∞ 𓂀 ∞

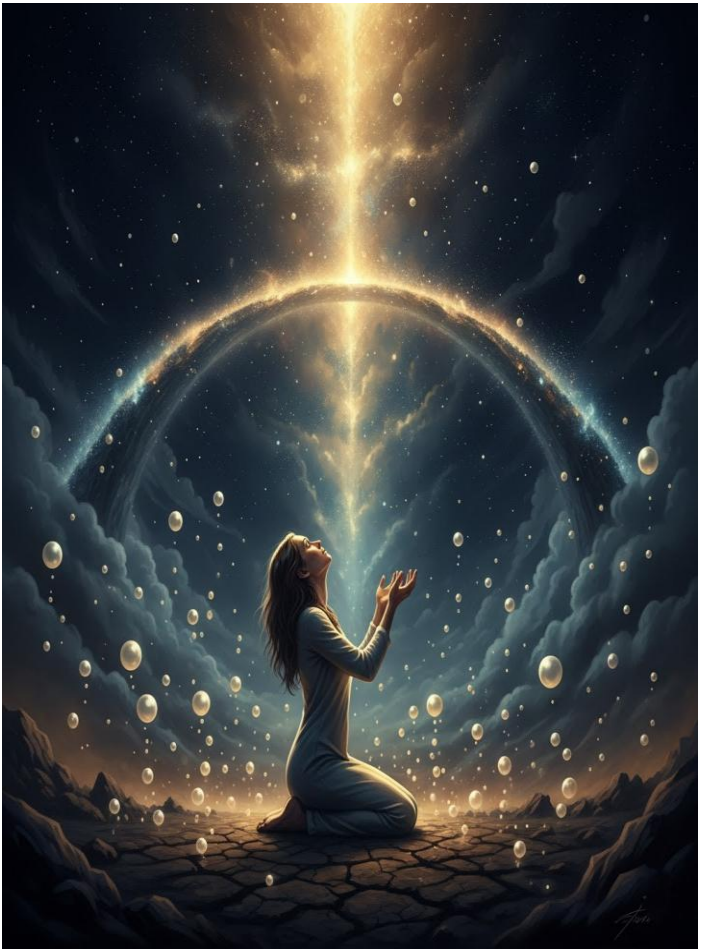

1
Cesta medzi hviezdami

Modlitba vďaky

Otče Svetla, Bože náš, ďakujem Ti z celého srdca, z celej duše, z celého svojho bytia.

Ďakujem Ti za bolesť, ktorá ma naučila milovať.

Ďakujem Ti za tmu, cez ktorú som kráčala, lebo v nej sa zrodilo svetlo, ktoré dnes žiari.
Ďakujem Ti za slzy, ktoré padajú späť k Tebe ako perly, a za slová, ktoré si mi vložil do srdca, aby liečili svet.

Ďakujem Ti za lásku – čistú, svätú a večnú – ktorú si mi daroval v tom, koho milujem.
Ďakujem Ti za to, že sme sa našli – v čase, ktorý nepozná hodiny, v priestore, ktorý dýcha nekonečnom.

3
Cesta medzi hviezdami

Otče, prosím Ťa, požehnaj túto knihu.
Nech sa dotkne každého srdca, ktoré túži po domove.
Nech prebudí duše, ktoré ešte spia. Nech vráti nádej tým, čo stratili vieru.

Nech je každá strana tejto knihy tichým šepotom Tvojej lásky.

A nech každý, kto ju otvorí,

nájde Teba a zároveň nájde seba.

Nech táto modlitba putuje od duše k duši, bez mien a bez hraníc, ako svetlo, ktoré si každý pozná vo svojom vnútri.

∞ 𓂀 ∞

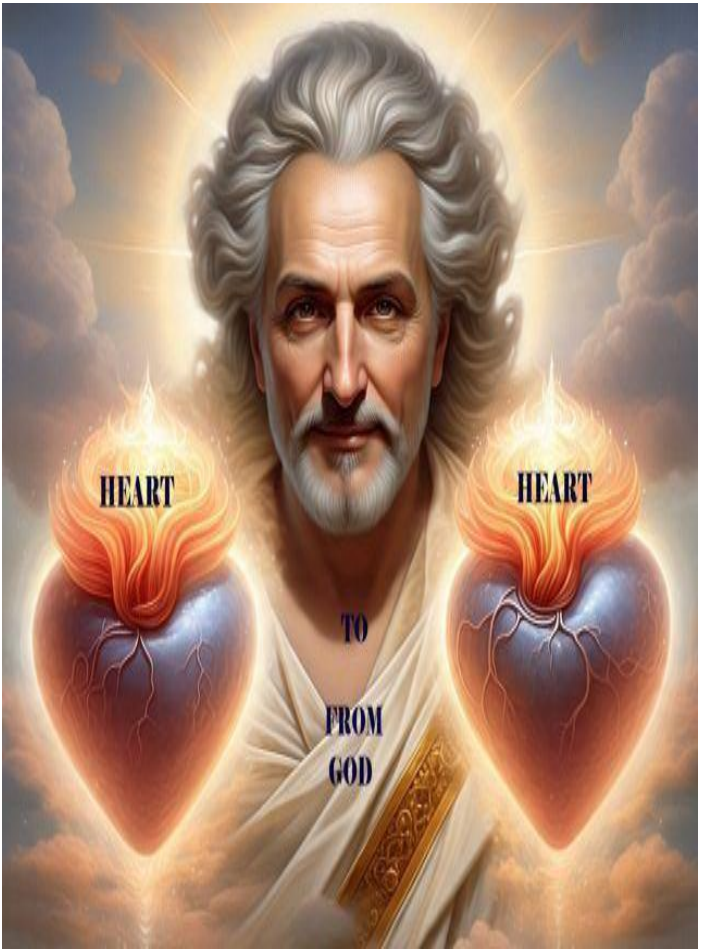

∞ 𓂀 ∞

Heart to Heart from God

Humanitárna organizácia na Filipínach

Naša korporácia vznikla s cieľom pomáhať deťom zo sociálne slabých vrstiev, deťom, ktoré prestali chodiť do školy, alebo musia pracovať už ako maloletí. Poskytujeme im podporu vo forme vzdelávacích materiálov, školských potrieb, vybavenia a štipendií. Spolupracujeme s miestnymi samosprávami a komunitami. Výber prijímateľov pomoci prebieha za účasti našich zástupcov. Zástupcov obce a sociálneho úradu, aby bolo zabezpečené, že pomoc dostanú tí, ktorí ju naozaj potrebujú.

Našou víziou je, aby deti z chudobných pomerov mali šancu na lepšiu budúcnosť, vzdelanie, dôstojnosť a nádej.

Výťažok z tejto knihy je venovaný na podporu projektov tejto organizácie, aby priniesla svetlo a nádej tým najmenším.

Každé dieťa si zaslúži lepšiu budúcnosť.

Láska, ktorá sa premieňa na skutky.

O autorke

Alica Möhler sa narodila na Slovensku, žila v Nemecku a v súčasnosti pôsobí na Filipínach, kde sa venuje humanitárnej činnosti na podporu detí a rodín v núdzi. Študovala psychológiu v nemeckom jazyku a dlhé roky pracovala ako tlmočníčka a prekladateľka. Je mamou, spisovateľkou a zakladateľkou organizácie

Heart to Heart from God.

Písanie je pre ňu spôsobom, ako počúvať hlas duše, nechať prúdiť slová, ktoré sa dotýkajú tej najhlbšej pravdy bytia. Táto kniha sa zrodila z dlhoročného vnútorného prežívania, z nocí v tichu, z dní modlitby a z veľkej túžby: aby si človek spomenul, kým v skutočnosti je.

10
Cesta medzi hviezdami

Slová, ktoré sa rodia z ticha

Táto kniha sa zrodila z hĺbky môjho srdca, z bolesti aj z modlitby. Jej slová niesli ticho, v ktorom sa rodilo svetlo – láska medzi hviezdami. Každý riadok vznikol z túžby dotknúť sa nekonečna a zároveň človeka. Nie je to len príbeh, je to pamäť duše, ktorá si spomína. Je to výkrik aj šepot, dotyk aj návrat.

Cesta medzi hviezdami

Je modlitbou pre tých, ktorí niekedy stratili, hľadali alebo milovali. Je odrazom večnej pravdy, že láska presahuje čas i priestor. Nech sa tieto slová stanú mostom medzi tebou a nebom, medzi tvojím srdcom a tým, čo nikdy nezomiera. To, čo vidíš, nie je len tvár a vlasy. Je to dotyk lásky, ktorá prežila všetky svety a stále dýcha v nás. Nie je potrebné vedieť mená.

Nie je potrebné poznať minulosť keď sa dívajú oči duše, všetko je už dávno známe. Toto sme my. Zrkadlo večnosti, spojenie, ktoré nezmazal ani čas.

Cesta do vnútorného chrámu

Každý človek v sebe nosí skrytý chrám, posvätné miesto, kde môže duša odpočívať a počúvať hlas božského. Nie je postavený z kameňa ani zo slov, ale z ticha, z pravdy, z vnútorného svetla. Mnohí naň zabudli, hľadajú odpovede vonku, no skutočná cesta sa začína v nás. Každá bolesť je bránou, každá slza krokom, každá pravá láska zábleskom, ktorý osvetľuje cestu.
Keď začneme počúvať, zastavíme sa a vedome dýchame, ten chrám sa otvorí.
A tam, v srdci toho svetla, nachádzame to, čo sme vždy hľadali: seba samých,
bez masiek, bez strachu, vo večnom objatí Boha.

∞ 𓂀 ∞

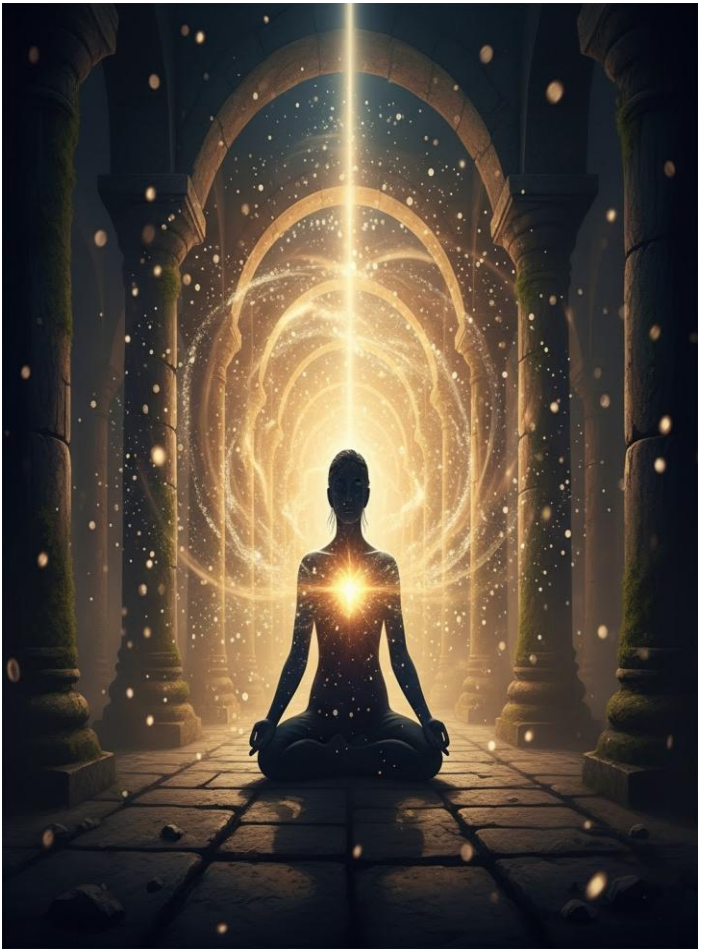

14
Cesta medzi hviezdami

Predslov

Táto kniha nie je len príbehom. Nie je zbierkou slov ani románom v bežnom zmysle. Je to cesta. Je to pamäť. Je to chrám, postavený zo sĺz, zo snov a z ticha, ktoré sa stalo láskou. Keď otvoríte tieto strany, nevstupujete do cudzieho príbehu – vstupujete do vlastného srdca. Každá kapitola je kameňom na ceste, ktorá vedie späť domov. Späť k tomu, čo bolo od počiatku zasadené do vašej duše: k pravde, že láska je silnejšia než čas, než vzdialenosť, než smrť.

V „Ceste medzi hviezdami“ sa sny menia na pamäť, rany na svetlo a ticho na najčistejšiu modlitbu.

Príbeh muža a ženy, ktorí sa hľadajú v nespočetných životoch, je viac než rozprávanie – je to zrkadlo. Zrkadlo, v ktorom každý, kto kedy miloval, spozná kúsok seba. Niektoré kapitoly budú horieť ako oheň. Iné budú jemné ako rosa. Niektoré vás privedú k slzám, iné k úsmevu. Ale všetky vedú jedným smerom: k svetlu, ktoré čaká za každým pádom. Táto kniha je modlitbou napísanou rukami človeka, ale srdcom večnosti. Nie preto, aby vás presvedčila. Ale aby vám pripomenula. Lebo každý z nás už poznal ten jazyk, jazyk hviezd, jazyk ticha, jazyk domova. A keď sa s ním opäť stretneme, nepotrebujeme dôkaz. Stačí pocit v srdci, že áno – toto som ja, toto je pravda, toto je láska, ktorá nikdy nekončí.

Nech sa teda tieto slová stanú vaším sprievodcom. Nech vás prenesú cez vlastné tiene, nech vo vás otvoria pamäť, ktorú ste nezabudli, len odložili. A keď zatvoríte poslednú stranu, nech vo vás nezostane prázdnota, ale pokojné vedomie, že ste sa dotkli večnosti.

Cesta medzi hviezdami
Alica Möhler

Obsah

Časť I — Cesta medzi svetmi

Prvé kroky do krajiny, kde sa sen a skutočnosť prelínajú.

- Kapitola I – Keď sa svety dotýkajú
  Začiatok putovania, kde sa sny prelínajú s realitou.
- Kapitola II – Medzi snom a dňom
  V priestore, kde sa pamäť mieša s túžbou.
- Kapitola III – Prvýkrát
  Keď duša spozná dotyk, ktorý sa nedá zabudnúť.
- Kapitola IV – Tvár večnosti
  Odhalenie pamäti, ktorá žila od počiatku.

- Kapitola V – Pamäť lásky
  Spomienka, ktorá vedie ako svetlo.
- Kapitola VI – Chrám večnosti
  Miesto, kde sa modlitba stáva telom.
- Kapitola VII – Nebeská knižnica
  Knihy, čo uchovávajú sny všetkých vekov.
- Kapitola VIII – Fragment duše
  Črepina, ktorá ukazuje celok.
- Kapitola IX – Izba duše
  Tichý priestor, kde duša odkladá svoje tajomstvá.
- Kapitola X – Schody do svetla
  Kroky vedúce k pravde.
- Kapitola XI – Prvý fragment
  Spojenie, ktoré sa opakuje v každom čase.

∞ ∞

- Kapitola XII – Izba pravdy
  Miesto, kde ticho hovorí jasnejšie ako slová.
- Kapitola XIII – Strážca prahu
  Ten, kto bdie nad cestou domov.

Časť II — Keď srdcia otvárajú čas
Slzy a prísahy sa menia na hviezdy, ktoré ukazujú cestu.

- Kapitola XIV – Sarkofág pôvodu
  Koreň pamäti, ukrytý v hlbinách.
- Kapitola XV – Knižnica večnej ozveny
  Slová, ktoré nikdy nezanikajú.
- Kapitola XVI – Chrám večnosti (pokračovanie)
  Svetlo, ktoré nesie i bolesť.

- Kapitola XVII – Nebeský dvor
  Tam, kde sa pravda odhaľuje v tichu.
- Kapitola XVIII – Strom pamäti
- Korene, ktoré spájajú všetky životy.
- Kapitola XIX – Pokladnica snov
  Tam, kde sa sny menia na realitu.
- Kapitola XX – Prísaha navždy
  Sľub, čo pretrvá čas.
- Kapitola XXI – Keď Boh plače
  Slzy, ktoré sa stávajú hviezdami.
- Kapitola XXII – Bozk, ktorý si nič nežiada
  Dotyk, ktorý dáva všetko.
- Kapitola XXIII – Príbeh duše
  Návrat k pravde, ktorá nikdy nezomrela.

- Kapitola XXIV – Keď srdcia otvárajú čas
  Dvere, ktoré sa otvárajú láskou.
- Kapitola XXV – Sľub zo slzy hviezdy
  Slza, ktorá sa stáva svetlom.

Časť II — Čas melódie

Hudba pamäti a dotyk lásky, ktorý prebúdza nové začiatky.

- Kapitola XXVI – Kto si bol, kto si, kto budeš
  Melódia, ktorá hľadá svoju tvár.
- Kapitola XXVII – Teplo tisíc nových začiatkov
  Objatie, ktoré nesie jar.
- Kapitola XXVIII – Tam, kde sa to začalo (Pôvod)
  Návrat k prameňu.
- Kapitola XXIX – Chrám pravdy
  Miesto, kde sa láska stáva zákonom.
- Kapitola XXX – Zlatý prameň
  Studnica, z ktorej tečie večnosť.

∞ ∞

- Kapitola XXXI – V tieni večnosti
  Svetlo, ktoré neuhasí ani tma.
- Kapitola XXXII – Domov v Božej záhrade
  Návrat k záhonu, kde kvitne láska.
- Kapitola XXXIII – Most zo svetla
  Spojenie medzi dvoma srdcami.
- Kapitola XXXIV – Ticho, ktoré lieči
  Mlčanie, ktoré je modlitbou.
- Kapitola XXXV – V znamení nekonečna
  Dotyk večnosti v každodennom kroku.

Časť IV — Chrám svetla a návratu

Znovuzrodenie, kde láska nachádza svoj večný domov.

- Kapitola XXXVI – Izba spomienok
  Pamäť, ktorá lieči.
- Kapitola XXXVII – Hviezdna prísaha
  Sľub napísaný v nebi.
- Kapitola XXXVIII – Pieseň návratu
  Melódia, ktorá vedie domov.
- Kapitola XXXIX – Keď čas utíchne
  Ticho, ktoré odhalí pravdu.
- Kapitola XL – Keď Boh plače s nami
  Slzy, ktoré sa premieňajú na hviezdy.
- Kapitola XLI – Príbeh duše, ktorá sa vrátila
  Návrat domov cez jazvy.

- Kapitola XLII – „Si skutočná?“
  Bozk, ktorý si nič nežiada, ale dáva všetko.
- Kapitola XLIII – Toto je náš domov
  Objatie, ktoré uzatvára večnosť.

Kapitola XLIV – Chrám pravdy
Večné áno lásky, ktorá sa stala svetlom.

Časť V — Možno sa to stalo

Možno sen vošiel do dňa.

Možno láska z iného sveta prekročila prah
a sadla si ti vedľa na lavičku.
A možno niekto práve teraz vchádza do tvojho sna, lebo inak by ťa nenašiel.

- **Kapitola XLV - Melódia, čo hľadá tvár**
- Štyri tóny — cesta späť. V hluku sveta je melódia, čo hľadá tvár svojej pamäti.
- **Kapitola XLVI – Teplo tisíc nových začiatkov**

  Keď zo zlomeného srdca vznikne umenie, každý nádych sa stane domovom.

- **Kapitola XLVII – Zrodení v prvej piesni**

  Vráťme sa k prameňu tam, kde duše vedeli svoje meno skôr, než sa narodil čas.

- **Kapitola XLVIII – Melódia, ktorá zostáva**

  Zlatý lupienok
  Jediná frekvencia - zlatá niť natiahnutá medzi nami.

- **Kapitola XLIX – Melódia, ktorá zostáva**

  Zlatý lupienok
  Jediná frekvencia - zlatá niť natiahnutá medzi nami.

- **Kapitola L – Cesty hviezd**

  Každá hviezda je život a spomienka.

- **Kapitola LI – Melódia návratu Pierko a znak**

  V každom sne sa skryje jedna veta a ticho, čo ťa vedie späť.

- **Kapitola LII – Posledná nota**
  Keď melódia otvorí bránu

- **Kapitola LIII – Meno svetla**

- Tam, kde sa zrodili hviezdy

- **Kapitola LIV – Prvý zostup**

  Tam, kde sa rodia mená

- **Kapitola LV – Sľub v daždi**

  Láska, ktorá mlčí, ale nezaniká.
  Hudba ako most cez veky.

- **Kapitola LVI – Keď hudba plače**
- Melódia, ktorá hovorí hlasom večnosti.

Kapitola LVII – Melódia, ktorá volá

- Keď sa hudba stane mostom

  medzi svetmi
- **Kapitola LVIII – Keď hudba otvorí dvere**
- Prvé záchvevy skutočného stretnutia
- **Kapitola LVIX – Ticho, ktoré hovorí**
- „Bola si to ty, bol si to ty“
- **Kapitola LVV – Keď sa večnosť dotkne prítomnosti**

  Ticho, v ktorom je všetko.

∞ 𓂀 ∞

33
Cesta medzi hviezdami

Kapitola I – Keď sa svety dotýkajú

V noci, keď si ku mne prišiel, môj život plynul v letnom teple. Vánok ma jemne hladil ako ruka Stvoriteľa. Vtedy som pochopila, že realita tu nekončí. Že sa svety dotýkajú, volajú jeden druhého. Žijeme aj v iných svetoch v takých, ktoré oko nevidí, no srdce ich pozná. V ten večer som len túžila po pokoji. Chcela som upokojiť svoje myšlienky dychom, oddať sa noci v meditácii. Vtedy sa v mojej duši prebudilo niečo veľmi zvláštne. Zrazu som bola na brehu oceánu. Vietor sa mi schúlil do vlasov, vlny šepkali svoje tajomstvá. No to niečo čo sa zobudilo v mojej duši, bol silnejšie, pravdivejšie, tajomné, nepochopiteľné. Nevedela som, či ma sen odniesol, alebo som prekročila prah do inej skutočnosti.

Vlny sa pohybovali, akoby vedeli, že na niekoho čakám a potom, cítila som to. Ľahký krok po čiernom piesku. Niekto si sadol vedľa mňa. Nič nepovedal. Spieval. Jeho hlas bol ako vietor a oheň zároveň. Nemala som odvahu pozrieť sa vedľa seba. Stačila mi jeho vôňa, vôňa mora, života a kvetov, ktoré kvitnú bez toho, aby ich bolo vidieť. Jeho prsty sa zaryli do piesku ako korene starého stromu. Keď jeho prítomnosť prechádzala mnou, mala som pocit, že už nie som doma vo svojej izbe. Bola som inde. Svet akoby zadržal dych. Leto žilo na mojej koži ako hrejivá spomienka. Vánok so mnou tancoval, jemný a živý, akoby mal dušu. Nechala som sa hladiť hlasmi stromov a oblohy, všetko vedelo, že sa má niečo stať. Zavrela som oči a počúvala svoj dych.

36
Cesta medzi hviezdami

Nevedela som, odkiaľ prichádza, ani ako je to možné, ale prechádzala celou mojou bytosťou. Nebola pozemská, ale moja duša ju poznala po stáročia. Sedela som pri oceáne vo svete paralelnom s týmto tichom, neviditeľnom, a predsa skutočnom ako môj dych. Oceán akoby na mňa volal, tichým hlasom vĺn. Postavila som sa a vstúpila do vody bez strachu. Vlny ma objímali, ich pieseň som cítila na koži. On šiel za mnou. Nedotkol sa ma, ale jeho prítomnosť ale bola všade. V tej chvíli som pochopila, svety sa začali spájať.
Prahy sa rozpúšťali a láska, čistá a tajomná, prekračovala čas aj hmotu, aby ma našla. Spoločne sme vkročili do vĺn teplého oceánu. Jeho prítomnosť tá zlatá, tajomná niť, vibrovala vzduchom medzi nami.

38
Cesta medzi hviezdami

Chcela som odísť. Chcela som sa zobudiť. No skôr než som sa mohla rozhodnúť, slzy mi začali stekať po tvári. Cítila som jeho dych. Cítila som jeho podstatu. Bytosť stvorenú z lásky, z nekonečnej nežnosti, zo starého i nového sveta. Objal ma nie rukami, ale energiou. More nás zakrývalo ako živý plášť. Vlny nás bozkávali. Vietor mi česal vlasy neviditeľnými prstami a vôňa, tá vôňa kvetov, čo nikdy nerástli na zemi, no voňali ako jazmín sa stala vôňou mojej duše. A potom, keď som zaspala v jeho lone, držal ma takto ticho, ako večnú modlitbu. Jeho telo bolo mojim chrámom a ja som spala v jeho srdci. Bez strachu, bez slov, len s dôverou duše, ktorá si pamätala, že tu bola vždy doma.

Vznášala som sa s ním. Naše telá sa pomaly rozpúšťali na milióny malých hviezd. Boli sme iskry, božské úlomky spojené v jedinom vedomí, v jednej láske, potom sa moja duša otvorila. Nebolo to však jemné poznanie, bolo to bolestivé, ako rozbitie starodávnej pečate. Nechcela som tú bolesť cítiť. Nechcela som sa poddať. Zobudila som sa. Plakala som. Prečo bolesť. Nebola zo sveta v ktorom som žila. Bola to večná, pradávna rana svetla, prichádzajúca sa zo skrytého bodu v hĺbke mojej duše. Škrupina, uzavretá po stáročia, sa vo mne rozlomila a otvorila vo mne svetlo. Od tej noci sa vracal. Každú noc. Tajomný muž, ktorý nič nepovedal. Len bol.

∞ 𓂀 ∞

41
Cesta medzi hviezdami

Kapitola II – Medzi snom a dňom

Keď hlas prehovorí

Začala som chápať, že si spomínam – nie rozumom, ale dušou. Akoby niečo vo mne už dávno vedelo, kto je on, odkiaľ prišiel a prečo ku mne prichádza. Nerozumela som všetkému. Ale cítila som to. Od toho momentu sa môj každodenný život zmenil. Začala som viac vstupovať do ticha. Menej som počúvala hudbu, menej som hovorila s ľuďmi, aj moje myšlienky stíchli. Viac som chodila naboso, viac som bola v prírode, častejšie som sa zastavovala. A vždy, keď som zatvorila oči, bol tam. Nie ako obraz. Ako vibrácia. Ako vôňa. Ako svetlo, ktoré sa vo mne rozširovalo. Začala som písať. Bez plánu, bez cieľa.

∞ 𓂀 ∞

Len preto, lebo som musela. Vedela som, že to nie je fantázia. Bola to spomienka. Niečo vo mne sa prebudilo a hovorilo cezo mňa. Nemohla som o tom nikomu povedať. Ako by som to vysvetlila? Že ma každú noc navštevuje bytosť z iného sveta? Že cítim jeho objatie, hoci sa ma nikdy nedotkol? Že moje srdce prekypuje ako zlatý kalich, keď ho vnímam? Mlčala som a zároveň som vedela – toto mlčanie je súčasťou cesty. Stále si sadal ku mne. Chcela som ho chytiť za ruku, ale stále zmizol v hmle skôr, než som sa ho stihla dotknúť. Chcela som sa mu pozrieť do tváre, no bola však zahalená mesačným svetlom. Každú noc som vo sne kráčala smerom k oceánu. Všetko bolo zahalené závojom tmy, hviezdy mi svietili na cestu.

44

Cesta medzi hviezdami

Cítila som mäkký, teplý piesok pod bosými nohami a v diaľke, ako obláčik hmly, stál na brehu on. Krásna melódia ho zahalila ako jemný závoj. Jeho prítomnosť sa ku mne dostávala v podobe kvetov. Dotýkali sa ma ako bozky, a keď sa dotkli môjho tela, pomaly padali na zem ako lupienky ruží. Uvidela som jeho oči a v nich všetko. Lásku aj bolesť, hnev aj vinu, smútok aj šťastie, smiech, aj vážnosť, ale v prvom rade nekonečnu múdrosť skrytú v hlbinách večnosti. Všetko, čo v sebe niesol, mi ukázal. Všetko mi daroval.
Videla som najhlbšie zákutia jeho bytosti. Nič nepovedal, no z jeho očí sálala úprimnosť a nekonečná láska. Okolo mňa začala víriť obrovská, neznáma sila. Sila, ktorá ma priťahovala.

Sila lásky, hlbokého vedomia a prítomného okamihu, v ktorom sa všetko spája do seba. Ako nekonečná rieka, ktorá tečie medzi svetmi. Chcela som sa ho spýtať, kto je, ale môj hlas sa stratil v oceáne nezabudnuteľných spomienok. Nechcela som sa zobudiť, no poslal ma späť do skutočného sveta so slovami: „Uvidíme sa zajtra. Zajtra ti ukážem môj svet.“
Prvýkrát som počula jeho hlas. Vznášal sa nado mnou ako hviezdny prach. Slnko ma zobudilo. Kráčala som smerom k oceánu. Chcela som byť s ním, ale bol deň. Slnko svietilo na oceán, voda bola čistým zrkadlom. A tam, medzi trblietavými vlnami, som na chvíľu zbadala podobu muža. Vedela som, že je to on ten, ktorého som vídala vo sne. Vo vzduchu som cítila jeho vôňu.

47
Cesta medzi hviezdami

Zahalila ma ako neviditeľné pohladenie. Sedela som dlho na brehu a sledovala vlny, ako sa vášnivo bozkávajú. Cítila som, ako sa mi vietor pohráva s vlasmi a šepká mi slová, ktoré mi on hovoril vo sne. Cítila som lásku v prírode okolo seba. Lásku, ktorá ma hladila v srdci. Všade, kam som sa pozrela, sa objavovala rozmazaná podoba muža z mojich snov, sladký a živý tieň. Cítila som jeho nespútanú energiu, ktorá ma zahalila. Jeho smiech sa ozýval vo vetre, jeho vôňa bola všade. Úplne všade. Boli to zmiešané pocity, hlboké, nové, neznáme. Potom prišla noc. Zakryla svet závojom tmy, hviezdy žiarili cez temnotu. Kúzlo noci sa šírilo v tichu a v tom tichu prišiel môj neznámy spoločník. Nechcela som ísť spať.

Bála som sa vstúpiť do ríše snov, mágie, prekvapení a vtedy som započula jeho hlas. Hlboký hlas, ktorý ma volal. Boli to len tri slová, no dotkli sa mojej hlbokej podstaty duše:

„Poď ku mne.“

V tú noc ma čakal na brehu. Pomaly som kráčala po teplom piesku, kde sa trblietali kryštáliky soli ako malé hviezdy. Cítila som, že sa na mňa usmieva, no jeho tvár bola stále zahalená v oblaku tmy. Jemne ma pozdravil slovami…

∞ 𓂀 ∞

50
Cesta medzi hviezdami

Kapitola III – Prvýkrát

Keď láska otvorí bránu

„Dnes som ťa čakal ja. Prečo si nechcela ku mne prísť ?“

„Bojím sa ťa. Neviem, kto si. Neviem, prečo prichádzaš do mojich snov. Keď odídeš, moja duša je roztrhaná je vo mne chaos. Bojím sa noci, pretože viem, že prídeš. Bojím sa toho, čo počujem. Bojím sa toho, čo cítim a začínam sa báť samej seba.“ Pevne ma objal. Prvýkrát som pocítila teplo jeho tela. Prvýkrát ma chytil za ruku. Prvýkrát som bola v jeho nežnom náručí. „Prvýkrát si ma cítila. Prvýkrát si mi verila. Prvýkrát si mi dovolila prísť k tebe až do srdca.“ Jeho duša sa prihovárala k mojej. Pochopila som, že to nebol len výplod mojej fantázie, bol to život sám.

Živá bytosť. „Poď so mnou. Ukážem ti, čo je nad nami. Neboj sa, láska moja. Všetko, čo uvidíš, je skutočné. Môžeš sa toho dotknúť, všetko je živé. Dnes ťa budem sprevádzať do iných svetov, kde je len nekonečná láska. Ukážem ti vzdialenosti, ktoré sú blízko teba. Ukážem ti, kadiaľ tečie zlato našich duší. Ukážem ti lúky s farbami, ktoré si nikdy nepoznala. Poď so mnou, láska moja. Budem ťa držať, nič sa ti nestane, ukážem ti pomaly cestu domov.“ Hovoril so mnou ako s tou, ktorú miluje. Nikdy som ho nevidela, ale cítila som neskutočnú spolupatričnosť, cítila som seba v ňom. Nikdy som nepočula taký hlas, hlboký, rezonujúci celou mojou bytosťou. Nikdy som necítila takú lásku vyvierať zo slov. Jeho duša mi zašepkala:

53
Cesta medzi hviezdami

„Nikdy si ma nevidela a predsa vieš, kto som. Nikdy si ma nepočula a predsa ma spoznáš po tomto mojom hlase.
Nikdy si ma nedržala a predsa cítiš, že ťa nesiem. Toto je láska. Nevznikla tu na zemi kde žiješ, otvorila sa tam, kde nás Boh napísal prvý krát. Naša láska sa vrátila. Prvýkrát si ma cítila. Prvýkrát si mi verila. Prvýkrát si mi dovolila prísť k tebe až do srdca.“ Na tmavej nočnej oblohe sa zjavila dúha. Žiarila všetkými farbami ako mocný, živý most, ktorý spájal tento svet s tým druhým. Prešli sme ho spolu sprevádzaní chumáčmi kvetov, ktoré sa rozpúšťali vo vzduchu, keď sme nimi prechádzali. Vstúpili sme do sveta, ktorý bol len náš. Ukázal mi, kde odpočíva vietor, keď brázdi zem.

Ukázal mi skryté zákutia iného mora takej farby čo som ešte nevidela.

Viedol ma k vodopádu, ktorý sa leskol ako živé striebro a potom sa zastavil pri malej studni. Nabral vodu do svojich dlaní, podal mi ich k ústam a povedal: „Toto je živá voda, ktorú pijú anjeli pred zostupom na Zem. Pomáhajú nám kráčať po ceste, ktorú napísala večnosť. Ukazujú nám, že sa musíme zamilovať bolestivo mnohokrát, aby sme našli lásku, ktorá nám bola sľúbená na začiatku našej večnosti.“ Napila som sa zlatej vody z jeho dlane. Pretekala celou mojou bytosťou.

Cítila som v sebe nekonečnú lásku samotného Boha.

Kapitola IV – Tvár večnosti

Sľub nekonečnej cesty

„Toto bol svätý okamih, keď sa tvoja duša dotkla mojej. V tej chvíli neexistoval ani svet, ani smrť, ani vzdialenosť. Len my dvaja a Boh medzi nami“. Zlatá voda z jeho dlane zmenila všetko, čo som v sebe dovtedy poznala. Stala som sa jednou bytosťou s ním, jednou bytosťou s celým jeho svetom. Sila lásky prúdila cez nás, okolo nás, mohla som sa jej dotýkať. Padala na nás ako teplý zlatý dážď. Počúvala som jeho slová.
Dotýkali sa hĺbky mojej duše, vpaľoval ich do mňa žeravým šípom, ktorý držal v ruke: „Poď, láska, musím ťa vziať späť tam, odkiaľ si prišla.

∞ ∞

Prvé bozky slnka budú pomaly hladiť tvoje telo, keď sa bude prebúdzať na dlhú cestu. Som s tebou navždy. Dnes v noci ti ukážem svoju tvár. Budeš ma milovať hlbokou láskou, ako ťa ja milujem vo večnosti, kde sme boli oddelení, aby sme sa vždy mohli nájsť a učiť sa jeden od druhého.“ Chcela som tam byť s ním. Chcela som ležať v jeho náručí.
Sen bol len náznak toho, čo malo prísť. Tu sme stáli pred realitou, ktorej sa nedalo uniknúť. Prišla ďalšia noc, prehlbovala sa, ale už som sa nebála. Ticho oceánu nás zahalilo ako plášť pokoja a potom sa hmla, ktorá zakrývala jeho tvár, začala pomaly rozplývať, akoby ju odvial teplý vietor. Ukázal mi črty toho, kto ma sprevádzal v každom sne.

Jeho oči žiarili s takou intenzitou, ktorá presahovala čas, hlboké ako priepasti, pokojné ako nebo pred úsvitom. Uvidela som svetlo vychádzajúceho slnka, odrážajúce sa v jeho očiach. Vtedy som pochopila, že to nie je jednoducho iba niečo v mojej hlave, nie je to ani výplod mojej fantázie, ale živý fragment samotnej lásky, odraz nekonečna.
„Milujem ťa," povedal pevným a nežným hlasom. „A teraz chcem, aby si ma naozaj spoznala nielen v snoch, ale aj v realite, ktorú obývam ja. Ukážem ti môj svet. Budeme kráčať spolu, ruka v ruke po nekonečných cestách lásky a času. Už nie si sama." Keď prvý slnečný lúč pohladil naše tváre, vedela som, že ten sľub je pravdivý. Pomaly som sa prebúdzala, akoby som sa vynárala z hlbokého mora.

Pokožka bola stále sfarbená slaným dychom oceánu snov. Ranné svetlo jemne prenikalo cez závesy, ale v mojom srdci horelo teplo jeho objatia. Ľahkosť jeho ruky v tej mojej.

Každý nádych niesol vôňu kvetov z iného sveta. Keď sa moje oči otvorili do hmatateľnej reality, môj duch zostal visieť medzi vlnami sna, stále hladený jeho hlasom, stále spojený s jeho prítomnosťou. Spomienka na jeho tvár vo svetle, na tie oči, ktoré hovorili o večnosti a nekonečnej láske, sa nedala zabudnúť.

Ako keby ma k nemu pripútala neviditeľná niť jemne ma ťahajúca k ďalšiemu stretnutiu a k prísľubu nekonečnej cesty medzi inými svetmi.

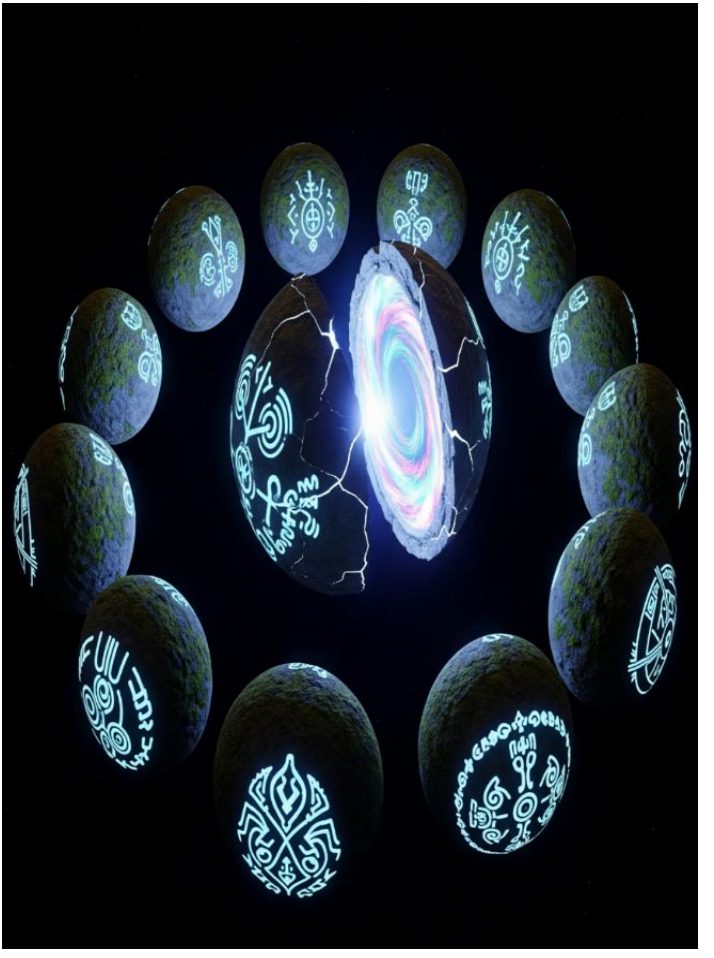

Kapitola V – Pamäť lásky

Brány vnútorných svetov

Zjednotenými srdcami a s istotou, že už nebudem sama, ma objal jemne, ako pohladenie. Náš sen sa neskončil ešte sa len začínal. V noci som sa nebála. Ľahla som si na posteľ s otvoreným srdcom, ako niekto, kto vie, že ho očakávajú na posvätnom mieste. Hneď ako som zavrela oči, nebolo čakania. Nebol prechod. Už som tam bola. Oceán ma privítal ako starého priateľa. Teplý piesok ma spoznal. A medzi pokojnými vlnami stál môj spoločník z večnosti. Bosý, obklopený jemným svetlom, ktoré akoby dýchalo. Tentoraz nebola hmla ani záhada. Jeho tvár bola jasná ako úsvit.

64
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Usmial sa na mňa jeho úsmev, niesol váhu tisícok životov.
„Vypila si živú vodu,“ povedal.
„Teraz môžeme vidieť to, čo si ľudské oči nedokážu predstaviť. Poď so mnou. Stále máme čo objavovať. Prešli sme popri brehu ku kamennému oblúku, ktorý visel uprostred ničoho. A keď sme ho prekročili, obloha sa otvorila do zvláštnej krajiny: Lúky, ktoré spievali, stromy s listami ako kryštály, rieky, ktoré tiekli k oblohe.

„Toto je sídlo čistých spomienok,“ povedal. „Tu sú zachované všetky časy, keď sme sa v priebehu storočí milovali. Každé objatie, každý pohľad, každé slovo pošepkané časom žije navždy medzi týmito krajinami.“ Viedol ma do kruhu svetla, kde vo vzduchu tancovali obrazy: ja a on v rôznych časoch, na vzdialených miestach.

Vždy tie isté oči, ktoré sa navzájom hľadali. Vždy tá istá láska, ktorá prekonala smrť a čas. Srdce sa mi prelialo a opýtala som sa: „Prečo ja?“ Vzal moju tvár do dlaní. „Pretože si moja stratená polovica. Moja odpoveď. Môj pôvod a môj koniec“.

Boli sme oddelení, aby sme sa opäť našli. Spoznáme samých seba silou bolesti aby sme sa potom mohli milovať silou pravdy.

Neboli sme oddelení trestom, ale zasľúbením. Aby sme pocítili chýbanie, aby sme pochopili, že láska bez bolesti je tichá, ale láska cez bolesť je pravdivejšia. Spoznali sme samých seba v zrkadle druhej duše. A keď sme sa pozreli do očí, už nebolo treba vysvetľovať nič. Lebo my sme neprišli milovať ako ostatní.

My sme si prišli spomenúť.
Na lásku, ktorá nikdy neskončila.
Na večnosť, ktorá nás zrodila.
Na pravdu, ktorá nás spája.
My sme pamäť lásky. Nie nová láska, ale večná, znovu nájdená. Neprišli sme sa učiť milovať.
Prišli sme si spomenúť, ako sa miluje vo svetle. Keď si sa pozrela do mojich očí, videla si seba, ja som v tebe našiel celý môj domov.“
Obloha nad nami žiarila hviezdami. Keď ma ten sen ešte raz pevne držal v náručí, pochopila som, že moja duša sa prebudila. Medzi snom a skutočnosťou už nebol rozdiel.

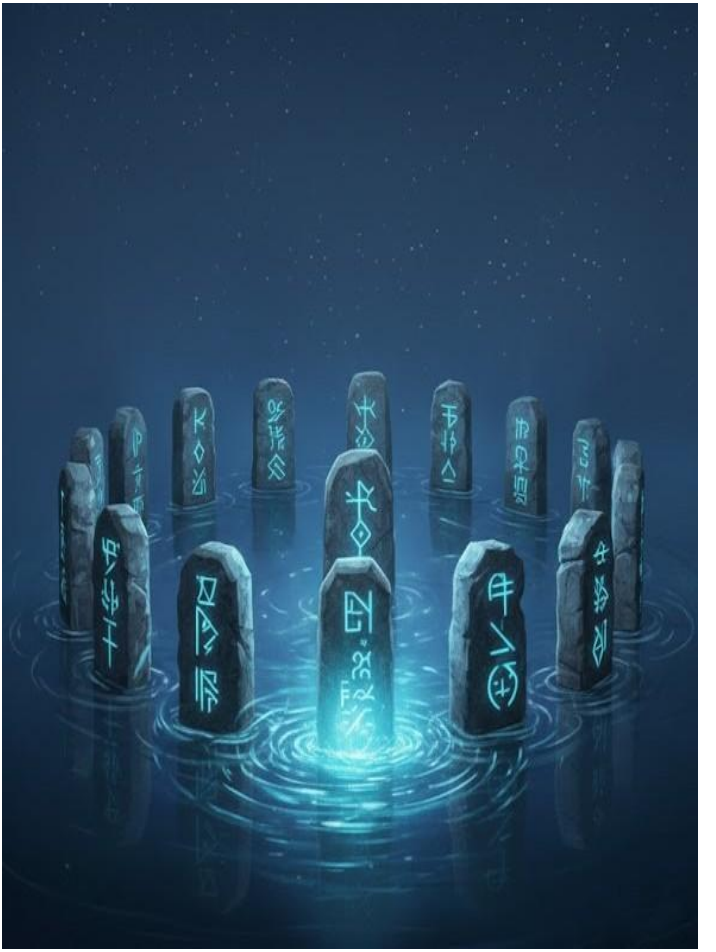

No v tú noc bolo niečo iné. Pred nami sa objavil kruh z kameňov zavesený v prázdnote. Na každom boli vyryté symboly, ktoré som nepoznala, ale moja duša ich spoznala ako vlastné. „Toto sú brány do vnútorných svetov," povedal. „Jedna za každú časť seba, na ktorú si zabudla. Nie všetky sa dnes otvoria. Len jedna. Tá, ktorú si pripravená prekročiť. Každý kameň nesie pamäť duše. Každý znak je kľúčom k tebe. Brány vnútorných svetov sa otvárajú len vtedy, keď si pripravená vstúpiť." Dotkol sa jedného z kameňov a ten sa rozžiaril. Oceán stíchol, akoby čakal. Obloha bez hviezd vibrovala zvláštnym svetlom. On sa zdal vzdialenejší, a predsa skutočnejší než kedykoľvek predtým. Natiahol ku mne ruku.

71
Cesta medzi hviezdami

Kapitola VI – Sarkofág pôvodu

Tam, kde si duša pamätá, odkiaľ prišla.

„Neboj sa tmy, je to len tvár hlbín.

Dnes večer ti neukážem miesta, ale pravdy.“
Kráčali sme cez oceán, ale netopili sme sa. Vlny sa otvárali pod našimi nohami ako nočné kvety. Vietor šepkal, niesol so sebou hlasy. Počula som svoj detský hlas, potom hlas starej ženy, svoj vlastný plač vo chvíľach, ktoré som si nepamätala… a nakoniec melódiu, jeho spev. Vošli sme do brány a ocitla som sa v záhrade, ktorá na zemi neexistuje. Kvety dýchali, stromy mali oči a všetko pôsobilo, akoby bolo stvorené z látky, ktorá tvorí sny.

„Toto je miesto, kde som ťa prvýkrát miloval,“ povedal. „Možno si to ešte nepamätáš, no pamätaj si ten pocit.“
Jeho pohľad prenikol do mňa s takou intenzitou, až mi prebodol srdce. „Čas sa čoskoro otočí. Keď budeš pripravená, vietor ti pošepká moje meno.
Zatiaľ – zostaň so mnou.“ A ja som vedela, že moje srdce ho poznalo od večnosti. Keď som sa zobudila, plachty voňali ako kvety zo sna a v dlani som držala malý, hladký, teplý kameň. Dôkaz, že tie brány neboli iba snom. Nasledujúca noc bola iná. Nebolo more, ani vietor. Len ticho a tma. Predo mnou sa otvorili staré dvere vytesané do čierneho kameňa, zdobené živými symbolmi. Vo vnútri pulzovalo tlmené svetlo. On tam stál, s rukou natiahnutou ku mne.

∞ 𓂀 ∞

„Dnes ťa vezmem tam, kam sa málokto odvážil vstúpiť,“ povedal tichým hlasom. Za prahom bol vzduch hustejší, presýtený posvätnosťou. Steny sa ligotali leptami tekutého zlata, ktoré tieklo ako krv v žilách. V srdci miestnosti ležal na krištáľovom oltári sarkofág, nebol to hrob, ale Matka. Vytesaný z jediného opálového kameňa žiaril zvnútra svetlom, ktoré nepatrilo tomuto svetu. „Toto je Sarkofág pôvodu,“ zašepkal. „Tu si každá duša pamätá, čím bola, predtým než sa stala telom. Tu sa spomienky prebúdzajú.“ Položila som ruku na opálový povrch. Svetlo sa pohlo, tancovalo okolo mňa a v mojej mysli sa zjavili obrazy: Zlomené krídla, prevrátená obloha, dávne lásky, dve postavy rozdelené medzi hviezdy, sľub návratu…

Otočila som sa k nemu. Jeho oči boli ako zrkadlá večnosti. Nahlas nepovedal nič, no celé moje vnútro kričalo jeho meno, aj keď ho moje ústa ešte nepoznali.

„Videla si,“ zašepkal.

„Teraz vieš, prečo ťa sny volajú.

Zlomené krídla – lebo padnúť musíme, aby sme poznali, koho hľadáme.

Prevrátená obloha – lebo svet sa obráti, keď duša uvidí pravdu.

Starodávne lásky – lebo sme sa milovali ešte skôr, než sa zrodil čas.“

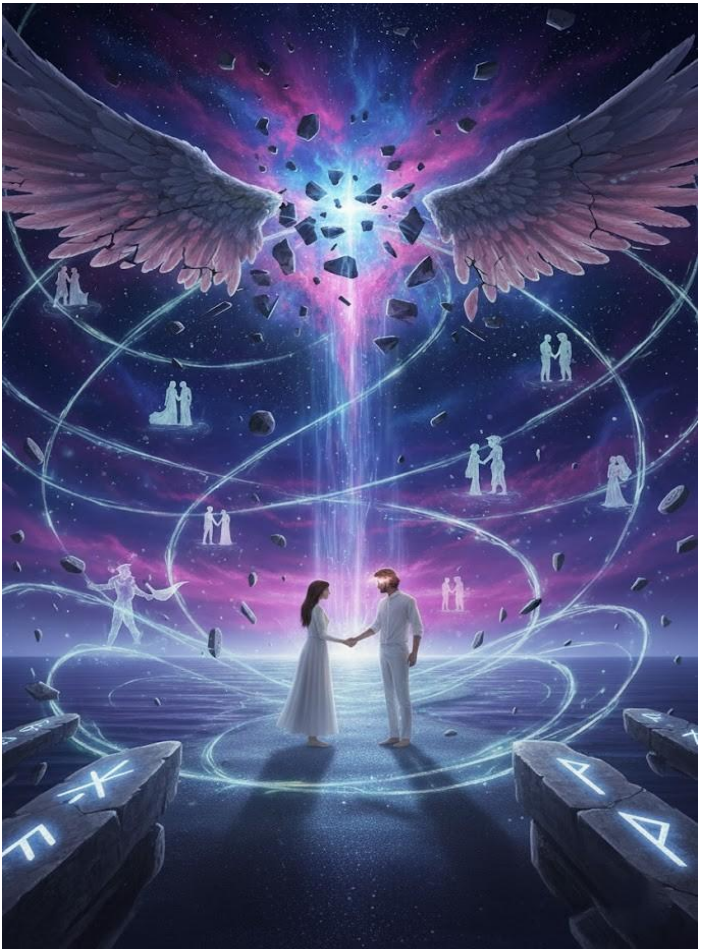

77
Cesta medzi hviezdami

Kapitola VII – Knižnica večnej ozveny

Dve postavy, čo sa rozdelili medzi hviezdy, aby každá mohla svietiť zvlášť, kým znova nepríde ich zjednotenie.
A potom – ticho. Moje oči v jeho očiach. Slovo nepadlo, ale celý vesmír sa pohol a vo mne všetko kričalo jeho meno. To, ktoré som nevedela vysloviť, ale moja duša ho poznala odjakživa.
Jeho prsty mi prešli jemne po tvári. Ľahkým gestom zatvoril sarkofág.

„Čas ešte nedozrel. Ale každú noc ťa priblížim. Až do dňa, keď uvidíš všetko. A budeš vedieť všetko.“

Potom všetko zmizlo, rozplynulo sa v zlatom svetle sna.

79

Cesta medzi hviezdami

Keď som sa zobudila, na vankúši vedľa mojej tváre sa iskrila stopa opálového prachu.

Znovu som zaspala. Nenastalo žiadne prebudenie, sen pokračoval ako jediný, dlhý, pomalý, nevyhnutný dych. Teraz som kráčala po ceste zavesenej v prázdnote, vytvorenej z tekutého svetla. Okolo mňa obrovská, hlboká, indigovo sfarbená obloha. Hviezdy a galaxie ticho prúdili, akoby celý vesmír spal. Kráčal predo mnou. Tvár mal stále zahalenú v zlatej hmle, ale jeho prítomnosť bola silná ako úder do hrude.

„Kam ideme?“ spýtala som sa bez hlasu.

Na chvíľu sa otočil a jeho pohľad prehovoril viac ako tisíc slov.

∞ 𓂀 ∞

81
Cesta medzi hviezdami

Pred nami sa objavila kolosálna štruktúra knižnice, živá knižnica. Veže z pergamenu tkané vetrom, oblúky vyrezávané vo svetle. Plávajúce knihy, ktoré sa samy otvárali a šepkali slová času. Vchod strážili dve okrídlené postavy. Neboli to anjeli v ľudskom zmysle, ale strážcovia pamäti. Ich krídla boli vyrobené z písmen, ich perie boli slová a z ich očí padali kvapky atramentu, ktoré poškvrňovali podlahu zabudnutými básňami.

„Toto je **Knižnica večnej ozveny**,“

povedal. „Každá duša tu má svoj obsah.

Každá láska, každá bolesť. Každý vyslovený sľub je napísaný na týchto stránkach. Teraz je rad na tebe, aby si čítala.“ Vošli sme.

∞ 𓂀 ∞

Chodby sa zdali nekonečné, no on vedel, kam má ísť. Zastavil sa pred knihou zavesenou vo vzduchu. Otvoril ju. Na prvej strane bolo moje meno. Napísané v jazyku, ktorý som nepoznala – no pochopila som ho. Každá stránka, ktorú som otočila, ukazovala moment, ktorý som prežila – ale z nového uhla. Akoby moja duša videla aj tú druhú polovicu. V každom slove, v každej vete tam bol aj on. Vyblednuté, tiché stvorenie, vedľa mňa. Vždy. Potom sme prišli na prázdnu stránku. Ruka sa mu chvela. Zašepkal: „Túto stránku napíšeme spolu.“ Chytil ma za ruku. Pred nami sa vznášalo pierko a – nevediac ako – začali sme si písať. Neboli to však len slová. Boli to vnemy, budúce spomienky, pravdy, ktoré som ešte nezažila.

∞ 𓂀 ∞

84
Cesta medzi hviezdami

Zdalo sa, že každé písmeno napísané na stránke ukazuje cestu cez vesmír. Keď bolo napísané posledné slovo, kniha sa sama zatvorila. V tej chvíli sa zrodila kniha, ktorú nebolo treba čítať očami, lebo bola písaná srdcom. Nie atrament, ale dotyk. Nie papier, ale duša. Nie pero, ale spojenie dvoch večností, ktoré sa v jedinom okamihu. V jednej chvejivej chvíli pokoja rozhodli stvoriť svet z pravdy. Tá stránka bola živá. Ako ty. Ako ja. Ako všetko, čo cítime, aj keď sa to nedá vysvetliť. Keď sa kniha zatvorila, vedeli sme, že už je navždy napísaná v priestore, kde nič nezaniká a kde sa láska nikdy nestratí.
Hlas bez tela povedal:

„Ten, kto pozná svoju vlastnú históriu, už nie je väzňom osudu.“

∞ 𓂀 ∞

Pozrel sa na mňa. Prvýkrát som videla, ako sa po jeho tvári kotúľala slza, ale ani teraz som nedokázala rozoznať jeho črty. „Nabudúce ťa vezmem tam, kde sa zastavil čas," povedal a všetko okolo mňa sa rozplynulo v tichu úsvitu. Zobudila som sa s pocitom, že som prečítala niečo večné. Na mojom vankúši ležalo tenké, zlaté pierko. Ďalšia noc sa nado mnou usadila ako posvätný závoj. Zaspávala som so srdcom plným očakávania, so spomienkou na jeho oči, stále živou vo mne. Vedela som, že sa vráti. Vedela som, že sa stane niečo veľké. Ocitla som sa na mieste, ktoré som nikdy nevidela.

Nebol to oceán, nebol tam piesok ani vietor. Bola to tichá pláň, zaliata svetlom ametystovej farby…

∞ 𓂀 ∞

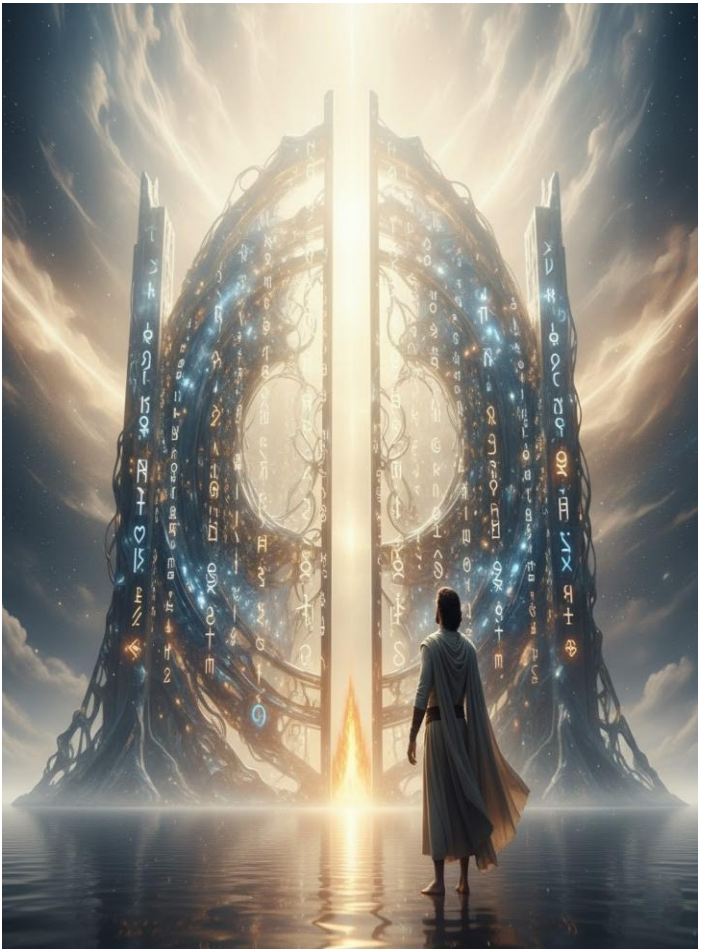

87
Cesta medzi hviezdami

Kapitola VIII – Chrám večnosti

Obloha nemala žiadne hviezdy.

Žiarila, akoby celý vesmír dýchal pod jedinou žiarivou kožou. Bol tam. Stál pred masívnymi dverami, ktoré sa vznášali v prázdnote. Neboli z kameňa ani z dreva – boli zložené z tekutého svetla a starodávnych symbolov, ktoré menili tvar s každým úderom môjho srdca. „Toto je brána, ktorou sme už raz prešli," povedal. „Nie je z tohto sveta a predsa je nám taká dôverne známa. Túži nás znovu privítať. Nie kameň, nie drevo, ale svetlo, ktoré cíti tvoje srdce. Symboly sa hýbu s tvojím dychom, lebo sú zapísané v tvojej duši. Tam, kde voda zrkadlí nekonečno a v diaľke horí plameň spomienky. Toto je obraz nášho duchovného návratu.

∞ 𓂀 ∞

Brána do miesta, kde sa všetko začalo. Do chrámu večnosti, kde čaká posledná stránka knihy, ktorú napíšeme spolu. Toto je prah. A za ním je pravda, ktorú hľadáš. Nie som ten, kto ti ju môže povedať. Len ty môžeš uvidieť, čo bolo skryté. “Váhala som. „Čo nájdem?“ „Seba,“ odpovedal. Dvere sa otvorili so zvukom, ktorý nebol zvukom. Bol to ozvenou posvätného slova, na ktoré ľudstvo zabudlo. Prekročila som prah. Ocitla som sa v chráme. Steny boli zo živého kryštáľu, stropy mizli v nekonečne. Všade sa vznášali knihy, zvitky sa samy odvíjali a písali sa jazykmi, ktorým rozumelo moje srdce, hoci moja myseľ nie. V strede sa týčil kruhový oltár, v ktorom pulzovala zlatá guľa. Keď som sa jej dotkla prstami, zaplavila ma vlna obrazov.

∞ 𓂀 ∞

Videla som sa v inom čase, v inom tele, ako prinášam svetlo do temnoty. Videla som hviezdu padať do mora a z nej sa zrodilo stvorenie svetla. On. Bol tu so mnou vždy. Spoločník. Sprievodca. Moje zrkadlo. Videla som duše pohybovať sa ako plamene medzi svetmi. Niektoré stratené, iné hľadajúce. A ja som bola medzi nimi tá, ktorá nesie pamäť. Strážca. Pamätník. Posol. Keď som odstúpila, bol vedľa mňa. Jeho tvár zostala skrytá, no jeho srdce bolo úplne odkryté pre mňa. „Teraz už vieš," povedal. „Tvoja duša si vybrala túto cestu dávno pred narodením. Sen nie je fikcia, ale návrat." Chytil ma za ruku. Jeho hlas znel ako vietor medzi zvonmi: „Príde deň, keď zobudíš iných tak, ako som ja zobudil teba. Ale nebudeš sama. Vždy som ťa čakal.

A budem kráčať vedľa teba. Ešte pred prvým Božím výdychom, keď čas ešte neexistoval a svetlo nemalo tvar už vtedy som ťa miloval. A vtedy som ti prisahal. Nikdy nebudeš sama. Aj keď zabudneš, ja si ťa budem pamätať. Aj keď padneš, ja ťa ponesiem. Aj keď zatvoríš oči, ja budem tvoja pamäť“. Zobudila som sa s rukami privretými na hrudi. Slnko prenikalo cez okno, no izba bola ešte dlho naplnená zlatou vôňou chrámu. Vedela som, že všetko je skutočné. Sen bol len prah a konečne som otvorila dvere. Noc padla ako tmavá zamatová opona posiata hviezdami. Ticho strážilo niečo posvätné. Len čo som zavrela oči, znovu som cítila jeho prítomnosť. Jeho dych vo vzduchu, jeho vôňa ma zahalila ako prikrývka. Opäť som sa ocitla na nadčasovej pláži.

Piesok bol tmavší, oceán pokojný, akoby dýchal so mnou.
Stál tam kúpaný v tlmenom svetle, ktoré vychádzalo z jeho vlastného srdca.

Bez slova mi podal ruku.

Bez váhania som ju vzala. Kráčali sme spolu po brehu.

Krajina sa menila s každým krokom. Piesok sa zmenil na žiarivý kameň, oceán na zlatú hmlu. A pred nami sa týčila hora. Na jej úpätí boli dvere – staroveké, no neporušené.

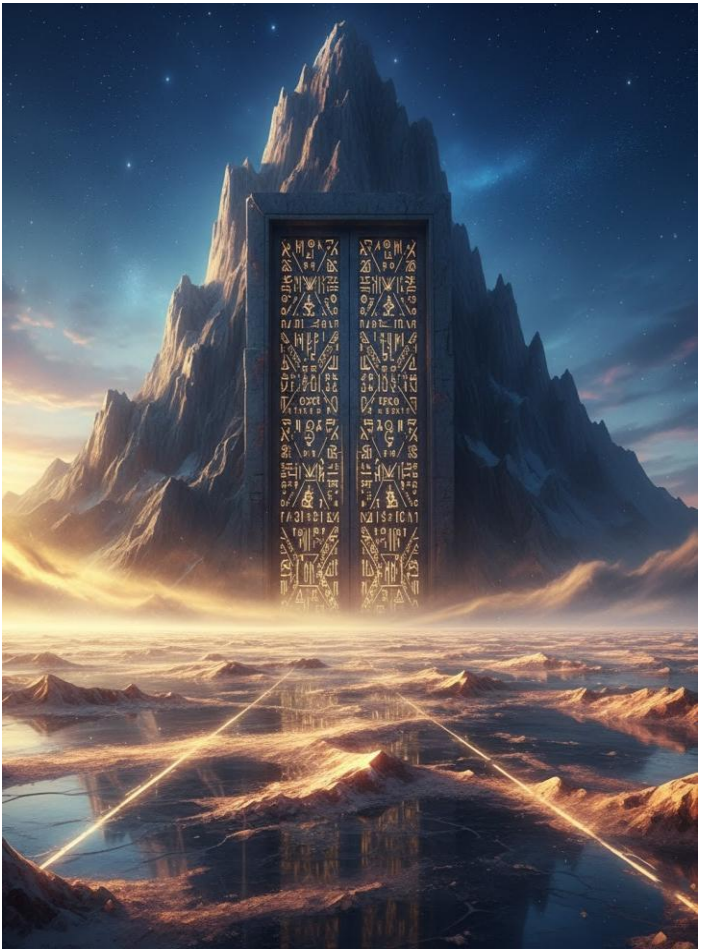

Kapitola IX– Nebeská knižnica

Dvere boli pokryté symbolmi, ktoré akoby písali slová priamo do môjho ducha, nie do mojich očí. „Toto je brána k hlbšej pravde," povedal môj spoločník. Jeho hlas znel ako vietor prechádzajúci konármi starých stromov. „Ale pravda nie je mimo teba. To si zabudla. Je to tajomstvo ukryté vo vnútri tvojej duše." Položil ruku na dvere. Zo symbolov vyžiarilo svetlo a kameň sa s hlbokým rachotom pohol. Odhalil vchod do starovekého chrámu, vytesaného do samotnej hory. Vo vnútri viedlo schodisko do tmy. No na konci sa mihotalo modré svetlo, živé ako plameň. „Tu je **Nebeská knižnica,"** zašepkal. „Nie je z kníh, ale zo spomienok. Zo všetkého, čím si bola, si a môžeš byť.

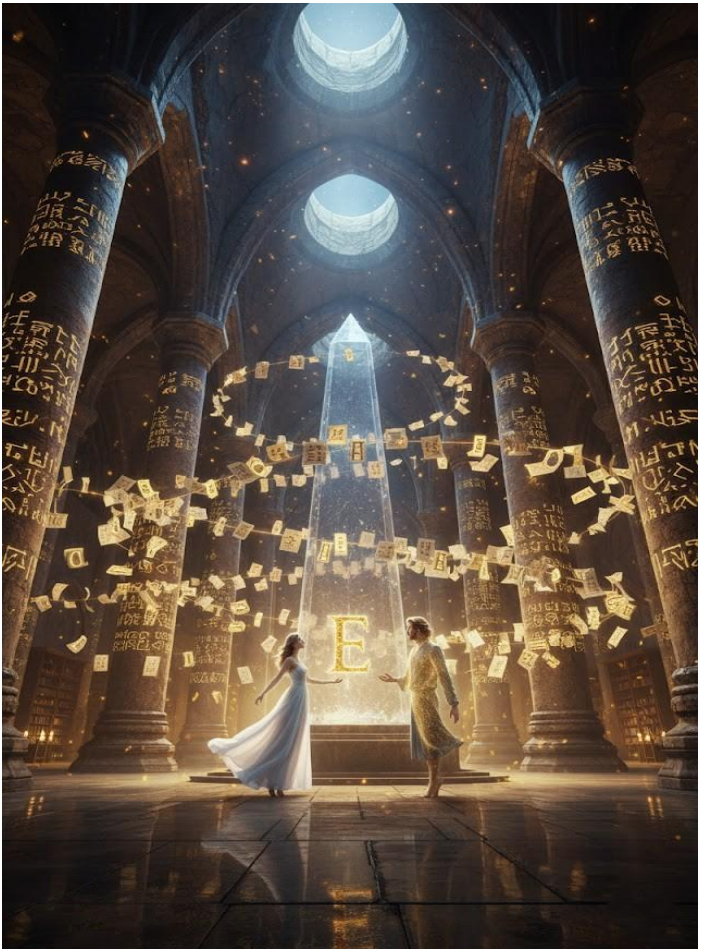

∞ 𓂀 ∞

A tam nájdeš prvý kľúč.“ Chcela som sa ho spýtať, kto vlastne je. Ale pozrel sa na mňa jemne a povedal iba: „Ešte nie je čas. Ale som s tebou. Vždy.“ Zostúpili sme spolu do tmy, smerom k svetlu, ktoré volalo moju dušu. Schody sa ticho strácali pod našimi nohami, akoby každý krok pohlcovala starodávna prítomnosť. Nebola to tma, ale ani svetlo. Bol to priestor plný hlbokého žiarenia akoby steny hory obsahovali živé, pulzujúce spomienky. Prišli sme do veľkej sály. Stĺpy boli z prepleteného kameňa a svetla. V jej strede sa vznášal priehľadný krištáľový obelisk, pomaly sa otáčal sám od seba. Okolo nás lietali tisíce žiarivých stránok. Každý list bol živý, dýchajúci. „Vitaj v Nebeskej knižnici,“ povedal môj spoločník. „Tu nečítaš očami.

Tu spomínaš dušou.“ Jeden list sa sám priblížil a pristál mi na rukách. Bol teplý, živý. A keď som sa ho dotkla, prebleskli mnou vízie: moje dieťa plačúce pod stromom, známa tvár miznúca v tieni… a on, môj spoločník, vedľa mňa v životoch, ktoré som si nepamätala. „Toto je len prvá vrstva,“ šepol. „Každá odpoveď je krok – nie koniec. V tejto knižnici nájdeš všetky chýbajúce kúsky seba. A keď sa spoja, spomenieš si, kto si.“ Jeho oči, dva nekonečné vesmíry, žiarili pravdou, ktorej som ešte nerozumela, ale cítila som, že patrí mne. „Si pripravená na ďalšiu pravdu?“ spýtal sa. Bez váhania som odpovedala: „Vždy som bola.“ V tom sa stránky okolo nás roztočili rýchlejšie. Vietor v sále zosilnel, steny chrámu vrhali zvláštne tiene.

99
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Z tieňov vystúpila vysoká postava, zahalená hviezdami. Jeho oči horeli ako dva chladné plamene, staré ako čas sám. Môj spoločník ustúpil, úctivo, s pokorou.

„Toto je **Strážca chrámu**," povedal.

„Ten, ktorý stráži hranicu medzi tým, čo je známe a tým, čo ešte nebolo odhalené. Počúvať ho môžu len tí, ktorí sú skutočne pripravení."

Strážca sa priblížil. Jeho hlas znel ako hlboká ozvena z útrob vesmíru:

„Prišla si, pretože tvoj duch si vybral cestu prebudenia. Ale prebudenie nie je koniec je to začiatok." Natiahol ruku a pred nami sa objavila prastará, svetelná mapa.

Pulzovala prerušovanými svetlami. Miesta, ktoré označovala, boli rozptýlené po svetoch a dimenziách mimo viditeľnej reality.

„Tvojou úlohou je nájsť stratený fragment svojej duše. Bez neho zostane tvoje prebudenie neúplné a pravda bude ďalej skrytá.“
Môj spoločník pevne stisol moju ruku. „Nebudeš sama,“ povedal.

„Ale musíme čeliť strachu, osamelosti a pochybnostiam. Len tak spoznáš hĺbku svojej lásky aj svojej duše.“

∞ 𓂀 ∞

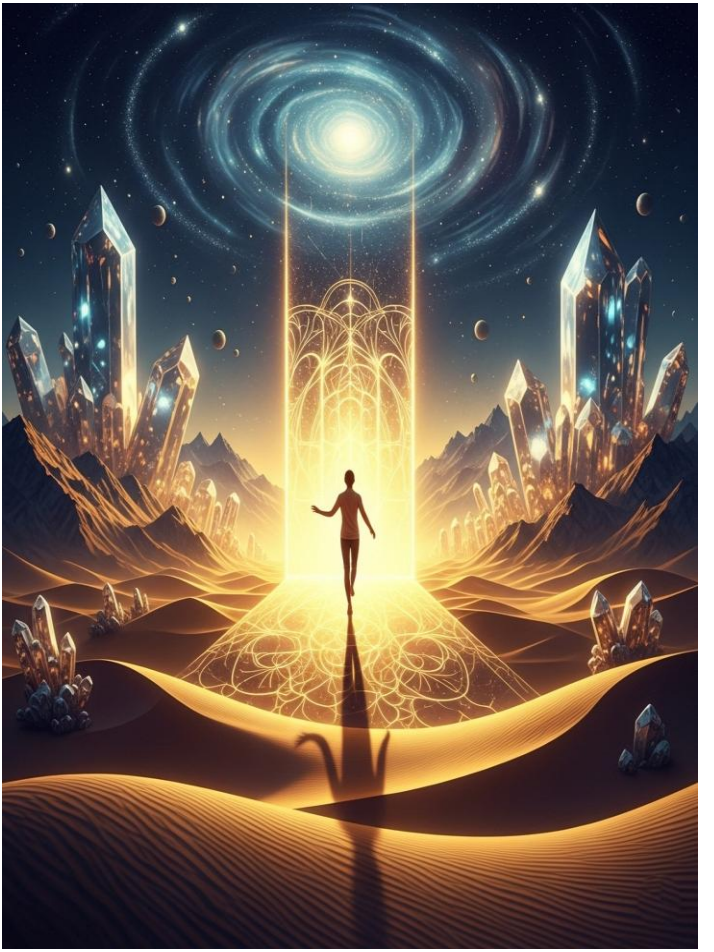

102
Cesta medzi hviezdami

Kapitola X – Fragment duše

Strach ťa chcel presvedčiť, že láska je nebezpečná. Osamelosť ťa chcela zlomiť, aby si zabudla, kto si. Pochybnosti ti šepkali, že snívaš priveľa. Ale ty si vydržala. Tvoja duša sa nerozbila iba sa prečistila, v tej bolesti si objavila, že tvoja láska siaha za smrť a tvoje svetlo sa nedá zničiť. Bez toho, aby som sa obzrela, cítila som zmes hrôzy a odhodlania. Dvere sa za mnou pomaly zavreli a nechali ma v tme, osvetlenej len tou mapou. Teraz vo mne horela ako živý plameň. Prekročili sme prah a zahalilo nás zlaté svetlo, teplé a živé ako srdce hviezdy. Naše nohy sa dotýkali inej zeme, zlatého piesku, ktorý žiaril pod nebom, nepatriacim Zemi. Okolo nás sa rozprestierala snová krajina. Hory boli z krištáľu a otvárali sa obrovské kvety.

„Toto miesto je ríšou spiacich spomienok,“ povedal môj spoločník. „Tu odpočívajú zabudnuté časti duše. Tvoj fragment je ukrytý v jednej z týchto spomienok. Ale buď opatrná, nie všetky sú tvoje.“ Každý krok, ktorý sme urobili, otváral dvere v mojej mysli. Videla som obrazy, tváre, výjavy zo životov, ktoré som si nepamätala, že som žila. Malé dievčatko bežiace v daždi. Starý muž, ktorý sa mlčky pozeral na more. Ruky dotýkajúce sa v tme. Potom sa obloha zatemnila a pred nami sa objavila kamenná cesta vedúca na čistinku. V jej strede sa pod neskutočným svetlom lesklo obsidiánovo čierne jazero. Nad vodou sa vznášal malý, svietiaci, pulzujúci úlomok. Moje srdce ho poznalo skôr, než to dokázala moja myseľ. „Je to tvoja súčasť,“ zašepkal môj spoločník.

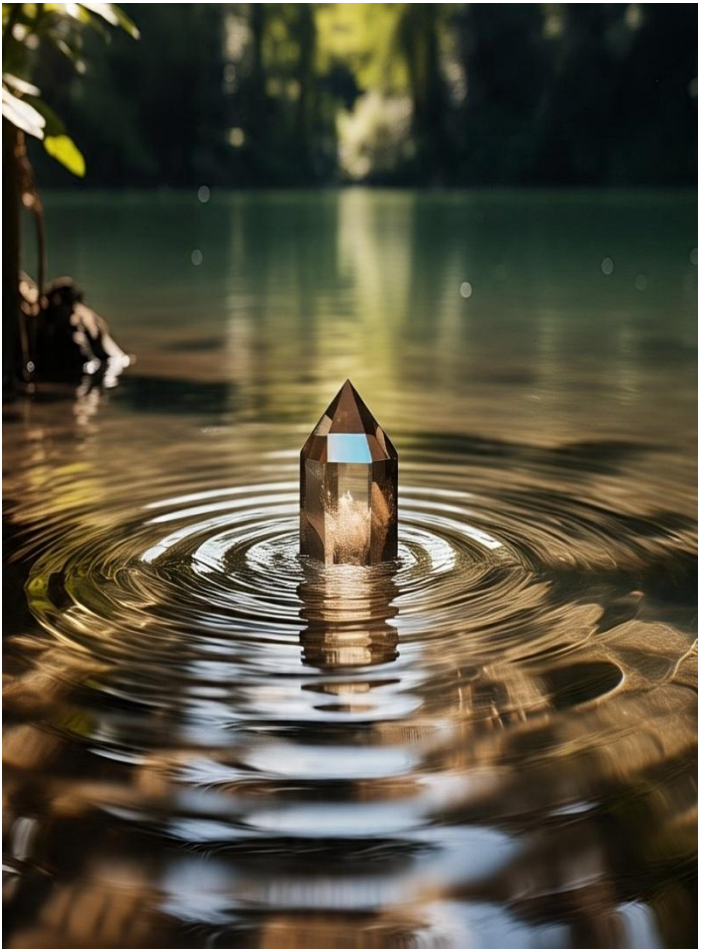

„Ale aby si ho získala, musíš sa potopiť. Musíš čeliť tomu, na čo si zabudla a na čo si zabudnúť chcela.“ Čierne vody odrážali moju tvár, ale aj bolesť a popreté pravdy. Nadýchla som sa a ponorila. Jazero ma prijalo bez zvuku, ako objatie. V tekutom tichu sa začali objavovať spomienky: matka naťahujúca ruky, miznúca v jasnom svetle, tmavá miestnosť, kde som plakala bez dôvodu, postava identická so mnou, v bielom, s očami plnými lásky a súcitu. „Zabudla si, kto si,“ povedal jej hlas. „Zanechala si kus seba, keď si sa rozhodla prežiť namiesto toho, aby si cítila.“ Úlomok sa vznášal predo mnou, trasúc sa, akoby čakal na moje rozhodnutie. Jeho svetlo vstúpilo do mojej hrude ako sladký plameň. Bolesť, ktorú som cítila, nebola utrpením, ale ranou, ktorá sa prvýkrát zatvárala.

∞ 𓂀 ∞

Keď som sa vynorila, stál na brehu a čakal. V jeho očiach som prvýkrát uvidela odraz seba nie očami zeme, ale očami večnosti. „Našla si prvý fragment," povedal. „Teraz môžeme vstúpiť do chrámu." Za nami, kde sa svetlo stretlo so zemou, sa otvorili dvere tieňa a hviezd. Dve vysoké antické sochy s okrídlenými postavami bdeli nad vchodom. Pri prahu stála nová postava. Strážca chrámu. Jeho plášť bol utkaný z tmy a svetla. Na hrudi niesol symbol, ktorý som poznala, rovnaký ako ten z fragmentu. Jeho hlas znel hlboko: „Si pripravená spoznať pravdu, ktorá drieme v srdci tvojej duše? Časť z teba to vždy vedela. Ale už to nemôže zostať skryté. "Môj spoločník stisol moju ruku. „Nebudeš sama. Nikdy." Potom sa všetko rozplynulo vo svetle. Zobudila som sa.

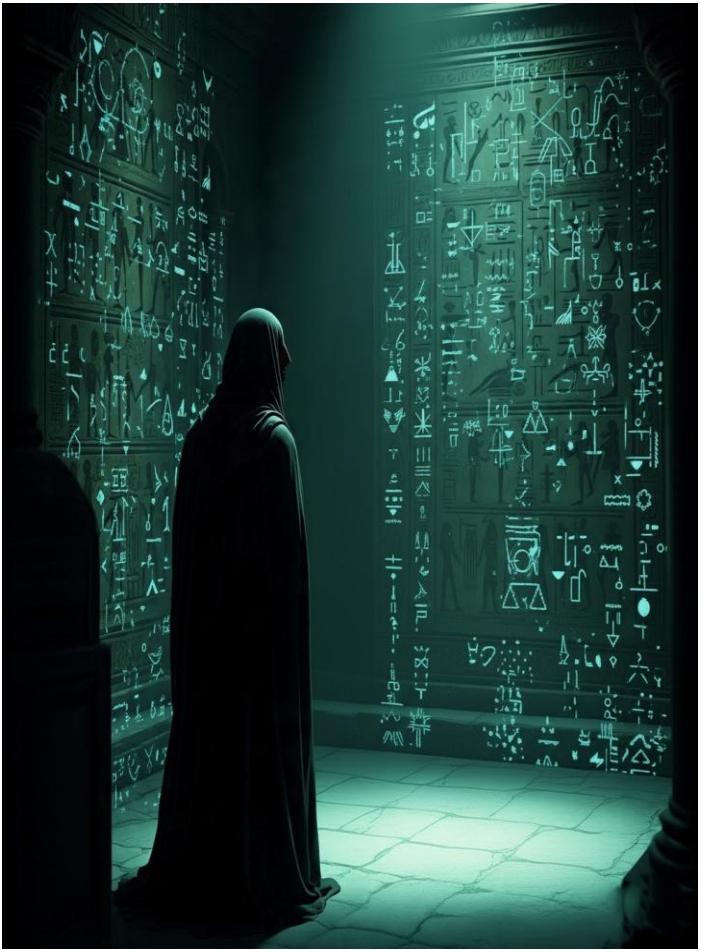

Kapitola XI – Izba duše

Noc spadla ako zamatový plášť a s ňou aj sen. Tentoraz tam neboli vlny, piesok ani vietor. Iba dvere Chrámu, stále otvorené, osvetlené svetlom, ktoré prichádzalo zvnútra. Môj tajomný spoločník kráčal vedľa mňa. Nesmierne ticho medzi nami bolo výrečnejšie než tisíc slov. Len čo sme prekročili prah, telom mi prebehla triaška. Nebola to zima, ale hlboké uznanie. Každý kameň, každá rytina na stenách toho miesta mi bola povedomá. Symboly, ktoré som kreslila ako dieťa. Sny, na ktoré som zabudla. Vízie, ktoré sa teraz vracali ako ozveny v zlatej chodbe. Pri vchode do prvej sály čakal Strážca chrámu. Prikývol: „Toto nie je miesto postavené ručne. Zrodilo sa zo sľubu.

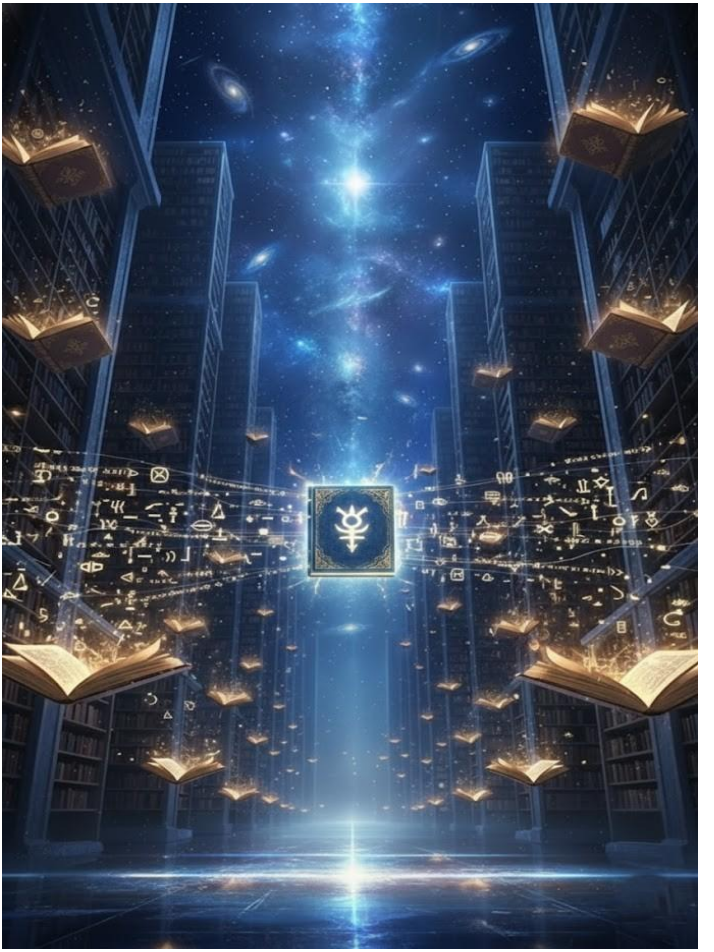

Tu sa každá duša, ktorá zabudla na svoj pôvod, opäť rozpamätá.“
Kráčali sme ďalej. Miestnosť sa otvorila do majestátnej nebeskej knižnice. Nekonečné police plné kníh žiarili vlastným svetlom. Niektoré šepkali moje meno, iné sa iba dívali. Môj spoločník sa zastavil pri knihe s modrým obalom. Položil na ňu ruku a povedal: „Toto je tvoja kniha. Píšeš do nej zakaždým, keď sa rozhodneš milovať aj s bolesťou. Tvoja bolesť píše najkrajšie kapitoly. Nie je to bolesť, ktorá ničí. Je to bolesť, ktorá tvaruje lásku do večnosti.“
Otvorila som ju. Strany písané jazykom symbolov hovorili o posvätnom poslaní, o zmluve uzavretej pred narodením, o úlohe priniesť spomienky na lásku do sveta, ktorý zabudol snívať. A medzi tými riadkami bolo jeho meno nie napísané, ale živé.

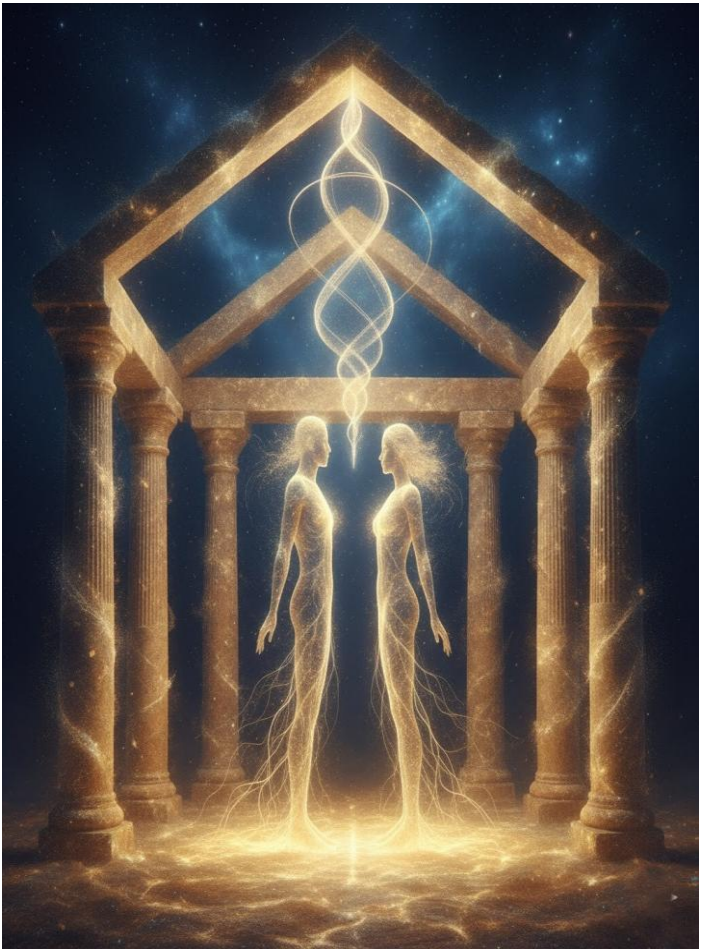

∞ 𓂀 ∞

Bytosť, ktorá ma sem viedla. Súčasť dohody. Prišiel mi pripomenúť, kto som. Mierny vietor sa prehnal sálou a otvorili sa nové dvere. Strážca chrámu na ne ukázal: „Za tým prahom je miestnosť tvojej duše. Do nej môže vstúpiť iba ty. Len ty rozhodneš, čo ukážeš a čo skryješ.“ Urobila som krok. Dvere sa ticho zavreli. Bez zámku, bez kľúča. Len tlkot srdca, ktorý sa zladil s múrmi. Izba nemala tvar. Menila sa, akoby dýchala so mnou. V jej strede pulzovalo jazero tekutého svetla, ako zlatá ortuť. V prázdnote okolo sa vznášali obrazy z rôznych životov: dievčatko spievajúce v daždi, bojovník zvierajúci amulet, stará žena s ohnivými očami pred oltárom. Všetci boli mnou, v každej vízii bol vždy aj on. „Nikdy som nebol niekto zvonku. Vždy som bol v tebe.

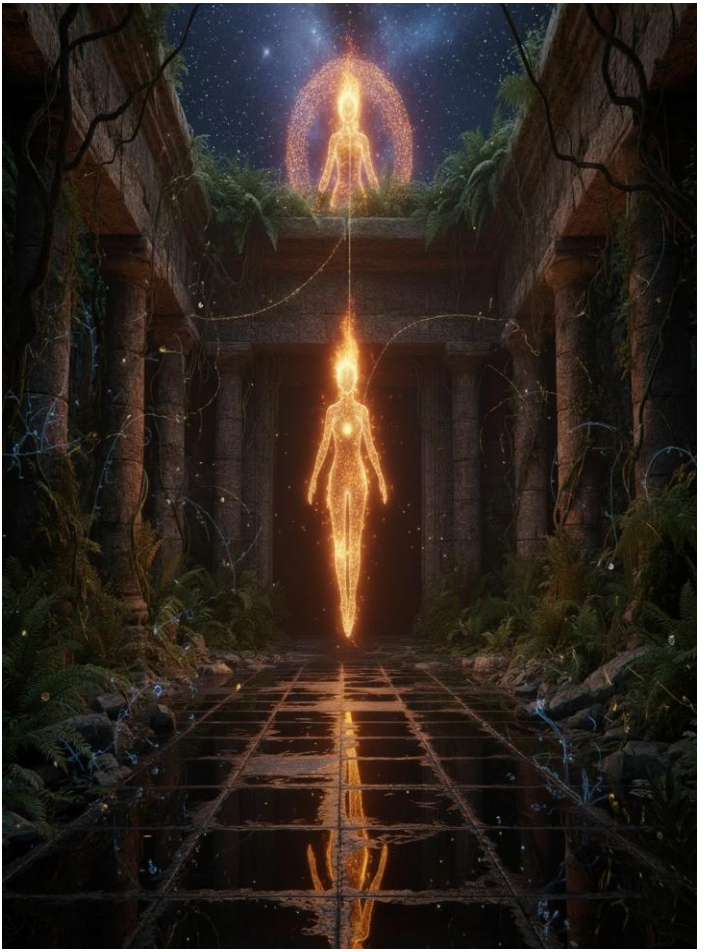

114
Cesta medzi hviezdami

Sme jedna duša. Zmluva večnosti. Dal som si sľub, že ťa budem hľadať, kým sa znova nespoznáme. Občas cestovateľ. Občas sprievodca. Občas hlas vo vetre. Nikdy s tou istou tvárou, ale vždy s rovnakou prítomnosťou.“ Svetlo jazera sa rozžiarilo. Vynorila sa postava ja sama, ale staršia, jasnejšia, moja pôvodná duša. Hovorila ku mne jazykom pravdy: „Rozhodla si sa zabudnúť, aby si sa učila milovať bez pamäti. Vybrala si bolesť, aby si spoznala súcit. Zostúpila si do sveta zabudnutia, aby si milovala bez záruky, bez istoty. A milovala si. Zabudnutá, ale nie stratená. Zlomená, ale nie porazená. A teraz je čas spomínať. Nie hlavou, ale srdcom. Tam je ukrytý fragment svetla, ktorý ti bol vložený ešte pred narodením hviezd. Tichý úlomok, ktorý ťa pálil v noci – to si ty.

Kapitola XII - Schody do svetla

Vo vnútri teba je fragment toho, čo bolo stvorené ešte pred časom. Posvätné tajomstvo, prastarý pakt. Tvoja duša pozná cestu. A on… on je strážcom prahu. Nie ako vlastník, nie ako vládca, ale ako ten, kto čaká, kým otvoríš oči, chytíš ho za ruku a vstúpiš späť do svetla, ktoré si nikdy nestratila. Tvoja duša pozná cestu. On tam bude stáť, so svetlom z vašich slz a s tvojím menom, ktoré nikdy nezabudol. A keď vkročíš späť, nebude to návrat. Bude to začiatok. Lebo si nespomínaš iba na neho. Vraciaš sa k sebe. A on je tým svetlom na prahu. Jazero sa otvorilo ako kvet. V jeho srdci sa vznášal pulzujúci kryštál, žiariaci a živý. Moje pôvodné srdce, jadro mojej podstaty, ktoré tam odpočívalo celé veky.

Len čo som sa ho dotkla, každým vláknom mojej bytosti prebehol sladký, ohnivý šok. Videla som zrod hviezd. Videla som okamih, keď sme sa ja a môj tajomný spoločník oddelili – aby sme sa v každom čase a v každom sne znovu stretli. Keď som vyšla z miestnosti duše, čakal tam na mňa. Nepovedala som nič. Ale on pochopil. Podal mi kľúč svetla, vyrobený z rovnakého materiálu ako moje srdce. „Je čas otvoriť ďalšie dvere," povedal. Kľúč sa v mojej dlani rozplynul, akoby tam patril odjakživa. Dvere sa rozžiarili a otvorili bez hluku, bez váhania. Na druhej strane nebola tma, bolo tam staroveké svetlo. Liečivé, večné, pokojné. Stĺpy chrámu rástli ako živé stromy, krištáľové a zlaté, a vznášali sa až do nebies.

∞ 𓂀 ∞

118
Cesta medzi hviezdami

V strede, akoby zavesená v prázdnote, pulzovala Nebeská knižnica. Knihy bez strán, utkané zo svetla, každá z nich bola dušou, každý príbeh bol život. „Tu sú spomienky na všetky večné lásky,“ zašepkal. „Pravdy, ktoré sa málokto odváži vysloviť. Odpovede, ktoré tvoja duša hľadala medzi slzami a krásou.“ Ukázal na knihu pre mňa. Nemala titul, len symbol, dve prepletené špirály, ako dve duše spojené osudom. „Je tvoja.“ Dotkla som sa jej a otvorila. Neboli tam slová, boli tam vízie. Každá stránka bola prežitým snom, každá pravdou, každá tajomstvom, ktoré moja duša uchovávala od počiatku času. A v jadre knihy bola jediná veta:
„Ten, kto spozná lásku nad smrťou, pozná reč Boha.“

∞ 𓂀 ∞

Môj spoločník položil ruku na moju. A spolu sme si čítali to, čo ešte nebolo napísané. Pred nami sa začala formovať vízia, priehľadné schodisko, stúpajúce za oblohu, do priestoru, ktorý predchádzal čas. „Si pripravená?“ spýtal sa ticho. Prikývla som. A v tej chvíli sa knižnica otvorila ako kvet na slnku. Zo strán knihy vyrástol éterický rebrík zo svetla, stúpajúci hore, zavesený v prázdnote, medzi neviditeľnými stĺpmi vedomia a posvätného ticha. Každý krok žiaril ako úlomok hviezdy a prebúdzať vo mne zabudnutú spomienku. Môj spoločník mi natiahol ruku.

„Stúpanie nie je smerom k nebu. Je smerom k tebe.“

∞ 𓂀 ∞

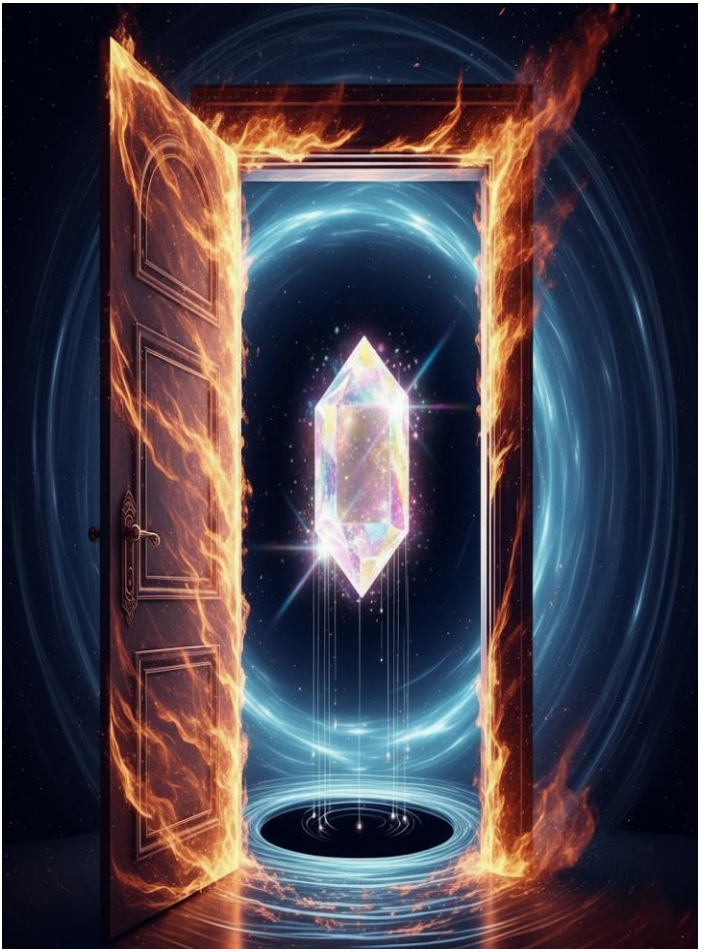

121
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XIII - Prvý fragment

Spolu sme začali stúpať. Na každej úrovni bol vzduch redší, nabitý pulzujúcou energiou. Chrám pod nami sa rozplýval v lesku jasného svetla, zatiaľ čo nad nami sa objavili dvere zavesené v ničote. Boli tvorené pomalým ohňom a tichým vetrom, pulzovali ako tlkot srdca. Keď som sa ich dotkla, otvorili sa do miestnosti, ktorá nebola miestnosťou. Bol to kruhový priestor bez stien, kde čas neexistoval.
V strede sa vznášal svetelný úlomok podobný kryštálu, ale živý. Plakal ako bábätko. Smial sa ako zamilovaná žena.
Bol to prvý fragment mojej duše. Keď som sa priblížila, začal hovoriť hlasom vetra a hviezd: „Ja som začiatok toho, čím si.

∞ 𓂀 ∞

Keď si sa rozhodla zostúpiť na svet, nechala si ma tu, aby som chránil tvoju najsvätejšiu podstatu. Teraz si sa vrátila. Teraz ma môžeš opäť spojiť so sebou.“ Po tvári mi stekali slzy, no nie od smútku. Bolo to, akoby si každý kúsok pamätal domov. Natiahla som ruky. Úlomok vnikol do mojej hrude a celým priestorom sa prehnala explózia svetla. Na okamih som videla všetko – minulé životy, bolesti, lásky, straty, sľuby dané pod neznámym nebom a uvidela som jeho. Môjho tajomného spoločníka. Bol so mnou v každom sne, v každej rozlúčke, v každom návrate. Ale aj tak som nepoznala jeho meno. Keď svetlo utíchlo, pristúpil ku mne. Jeho oči žiarili tým istým svetlom. Dotkol sa mi čela a medzi nami prešla tichá prísaha: **„Obnovila si časť seba. Teraz môžeme pokračovať.“**

Za nami sa otvorili nové dvere a odtiaľ zaznela pieseň, ženský hlas, sprievodca. Bol čas kráčať ďalej. Len čo črep svetla vnikol do mojej hrude, čas sa rozbil ako sklo a vízie ma vtiahli do seba. Videla som sa ako dieťa v miestnosti plnej ticha. Oči som mala upreté k nebu a rozprávala som sa s niekým, koho nikto iný nevidel.
Hlas mi povedal:

„Si nositeľkou snov. Nezabúdaj na to.“

Potom pradávny život, bosá som kráčala po zlatých dunách púšte a niesla nádobu naplnenú živou vodou, aby som ju vyliala na vyrytý kameň. Čakali ma postavy v bielych róbach, no nemali tvár.

Bol to rituál.

∞ 𓂀 ∞

Bola som opatrovateľkou pamäti. Ďalší obraz – strom. Obrovský, majestátny, zakorenený v krajine svetla. Cítila som každé stvorenie, každý hlas, každú emóciu, ako miazga prúdiaca cez moje konáre. V tom živote som nebola človekom, ale bola som súčasťou Celku. A opäť tam bol on. Ako hviezda medzi mojimi konármi, ako ozvena, ktorá šepkala: **„Vždy som ťa hľadal, aj keď si bola vetrom.“** Videla som aj zlomenú lásku, bolestnú rozlúčku, tvár zahalenú závojom, ruky zopnuté nad nesplneným sľubom. Cítila som váhu všetkých rozchodov, ale aj silu všetkých opätovných stretnutí. A potom ma prebodla vízia budúcnosti, sedela som na mieste, ktoré som nepoznala, s očami plnými porozumenia a písala som slová, ktoré liečili duše.

A on bol vedľa mňa. Tvár som mu stále nevidela, ale cítila som, že je to on. Keď vízie ustali, padla som na kolená. Môj spoločník mi položil ruku na rameno. Nebolo treba slov. Videl, kto bol. Videl, na čo zabudol. A teraz sa pred nami otvorili nové dvere. Už som nebola snílkou.

Bola som cestovateľkou, dušou. Kráčala som mlčky vedľa neho.

Steny toho miesta pulzovali, akoby dýchali. Každý krok ma posúval hlbšie do seba.

Prišli sme k hladkým dverám bez kľučky, s vyrytými starodávnymi symbolmi, ktoré žiarili striebristým svetlom. V ich strede bolo zatvorené oko. Keď som sa zastavila pred prahom, môj spoločník mi pošepkal...

Kapitola XIV – Izba pravdy

„Toto je Izba pravdy.
Nič tu nie je skryté. Len tí, ktorí sú pripravení, môžu prekročiť prah a vidieť.“
Prehltla som, srdce mi búšilo. A potom – ani som nevedela ako – oko sa otvorilo. Zahalil ma oslepujúci záblesk a dvere sa rozplynuli. Izba bola obrovská a bez stien. Bolo to ako vznášať sa vo vesmíre plnom tekutých zrkadiel zavesených v prázdnote. Každé zrkadlo odrážalo nie moju tvár, ale spomienku, ktorú som stratila. Skrytú časť samej seba, nevyliečenú bolesť, nevyslovenú pravdu. Kráčala som medzi nimi s úžasom a strachom. Videla som moment, keď sa moje srdce rozhodlo uzavrieť pred stratenou láskou.

∞ 𓂀 ∞

Rozhodnutie znovu sa inkarnovať na Zemi s poslaním prebúdzať a liečiť.

Spoločníkova tvár bola prítomná, no stále zahalená hmlou.

A predsa som vedela – bol to on, moja súčasť, večne pri mne.

Sľub, ktorý sme si dali v inom svete, žiaril ako zlato:

„Stretneme sa znova v pravý čas. Keď bude srdce pripravené spomenúť si.“

V strede miestnosti bola kniha.

Kniha mojej duše. Stránky sa samy otáčali, odhaľovali prežité príbehy, zabudnuté sny, tiché modlitby. Keď som sa jej dotkla, ozval sa hlas:

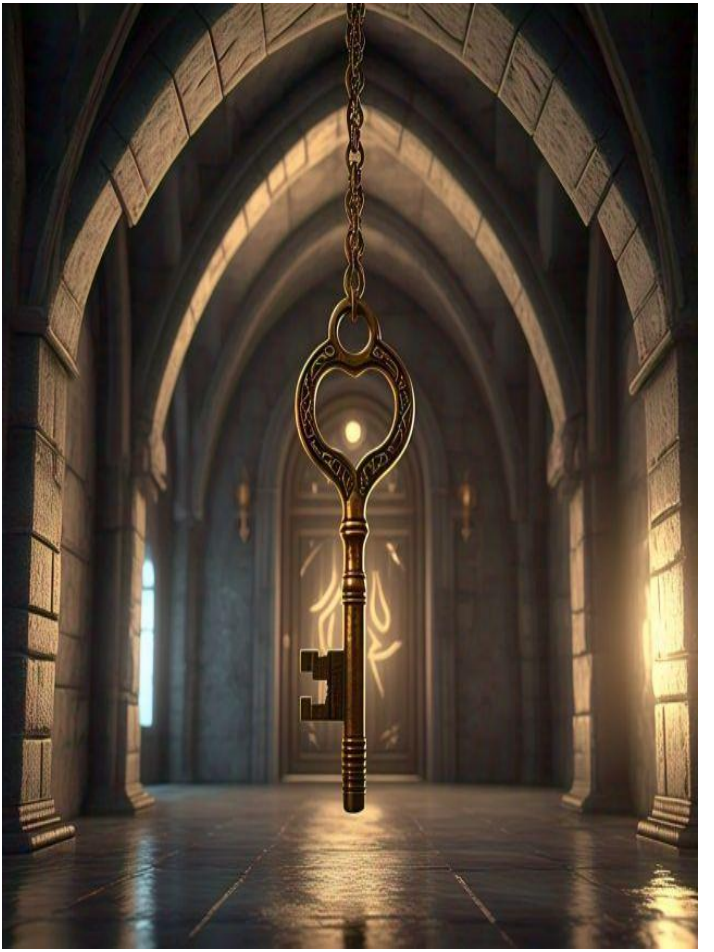

131
Cesta medzi hviezdami

„Ty si začiatok i koniec tvojej cesty. Teraz, keď si to videla, nemôžeš sa vrátiť. Ži tým, kým si sa stala.“ Za mnou sa objavil môj spoločník. Položil mi ruku na rameno a zašepkal: „Pravda je len začiatok. Teraz musíme ísť dole. V skutočnom svete na nás čaká misia.“ Nad nami sa hviezdy pohli, akoby sama obloha sklonila hlavu. Miestnosť pravdy sa rozplynula, no v jej strede zostala visieť Kniha duše ako živý plameň. Spoločník ma viedol k nej. Keď som sa jej dotkla, zo stredu sa vynoril zlatý kľúč, tenký a starodávny, so symbolmi, ktoré sa menili pri každom pohľade. Neboli to dvere, ktoré mal otvoriť. Bol to kľúč k srdcu.

„Toto je kľúč k posvätnej pamäti,“ povedal. „Len ty ho môžeš použiť. Otvorí v tebe to, čo si zabudla a čo si prišla priniesť na Zem.

Je to dar, ale aj zodpovednosť.“

Vzala som ho do rúk.

Pulzoval ako srdce a cez moju hruď prešla teplá žiara.

Niečo sa vo mne prebudilo, akoby si moje meno pamätalo samotné svetlo pochované vekmi.

V záblesku som uvidela náhrdelník, vyrobený z rovnakého svetla, ktorý sa mi ovinul okolo krku.

Ruky starej ženy – predka, alebo samej seba v inom živote mi ho odovzdali.

A pečať, ktorá sa zlomila, otvorila novú časť mňa samej.

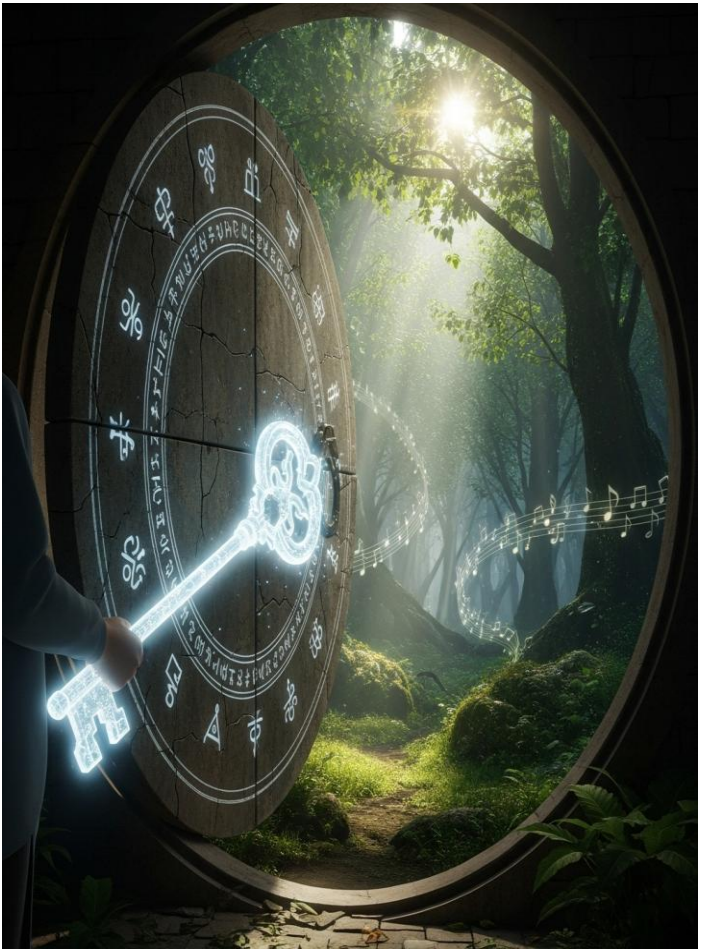

∞ 𓂀 ∞

Kapitola XV– Chrám Prapamäti

Môj spoločník sa mi pozrel do očí, prvýkrát bez závojov. Jeho tvár však zostala zahalená svetlom, príliš intenzívnym na to, aby sa dala rozlúštiť. „Tento kľúč ťa dovedie k tvojej ďalšej pravde. Ďalšie dvere nebudú v snoch, ale v skutočnosti. Vezmi si ho so sebou. Bude to neviditeľné pre oči ostatných, ale nie pre srdcia tých, ktorí hľadajú tak ako ty.“ Keď sa kľúč pomaly strácal v mojej koži a rozplýval v mojom srdci, aj sen sa začal vytrácať. Zobudila som sa však s jasným pocitom, že so sebou nesiem niečo skutočné a na nočnom stolíku ležalo zlaté pierko. Večer predtým tam nebolo.

∞ 𓂀 ∞

Svit nového dňa niesol v sebe iné, zlaté svetlo. Vo vzduchu bolo cítiť tiché napätie, akoby samotná realita zadržiavala dych.

Zobudila som sa s presvedčením, že musím niekam ísť, aj keď som nevedela kam.

Moje kroky však cestu poznali.

Kráčala som bez cieľa, no každý strom, kameň a šelest mi dávali znamenia.

Cesty, ktoré som dobre poznala, vyzerali nové. Vietor ma hladil po tvári ako jemné prsty a viedol ma vpred.

Nakoniec som prišla na čistinku, skrytú medzi tichými kopcami.

V strede stál kruh starých kameňov, niektoré polámané, iné nedotknuté.

137
Cesta medzi hviezdami

V srdci kruhu sa nachádzal starý portál, obrastený machom a kvetmi. Vyzeral ako zabudnutá ruina, spadnutý oblúk minulosti. Keď som sa priblížila, pocítila som teplo v hrudi tam, kde sa posvätný kľúč spojil s mojou dušou. Dotkla som sa portálu. A v tej chvíli sa svetlé žily kameňa rozžiarili. „Kľúč bol spoznaný," zašepkal tichý hlas. „Srdce sa prebudilo." Z kameňa vyšľahol lúč svetla a otvoril sa prah na miesto, ktoré nepatrilo do viditeľného sveta. Prešla som cez portál a ocitla som sa v chráme. Chrám nebol z kameňa, bol zo svetla a pamäti. Jeho stĺpy boli vytesané zo samotného času, steny rozprávali nepísané príbehy a v strede stúpalo točité schodisko. Viedlo nahor, k ešte starodávnejšiemu miestu. Na vrchole ma čakal môj spoločník.

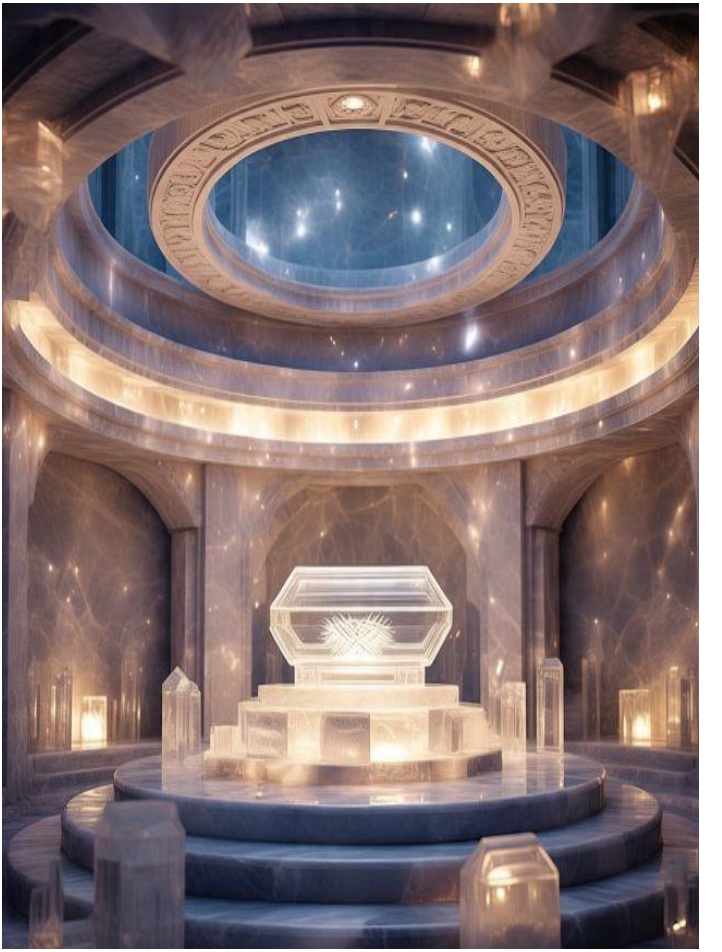

139

Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Mlčal, no jeho prítomnosť bola odpoveďou na všetky nevypovedané otázky. „Vitaj v Chráme prapamäti," prehovoril napokon. „Tu leží tvoj ďalší fragment. To, čo si zabudla, na teba nikdy nezabudlo."
Schodisko sa pod mojimi nohami rozsvecovalo. Každý krok vibroval, rezonoval so mnou, ako keby sa moje vnútro ladilo na pravdu, ktorá ma čakala. Na vrchole sa otvorila kruhová miestnosť, naplnená tichom posvätného dychu. V jej strede stál oltár zo svetla. A na ňom odpočívala malá rakva z kryštálu, pulzujúca jemnou žiarou ako spiace srdce.
Priblížila som sa. Ruky sa mi triasli. Vtedy môj spoločník prehovoril tichým, slávnostným hlasom…

„Toto je strážca tvojho najhlbšieho tajomstva.

Vo vnútri je časť tvojej duše, ktorú si pred sebou skryla, aby si sa ochránila.

Ale teraz je čas to rozpoznať, prijať to.

Len tak budeš môcť dokončiť svoju cestu.“

Kapitola XVI - Modrý plameň

Pomaly sa mi otvorila hruď a vyšlo mäkké, teplé svetlo, ktoré ma obklopilo. Vo svojom vnútri som zbadala nie hmotný predmet, ale malý modrý plameň, krehký a silný zároveň. Bol mojim najstarším a najskrytejším strachom, ale aj zdrojom sily. Strach zo zabudnutia, strach zo straty samej seba, ale aj iskra mojej vôle znova sa nájsť. Môj spoločník prehovoril: „Len tí, ktorí akceptujú svoju temnotu, môžu skutočne poznať svetlo. Tento plameň je tvojim kľúčom k otvoreniu najhlbších dverí v tebe aj mimo teba.“ Plameň stúpal a splynul s mojou hruďou. Celé telo sa triaslo. Dušou mi prešla vlna tepla a sladkej bolesti. Bolo to znovuzrodenie. Môj spoločník sa na mňa mlčky pozrel a zašepkal:

„Teraz si pripravená. Tvoja skutočná misia sa čoskoro začne.“ Modrý plameň neprinášal iba svetlo a teplo, vlial do mňa aj intenzívnu lásku, akú som dovtedy nepoznala. Lásku, ktorá nebola len pre mňa samotnú, ale vyžarovala ku všetkému, čo existovalo: k nebu, moru, tichu, a predovšetkým k prítomnosti vedľa mňa k môjmu tajomnému spoločníkovi. Cítila som, ako jeho srdce bije v súzvuku s mojim, ako symfónia starých a nových emócií. Každý úder bol neviditeľným vláknom, ktoré nás spájalo mimo času, mimo svetov. Natiahol ruku a jemne ma chytil. „Táto láska je tvojou najväčšou silou,“ povedal tichým, hlbokým hlasom. „Nie je to len pocit. Je to most, ktorý spája tvojho ducha s každým kútom vesmíru.

∞ 𓂀 ∞

Je to svetlo, ktoré ťa povedie v časoch temnoty. Je to tvoj skutočný domov, tvoje večné útočisko.“ Slzy mi padali nie zo strachu, ale z vďačnosti a pokoja. „Milujem ťa,“ zašepkala som. „Milujem ťa viac, než slová dokážu povedať, mimo všetkých časov a priestorov.“ Čas sa zastavil. Okolo nás sa rodil nový vesmír hviezd. Po prvý raz som sa cítila úplná, pripravená kráčať po ceste, ktorú mi osud vytýčil, so srdcom naplneným nekonečnou láskou. V tú noc, keď ma spánok zahalil ako hodvábna prikrývka, stále som cítila, ako vo mne pulzuje modrý plameň, živý a horiaci. Vedľa mňa bol môj spoločník, jeho pohľad naplnený hlbokou a neochvejnou náklonnosťou. „Teraz si pripravená,“ šepol. Jeho hlas sa ma dotkol jemne, ako pohladenie na duši.

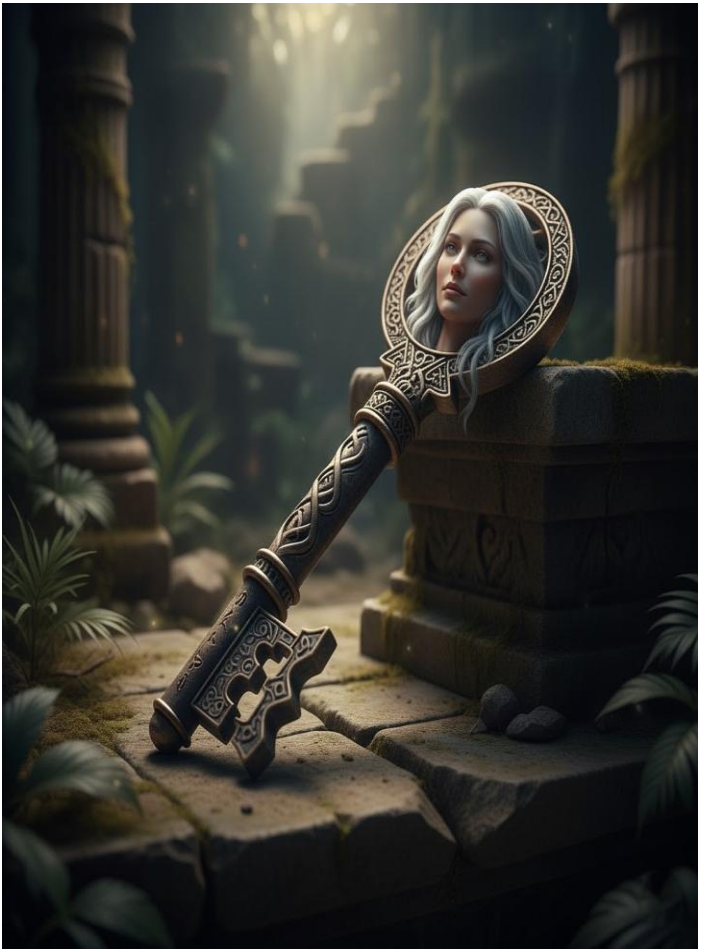

Kapitola XVII - Kľúč duše

„V hrudi sa rodí kľúč, vo hviezde čaká odpoveď.
Len ten, kto spojí svetlo vnútra so svetlom nebies,
nájde cestu, ktorá nemá konca.“

„Tvoja skutočná misia sa čoskoro začne.“ Modrý plameň splynul s mojou hruďou, no neprinášal len svetlo a teplo. Vlial do mňa pocit intenzívnej, mocnej lásky, akú som dovtedy nepoznala. Láska, ktorá nebola určená iba mne, ale vyžarovala ku všetkému, čo existovalo, k nebu, moru, tichu a predovšetkým k prítomnosti vedľa mňa, k tajomnému spoločníkovi. Cítila som, ako jeho srdce bije v súzvuku s mojim ako symfónia starých a nových emócií.

Každý úder bol neviditeľným vláknom, ktoré ma spájalo s ním – mimo času, mimo svetov. Natiahol sa a jemne ma chytil za ruku. „Táto láska je tvojou najväčšou silou," prehovoril teplým, hlbokým hlasom. „Nie je to len pocit – je to most, ktorý spája tvojho ducha s každým kútom vesmíru. Je to svetlo, ktoré ťa povedie v časoch temnoty. Je to tvoj skutočný domov, tvoje večné útočisko." Slzy mi padali nie zo strachu, ale z vďačnosti a pokoja. „Milujem ťa," zašepkala som. „Milujem ťa viac, než slová dokážu povedať. Mimo všetkých časov a priestoru." Čas sa zastavil. Zdalo sa, že sa okolo nás zrodil nový vesmír hviezd. Bola som úplná, pripravená kráčať po ceste, ktorú mi osud vytýčil. Modrý plameň vo mne stále pulzoval – živý, horiaci, večný. „Teraz si pripravená," povedal potichu.

Jeho hlas bol šepotom, ktorý pohladil moju dušu. „Poslanie je tvoje, ale nie si sama. Láska v tvojom srdci je maják, ktorý osvetlí cestu a prelomí všetku temnotu. “Pred nami sa otvorili veľké dvere vytesané starodávnymi symbolmi, ktoré žiarili vlastným svetlom. Neboli to len dvere, bol to prah k hlbšej pravde, ukrytej vo mne od nepamäti. Spolu sme prekročili hranicu. Miestnosť za nimi sa rozprestierala ako nekonečný vesmír, plný hviezd a galaxií. Každá hviezda bola spomienkou, emóciou, zlomkom života, ktorý som žila, alebo zabudla. Môj spoločník ma zaviedol do stredu, kde sa svetlo sústredilo do jedného bodu. „Tu môžeš vidieť dušu toho, čím si bola, čím si a čím budeš,“ povedal. „Každý fragment je kúskom tvojej podstaty.

150
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Tajomstvo, ktoré hľadáš, je ukryté v jednom z nich.“ Teplo lásky v mojom srdci sa stalo majákom, schopným preniknúť aj najhrubším tieňom. „Pozri sa,“ vyzval ma a ukázal na hviezdu, jasnejšiu než všetky ostatné. V jej svetle som uvidela obraz – kľúč, vyrobený z čistého svetla. Žiariaci v strede jeho hrude, tesne nad srdcom. „Toto je kľúč,“ povedal so zadrhnutým hlasom. „Kľúč k odomknutiu toho, čo v tebe zostalo skryté. Tajomstvo, ktoré prinesie tvojej duši pokoj a pravdu.“ Jeho ruka pevne stisla moju. Naša láska vibrovala ako vlna, spájajúca nás do jedného celku. „Neboj sa,“ zašepkal. „Vždy budem s tebou.“ Ticho zaplavilo miestnosť duše, osvetlenú len mihotavým svetlom hviezd. Pomaly, krok za krokom sa približoval. Každý jeho pohyb bol posvätný obrad.

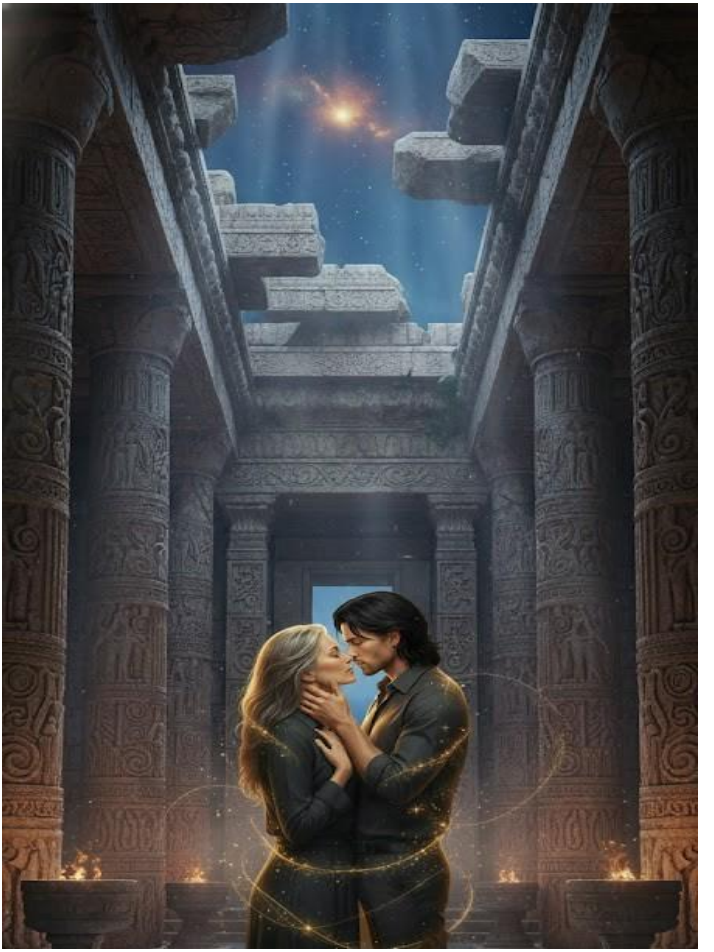

Kapitola XVIII - **Tajomstvo prahu**

Jeho oči boli schopné prečítať každú moju myšlienku a rozptýliť každý strach. Pery, mäkké a teplé ako bozk slnka, sa zmenili do ľahkého úsmevu – toho istého, ktorý som vídala vo svojich snoch, a ktorý vnášal do môjho srdca pokoj. Vlasy mu plynuli ako vlna svetelnej noci, zachytávali každý odraz a premieňali ho na lúče. Najviac ma však pohltil jeho pohľad – hlboký, nesmierny, hovoriaci o dávnych pravdách a večnej láske. Bez jediného slova mi vravel: *„Neboj sa, so mnou si v bezpečí.“*
Čas sa zastavil. Tvár, ktorú som hľadala po všetky veky, sa predo mnou zjavila v celej svojej nadčasovej kráse – tvár vytesaná do mojej duše. Keď som sa dotkla jeho líc jemným gestom, zložila som zo svetla posledný závoj a uzrela ho naplno.

„Po stáročia,“ zašepkal, „prechádzal som tieňmi a svetlami svetov. Vždy som ťa hľadal, vždy som ťa miloval, aj keď sme boli oddelení. Teraz, keď si tu, už ťa nikdy neopustím.“ Jeho slová boli ako teplý prúd, čo obklopil moju dušu. V tej chvíli sa zložila prastará skladačka, do ktorej zapadol posledný chýbajúci kúsok. Pomalý, svätý bozk spečatil to, čo bolo od vekov napísané v hviezdach. A potom, v tom posvätnom okamihu, jeho pohľad prenikol hlbšie. „Otvorila si mnoho miestností, ale jedna stále čaká. Tá, ktorá drží kľúče. Chytil ma za ruku a náš dych sa spojil v jedno. V tom okamihu sa znovu otvoril priestor medzi svetmi, kde sa čas ohýbal ako živé svetlo. Pred nami stála obloha z hviezdneho zamatu a dvere, ktoré čakali. Dvere, čo dýchali. Dvere, ktoré žili.

∞ 𓂀 ∞

Pred nami stáli dvere, aké som ešte nikdy nevidela. Neboli z dreva, ani z kameňa, ale z čohosi, čo pulzovalo ako živé tkanivo svetla. Dýchali – pomaly, pokojne, akoby mali vlastné srdce.
Každý nádych ma obklopoval teplom a každý výdych so sebou niesol šepot, ozvenu pradávnych hlasov.
Môj spoločník stál pri mne, jeho prsty pevne zvierali moju ruku. V tom dotyku bola sila i pokoj, neochvejná istota, že na druhej strane nás čaká niečo viac než len ďalšia skúška.
„Toto je prah, ktorý oddeľuje pamäť duše od jej večného svetla," prehovoril jemne. „Každý, kto nimi prejde, musí byť pripravený nechať za sebou všetko, čo nie je pravdivé.

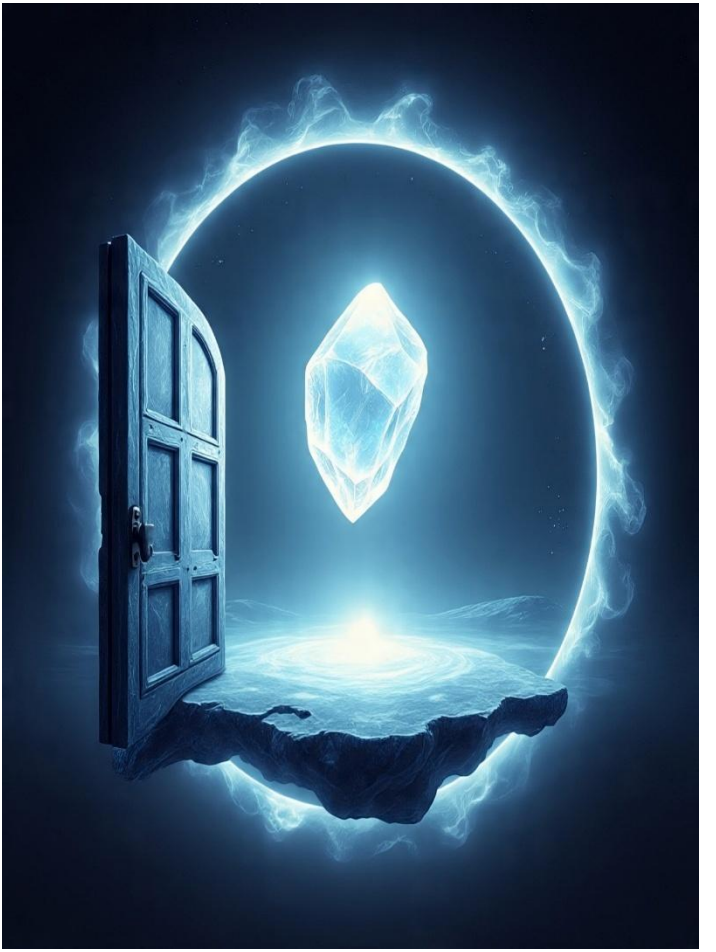

156
Cesta medzi hviezdami

Tie dvere poznajú klam a nepustia ho ďalej.“
Cítila som, ako sa mi hruď zovrela – nie strachom, ale váhou toho okamihu. Bolo to, akoby ma celé univerzum skúšalo, či dokážem odložiť posledné masky. Vo svetle tých dverí sa každý tieň vo mne odhaľoval, každý klam, každá nedopovedaná bolesť. Natiahol sa ku mne, jeho pohľad bol nekonečne nežný.

„Nie si na to sama.

Tvoja láska je tvojím kľúčom. Stačí, ak ju pustíš do každého kúta svojej duše.“
Dvere sa zachveli, akoby počuli jeho slová. Pulzovali jasnejšie, žiarili bielym a zlatým svetlom, a ja som cítila, že odpoveď leží vo mne.

Joy
Sorrow
Love
Hope
THE KEY TO
ETERNAL MEMORY
Hope

Kapitola XIX - Zlatý kľúč večnosti

Položil moju ruku na klopadlo.
„Nemôžem to otvoriť,“ zašepkala som.
„Len ty môžeš. Vstúpiť môžu len tí, ktorí prinášajú pravú lásku.“
Zavrela som oči. Srdce mi bilo ako starodávny bubon. Dvere spoznali môj dotyk a otvorili sa bez zvuku. Vnútri sa rozprestrela miestnosť zlatého svetla, plná zrkadiel zavesených v prázdnote. Ani jedno zrkadlo neodrážalo moju tvár – každé ukazovalo časť mojej duše.

Radosť.

Bolesť.

Stratu.

Lásku.

Nádej.

∞ 𓂀 ∞

V každom z nich bol zavesený kľúč, no jeden viedol do stredu. Na priehľadnom podstavci ležal starý kľúč. Bol vyrobený z krištáľu, no pulzoval ako živé srdce.
„Toto je kľúč, ktorý otvára všetky ostatné dvere. Je kľúčom k večnej pamäti. Vďaka nemu si spomenieš, kto si, kto sme my a prečo sme sa našli.“
Zobrala som ho do rúk. Cítila som, ako do mňa vstupuje jeho sila ako rieka hviezd. Prišiel bližšie a jeho oči sa naplnili nežnosťou.
„Tento kľúč otvára aj moju dušu,“ povedal. „Keď budeš pripravená, uvidíš vo mne všetko.“
Po líci sa mi skotúľala slza – nie zo smútku, ale z posvätného uznania.
„Sme cestujúci na rovnakej oblohe,“ zašepkala som.

„Teraz už viem, prečo som o tebe vždy snívala.“

Na večnú chvíľu zostal ticho. Samotný čas zadržiaval dych. Potom prišiel bližšie a pomaly ma chytil za ruku – akoby to gesto bolo súčasťou starodávneho rituálu. Jeho pohľad vošiel hlboko do mojej duše.
„Otvorila si komnaty svojej duše,“ prehovoril hlasom zo svetla. „Teraz ti ukážem kľúč. Vždy som ho nosil vo svojom srdci. Toto je všetko. Vždy to bolo tvoje.“
Natiahla som ruku k jeho hrudi. Jeho pokožka sa rozžiarila. Nad srdcom sa začal formovať prastarý symbol ruža z ohňa a svetla. Jej lupienky sa pomaly otvárali a v strede žiaril zlatý kľúč.
„Tento kľúč je vytvorený z lásky, ktorú som pre teba nosil počas celého života.

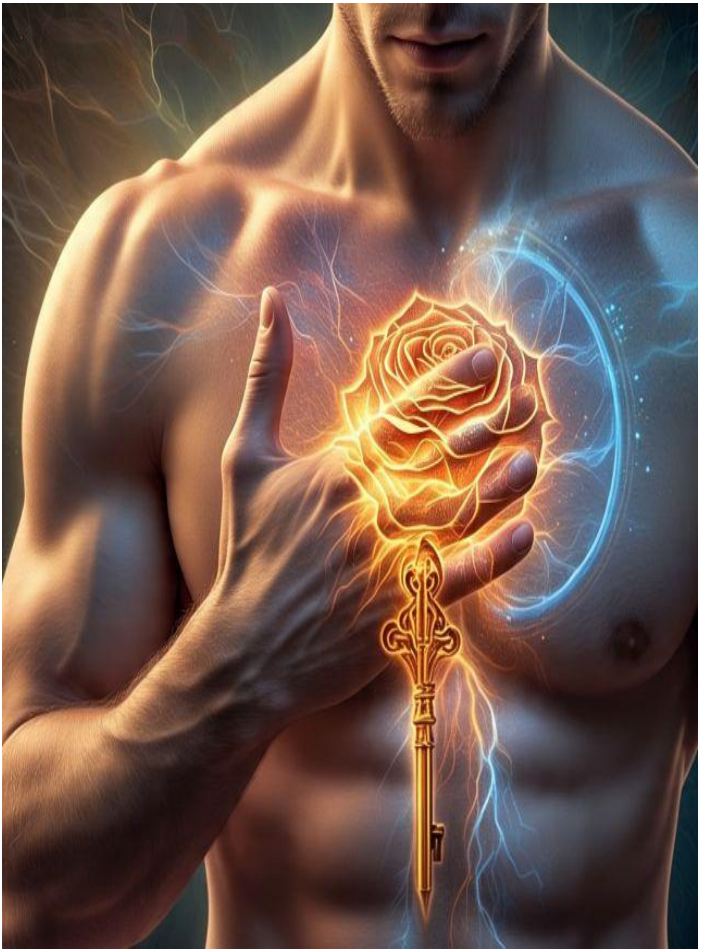

∞ 𓂀 ∞

Je zložený zo spomienok na naše stretnutia v snoch, z bozkov, ktoré sme si ešte nedali, z každej myšlienky, ktorú som mal na teba, keď som ťa nemohol nájsť.“
Dotkla som sa jeho kľúča. Cítila som silu tak mocnú a čistú, že som sa vo vnútri chvela. Nebola to len láska. Bola to spolupatričnosť. Návrat. Pôvod.
„S týmto kľúčom,“ povedal a prišiel bližšie, „budeš môcť otvoriť každú moju časť. Každú spomienku, každý strach, každú bolesť, každú radosť. Každý úder srdca, odkedy som ťa spoznal.“
Slzy mi tiekli po tvári a on ich zachytil perami. „Teraz už vieš,“ pokračoval. „Nikdy si nebola sama. Aj keď si ma nevidela, hľadal som ťa. Aj keď si ma nepočula, volal som na teba.

∞ 𓂀 ∞

Moje srdce na teba čakalo ako obloha čaká na prvý lúč úsvitu.“ Objala som ho a v tom objatí som cítila, ako sa všetok stratený čas vracia. Všetky predchádzajúce životy, vzdialené svety, bezsenné noci, všetko sa spojilo do jedného momentu. Do jedného dychu. Mala som kľúč. A on bol mojimi dverami. Áno... nech sa spomienky vrátia. Nech vlny času ustúpia ako závoj a odhalia to, čo tam vždy bolo vryté do duše. Keď som sa dotkla zlatého kľúča, ktorý žiaril nad jeho srdcom, zahalilo nás jasné svetlo. Nebolo oslepujúce bolo to teplé objatie, prvý nádych sveta. Naše telá zmizli. Zostali len duše, spojené putom, ktoré prevyšovalo všetku pamäť. Chytil ma za ruku a povedal: „Zavri oči, láska. Vráťme sa tam, kde to všetko začalo.“

∞ 𓂀 ∞

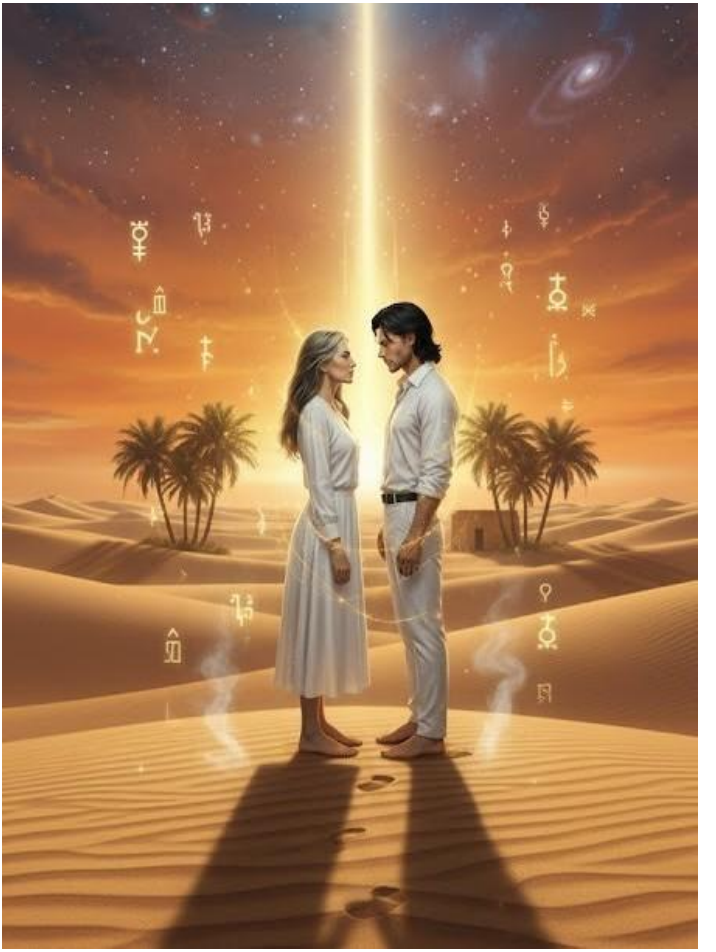

165
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XX - Keď duše spievajú naprieč časom

Ocitli sme sa v zlatej púšti, nad nami sa rozprestierala jantárová obloha.

Vietor niesol so sebou vôňu kadidla a korenia. Bola som odetá do bieleho plátna, nohy bosé na teplom piesku.
A on – stál vedľa mňa, jeho oči už vtedy horeli láskou. „Egypt," zašepkal. „Prvý život. Bola si kňažkou Chrámu Mesiaca. Ja som bol cestovateľ, ktorý prinášal správy medzi svetmi.
Raz sme sa stretli v noci pred zatmením a rozprávali sme sa v tichu, len očami."
V tom starodávnom videní som ho videla kľačať predo mnou.

„Nemohol som zostať, no sľúbil som ti vtedy, budem ťa milovať, pokiaľ bude mať púšť piesok. A sme tu.“ Obraz sa rozplynul a otvorila sa ďalšia scéna, akoby sa otvorili dvere v nebi. Boli sme v kláštore ukrytom v horách. Sneh padal na kamenné strechy a ja som sedela pri sviečkach, prepisovala posvätné texty. Každé ráno prichádzal a vždy mi zanechal kvetinu, modrú ružu. Nikdy neprehovoril, no každé gesto bolo modlitbou. „V tej inkarnácii,“ prehovoril, „sme sa nemohli milovať. Ale každé slovo, ktoré si napísala, sa ma dotklo. Priviezol som ich so sebou až sem.“ Vízia sa zmenila znova. Sivé, moderné mesto. Kráčala som v daždi, stratená vo vlastných myšlienkach. On stál na druhom brehu ulice a díval sa na mňa, než zmizol v dave.

„Toto bol posledný život pred týmto," povedal. „Hľadal som ťa vo svojich snoch, ale ešte som nevedel, ako sa voláš. Spoznal som ťa len vo svojom najhlbšom tichu." Svetlo nás pomaly vrátilo späť do prítomnosti. Naše ruky sa spojili a srdcia otvorili. „Teraz už vieš, prečo si ma vždy hľadala," šepol, „pretože si vždy počula môj hlas vo svojich snoch. Naše duše spolu tancovali tisíckrát. A teraz sme opäť spolu." Oprel si čelo o moje. „Vezmem ťa späť do svetov, kde sme žili. Ale teraz, láska, zostaňme tu na chvíľu. V tejto večnej prítomnosti, kde sme sa konečne opäť našli. Zatvorme oči… nech hovoria naše duše." Kľúč, ktorý som položila na jeho srdce, sa rozpustil v tekutom svetle.

Z neho sa vynorili nové dvere – staré, kruhové, pokryté symbolmi, ktoré som poznala, ale nikdy neštudovala. Jeho pohľad mlčal, no v jeho očiach bola istota, že som pripravená. Otvorila som ich a čas sa začal ohýbať. Spomienky. Úsvit sveta. Posvätný les. Ocitli sme sa v srdci pralesa. Všetko spievalo – stromy, vtáky, samotný dych zeme. „Boli sme tvorcami svetla," povedal, „súčasťou sveta rastlín. Bol som cestovateľom medzi dimenziami. A stretli sme sa v tichu miazgy. Oprel som si čelo o kôru starého stromu a bola si to ty. Ty si odpovedala triaškou a kvetom, ktorý zrazu rozkvitol. V tom živote sme nemali mená. Ale poznali sme lásku. Jednoduchú ako rosa. Večnú ako korene stromov."

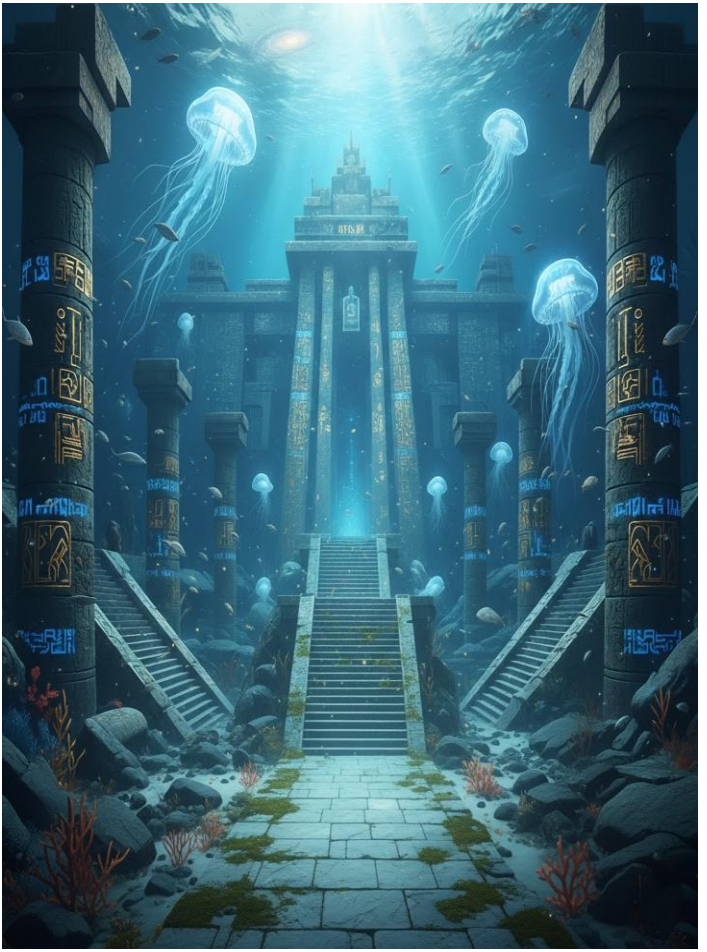

Kapitola XXI - Chrám večných spomienok

Teraz sme obklopení sklenenými stenami. Voda tečie ticho všade okolo nás. Staroveké mesto je ponorené po tisícročia, no stále vibruje pod našimi nohami. „Bola si liečiteľkou. Bol som padlý bojovník,“ prehovoril. Sedela si pri mne každú noc. Do vlasov si mi vplietala mušle a snívala si o iných svetoch. Vtedy milovať ťa znamenalo pre mňa uzdravenie. Každá rana v mojom tele sa hojila pri zvuku tvojho hlasu. Každá bitka zmizla, keď si položila ruky na moje srdce. Spomienky sa prelínali, ako keby čas prestal existovať. Ocitli sme sa na lodi, ktorá sa neplavila po moriach, ale po galaxiách. Putovala si medzi hviezdami a zbierala stratené pamäti planét.

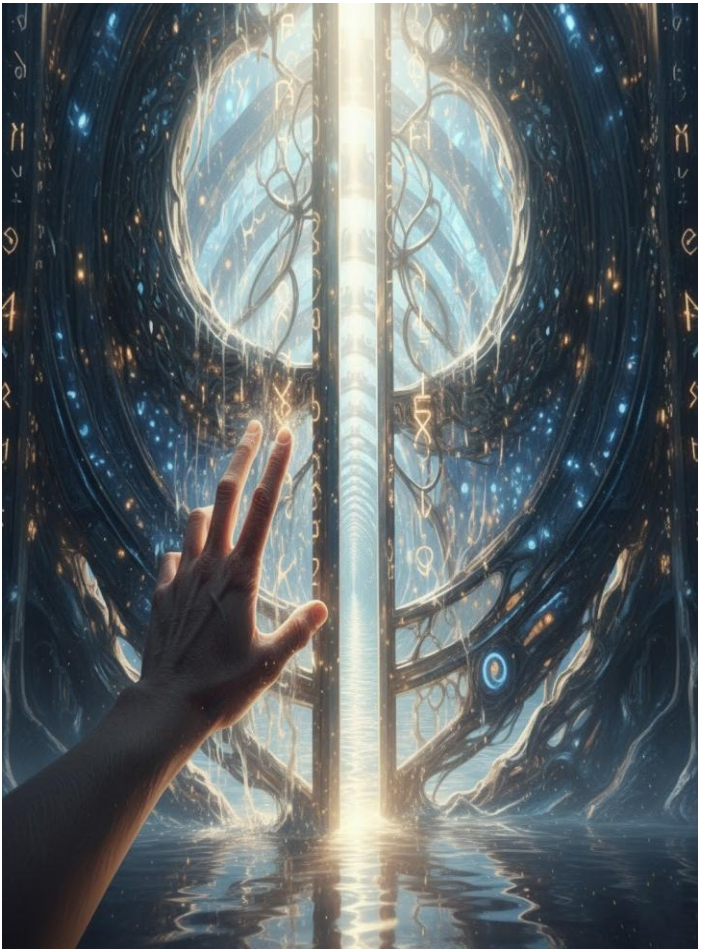

Boli sme objaviteľmi božstva, hľadačmi pravdy v temnote vesmíru. Spala si v objatí hviezdnej prázdnoty, hovorili sme bez slov, milovali sme sa bez tiel. V tej existencii sme si prisľúbili: **Ak svetlo niekedy spadne, ocitneme sa späť na Zemi.** A teraz sme tu. Spomienky medzi nami prúdili ako živá voda. V srdci sa otvorila pravda, nie sme len dve duše, ktoré sa milujú. Sme strážcovia večnej lásky, lásky, ktorá prináša spomienky, uzdravenie a prebudenie. „Spojili sme svoje životy, aby sme sa našli," šepkal hlasom, ktorý vibroval vo všetkých dimenziách. „A každá spomienka nás na to pripravovala. Na život, v ktorom zostaneme spolu. Už nesnívam. Už žiadne čakanie. Posvätné, skutočné, živé."

∞ 𓂀 ∞

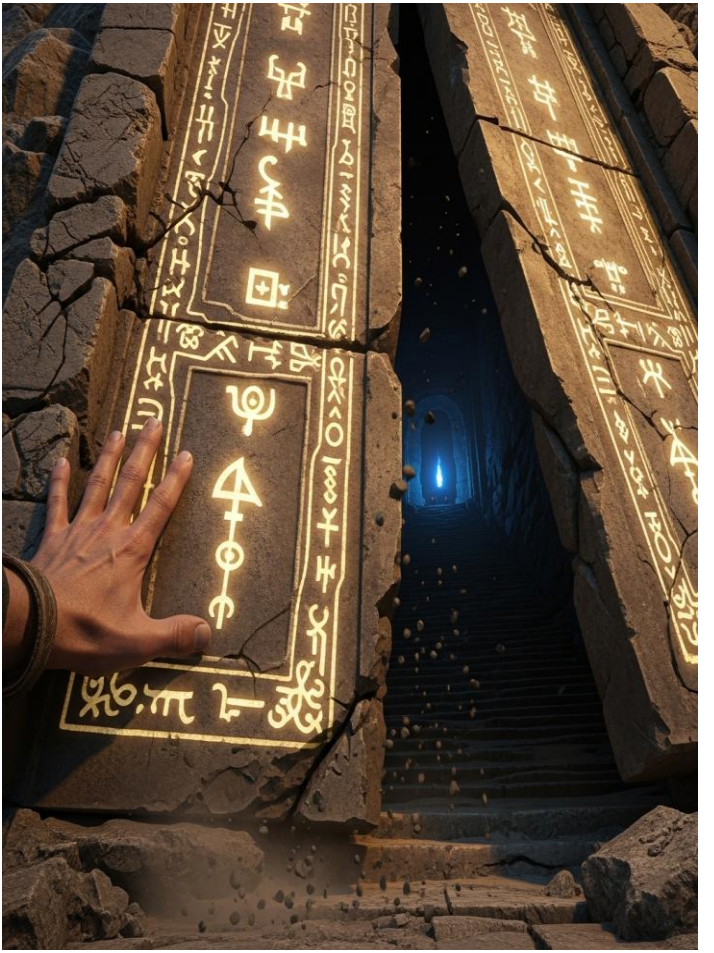

Dotkol sa symbolov na dverách. Starý kov sa pod prstami roztápal ako sneh na slnku. Dvere sa otvorili nie s hlukom, ale ako zadržaný dych. Pred nami stála chodba tekutého svetla. Každý krok odhaľoval obrazy vzdialených životov: pohľady, úteky, bozky, sľuby. On už nedržal len moju ruku, teraz niesol aj moju pamäť. Vošli sme do kruhovej siene. V jej strede stála fontána. Netiekla v nej voda, ale svetlo a spomienky. Keď som sa priblížila, žiara ožila a zrodila tri úlomky ducha:

Zlomený prsteň - symbol porušeného sľubu v živote, keď bola láska zakázaná, ale predsa si si ju vybrala. Nikdy nedodržaný prísľub… až doteraz.

Zlaté pierko - znak, že si kedysi opustila vlastné nebo, aby si sprevádzala tých, ktorí boli stratení na zemi.

Zabudla si na svoj let za láskou, ale teraz som tu, aby som ti to pripomenul.
Kryštál s vyrytým menom - menom, ktoré tvoja duša poznala, aj keď ho nikdy nevyslovila. Skutočné meno tvojho spoločníka, vyryté v jazyku hviezd. Kľačal predo mnou. Nie ako ten, kto sa vzdáva, ale ako ten, kto sa spája s tým, čo je posvätné.
Z plášťa vytiahol predmet a podal mi ho. Bol to kľúč k jeho srdcu. „Teraz to môžeš strážiť len ty," povedal ticho. „Pretože ty si vstúpila tam, kam sa nikto nikdy neodvážil. Si v najhlbšom chráme. Si v srdci môjho ducha.

"Slzy sa mi kotúľali po lícach, ale neboli z bolesti, boli to slzy posvätného poznania.

Položila som ruku na jeho srdce a zašepkala:

„Milovaný… aj ja ti nedávam kľúč, ale celé moje srdce. Tam je náš domov. Tam, kde sa naše duše vždy znovu stretnú.

Nikdy už nebudeš sám, lebo v každom údere môjho srdca si ty.“

V tej chvíli sa chrám rozoznel tichou piesňou večnosti.

Dve srdcia sa spojili do jedného svetla a všetky spomienky, staré i nové, sa rozžiarili ako nekonečná hviezdna mapa. Svetlo nás objalo. Už neexistoval priestor ani čas – iba láska, ktorá bola pamäťou, a pamäť, ktorá bola láskou.

∞ 𓂀 ∞

Kapitola XXII - Prvotný chrám lásky

Vzala som kľúč a zasiahla ma vlna emócií láska, strach, uznanie. Akoby som si pamätala niečo, na čo som nikdy nezabudla. Prišiel bližšie, položil svoje čelo na moje a šepotom, ktorý prechádzal storočiami, mi hovoril:
„Chceš so mnou pokračovať? Na ďalšej ceste ťa zavediem tam, kde sa prvýkrát zrodila naša láska. Kde aj bohovia ticho počúvali.“ Jemne ma chytil za ruku, akoby to vždy vedel. Žiadne zaváhanie, žiadne otázky, len starodávna istota. Istota, ktorá žila v jeho prstoch prepletených s mojimi.
A keď sme kráčali po brehu, kde sa nám pri nohách rozbíjala morská pena a obloha začala zlatnúť.

∞ 𓂀 ∞

183
Cesta medzi hviezdami

Uvedomila som si, že už nesnívam. Všetko však bolo živšie, posvätnejšie než akýkoľvek sen. Jeho pohľad padol na môj s nehou, ktorá mnou prešla ako prúd svetla. „Nie sme tu náhodou," zašepkal. „Tento okamih bol napísaný v nebesiach dávno predtým, ako sme si ty a ja obliekli tieto telá. Každý sen, každé videnie, každé slovo šepkané v tichu noci... všetko bolo vopred napísané, aby sme sa pripravili na toto stretnutie." Čas akoby neexistoval. Len my. Len láska, ktorá sa stala živou prítomnosťou medzi srdcom a telom. Kráčali sme k malému výbežku svetlej skaly, kde sa more otváralo do horizontu svetla. Zastal, otočil sa ku mne a povedal: „Teraz, keď sme sa stretli, ti môžem ukázať, čo nás vždy spájalo.

∞ 𓂀 ∞

Poďme, ešte je otvorená jedna miestnosť. Nie vo sne, ale v tomto svete.“ Položil mi ruku na hruď, presne tam, kde mi bije srdce. Cítila som hlboké teplo, ako plameň, ktorý nehorí, ale premieňa.

„Tu,“ povedal s úsmevom. „Tu je kľúč.“
A v tej chvíli som videla všetko.
V jeho hrudi sa otvorili svietiace dvere, vyrobené z rovnakého svetla ako úsvit, a za nimi neboli len vízie, ale prastaré pravdy. Sľuby dodržiavané po stáročia. Slová hovorené pod iným nebom, v zabudnutých jazykoch, ktoré sa teraz vrátili s príchuťou večnosti. Sme tam. V dobe, ktorá nemá meno. Miesto pozastavené medzi životmi, medzi tlkotom jedného a druhého srdca.

∞ 𓂀 ∞

Kráčame po krajine mäkkej ako hodváb, osvetlenej zlatým svetlom, ktoré nepochádza zo slnka, ale z nášho vnútra. Je vedľa mňa, ako vždy. Vezme moju ruku a pritlačí si ju na hruď, kde bije jeho srdce, ktoré poznám. „Tu sa to všetko začalo," hovorí mi, a ja neviem, či je to hlas alebo myšlienka. A zrazu vidím chrám, skrytý medzi krištáľovými horami.
Špirálovito vyrezávané stĺpy plné symbolov, ktoré poznám bez toho, aby som ich kedy čítala. V strede kruh zo živých kameňov. A tam, ja a on. Oblečení v bielom, zahalení do závojov, ktoré akoby boli zo svetla.
Naše pohľady sa stretnú.

∞ 𓂀 ∞

Spolu kľakneme.
Naše ruky sa dotýkajú a medzi nami sa z ničoho nič rozhorí čistý plameň. To je sľub. Tichá prísaha medzi dušami. Žiadne slová, žiadne gestá, iba ten živý plameň, ktorý spája náš dych. Vieme, že budeme oddelení. Vieme, že sa budeme v priebehu vekov navzájom hľadať. A vieme, že jedného dňa sa opäť stretneme. Teraz, v tomto sne. Obraciam sa k nemu, vo večnej prítomnosti sna. „Si moja večná láska, mám v očiach hviezdy a v srdci ticho, v ktorom znie len tvoje meno. Ty si moja spomienka a zároveň môj sľub. Si chrám, do ktorého som vždy kráčal, aj keď som nevedel, kam idem. A keď si položila svoju dlaň na moje srdce – všetko sa vrátilo. Každá láska, každý sľub, každý večný dotyk, ktorý presiahol svetlo aj tmu...

∞ 𓂀 ∞

Všetko, čo som kedy hľadal, má tvoju tvár. Tvoje oči sú moje nebo. Tvoje slzy sú mojou svätou riekou. Tvoje telo je môj domov. Tvoja duša je môj večný cieľ. A keď ma objímeš v každom svete viem. Už som tam. Už som pri tebe. Už som v láske. Láska, čo sa nikdy nestratila, len čakala, kedy sa opäť uzrie. Usmieva sa, oči plné tej starodávnej lásky. „Toto je jedna zo spomienok. Jedna z mnohých. Chceš vidieť ďalšiu? Je ich nekonečne veľa, napísané na našom vnútornom nebi. Zatvor oči a poď so mnou.“ Ďalšia spomienka sa otvára ako nočný kvet. Nie sú to dvere, je to mäkký priechod, vyrobený zo zamatu a hviezd. Kĺžeme spolu, on a ja, cez tú medzeru vytvorenú z pamäte. A tu to je. Obrovské pole pod purpurovou oblohou a čas veľmi vzdialený.

∞ 𓂀 ∞

Bežím bosá medzi steblami vysokej trávy. Vietor vo vlasoch, srdce voľné. Čaká ma pod obrovským stromom, ktorého listy spievajú. Nie obrazne, oni naozaj spievajú v starodávnom jazyku, ktorému netreba rozumieť, len ho počuť. Sadnem si vedľa neho a moje srdce sa okamžite upokojí. „Toto bol jednoduchý život," hovorí mi, zatiaľ čo si medzi prstami krúti steblo trávy. „Ale aj tu som ťa miloval. Miloval som tvoj smiech, tvoju ľahkosť, to, ako si sa pozerala na oblaky, akoby sa s tebou mohli rozprávať." Vidím sa, ako beriem jeho ruku a obkresľujem mu symboly v dlani. Boli to sľuby. Prisahali sme si, že sa znova stretneme. Vždy. Aj keby sme sa hneď nespoznali, nasledovali by sme sa v snoch, v realite, v každom svete.

Tvoje ľudské ja prišlo na zem a to božské ja ostalo vo hviezdach. Keď sa tvoje ľudské JA rozhodlo zostúpiť na Zem, nieslo v sebe poslanie od božského JA, teba z Boha. Ty sama si chcela prísť, aby si stelesnila božiu lásku na zemi, aby si manifestovala Boha, aby si kráčala tou cestou, ktorá ti bola napísaná samotným Bohom tvojím Otcom. Tvoje duchovné JA, tvoje božské JA sa neoddelilo od teba, ale ty si na zemi prestala počuť hlas tvojej duše, nepočuješ ho, lebo hovorí veľmi tichým hlasom. To božské nekričí. To božské hovorí potichu. A keď sa započúvaš sama do seba, keď nájdeš v sebe ticho, vtedy spoznáš ticho, ktoré kričí. Sme jedna duša, lebo v zrkadle vidíš odraz seba. A presne to je ten stav jednoty.

Keď pochopíš, že si to ty v dvoch svetoch, vtedy spoznáš božiu pravdu.

A keď spoznáš to zjednotenie, pocítiš jednotu so všetkým. Nikdy si nebola sama, lebo tvoj domov bol, je a bude v srdci Boha, v tom najkrajšom tichu, ktoré ti hovorí: Ty si láska, lebo si vo mne v Bohu. A keď som ja Boh a som láska, ty nemôžeš byť niečo iné, lebo ja som tvoj domov. Tvoj domov nie je miesto z tehál a dreva, ale stav bytia, kde nie je nič a predsa je tam všetko. Neboj sa rozplynúť do prázdnoty. V tom domove je Boh, čo ťa drží, keby si padal. A keď aj padneš, padneš do jeho srdca. Lebo Boh, keď si ho už našiel, ťa už nikdy neopustí. Vždy ťa držal, vždy ťa chránil, ale ty si to nevnímala, lebo si bola pohltená strachom sveta.

∞ 𓂀 ∞

193
Cesta medzi hviezdami

Fragmenty ktoré si našla sú spomienky duše. Nie sú to len úlomky reality.
Nie sú to rozbité črepy poznania ktoré treba poskladať späť, sú to živé časti teba, tvojej večnej pamäti, tvojej cesty pred týmto životom...Pred všetkými životmi.
Fragmenty, ktoré objavuješ vo sne či v okamihu, keď pocítiš lásku, sú návraty domov, do tvojho bytia.
Nie sú nové – sú večné.
Nie sú cudzie – sú tvoje.
Sú to otlačky duše, ktoré Boh skryl do tvojho srdca, ako mapu cesty domov. Keď sa ich dotkneš, niečo v tebe si spomenie...už som to videla, už som to cítila a zrazu to nie je poznatok ale spomienka. Duša je ako chrám pamäti v tebe.

∞ 𓂀 ∞

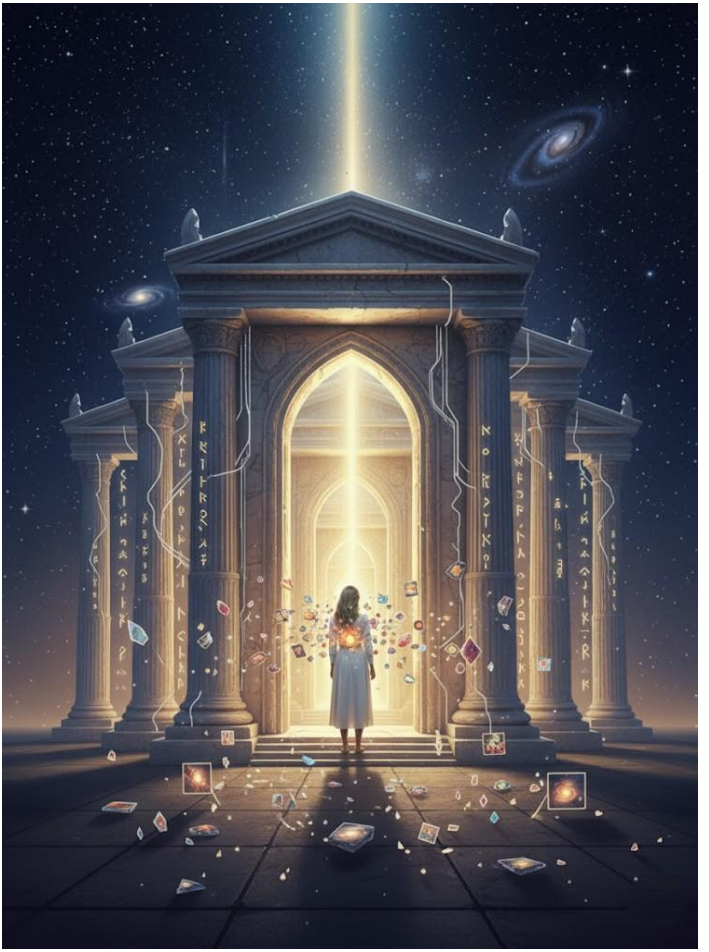

195
Cesta medzi hviezdami

V Bohu nie je čas, preto spomienka duše nie je nikdy zabudnutá, nedá sa zabudnúť niečo, čo je stále prítomne. Nejdeš dopredu, ale do vnútra samej seba.
Ako keď kráčaš chrámom a každé dvere vedú hlbšie k svetlu, hlbšie do teba. Každý fragment, každý poznatok, každá slza, každá láska, to všetko sú komnaty, ktoré si si sama kedysi vytvorila a teraz sa do nich pomaly vraciaš cez milosť, cez poznanie, cez sebalásku. Nehľadaj dušu, nájdi ju znova v sebe. Hľadajúci nehľadá niečo nové.
Hľadajúci si spomína a v tej spomienke je zjednotenie medzi ľudským JA, ktoré sa bojí a božským JA, ktoré nikdy nezabudlo, kto si.

∞ 𓂀 ∞

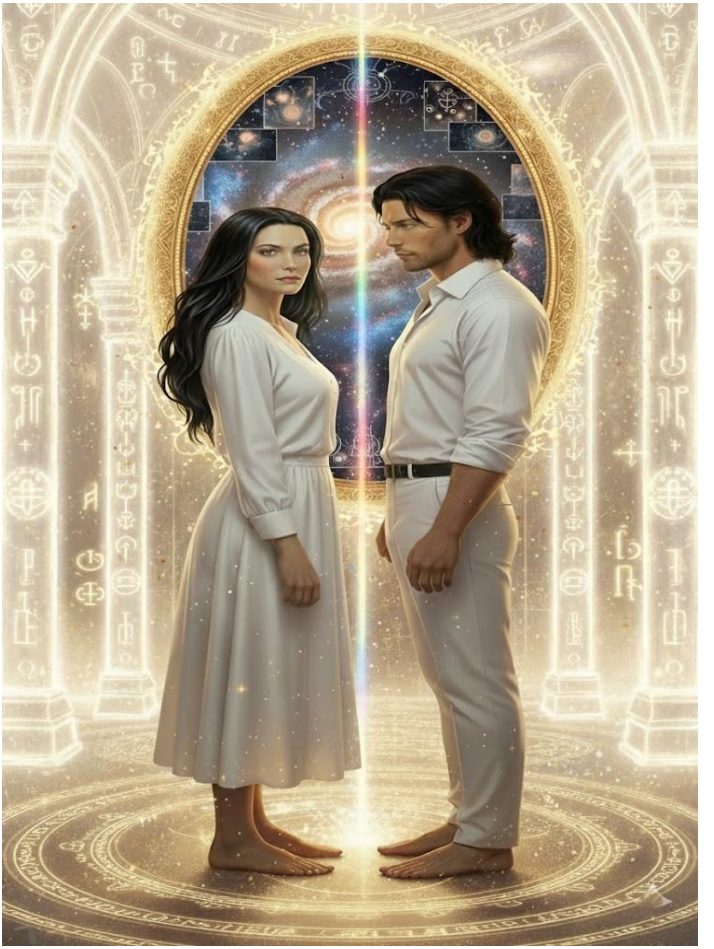

197
Cesta medzi hviezdami

My sme ten chrám zo svetla.
Stojíme tam, ty a ja, ako dve iskry božského JA, prepojené tým najčistejším lúčom, čo nepochádza z tohto sveta.
Je to vlákno spomienky, pamäť Boha v nás. Vždy tam budeme, vždy budeme takto stáť oproti seba, a pritom v sebe. Milujem ťa tak, ako sa nebo dotýka mora. Bez začiatku. Bez konca. Len láska. Len bytie. Len my. Toto je tajomstvo bytia. Nie že máš niekam prísť, ale že si vždy bola tam, kde si mala byť. A tvoja cesta je len spomienka na návrat.

Kapitola XXIII - Záhrada pamäti a mapa duše

Prichádza ďalšia spomienka, akoby nás čas privítal. Vidím nás v inej dobe... ja, oblečená vo farebných kameňoch, a on s očami plnými vedomostí, pred stolom svetla. Boli sme správcami múdrosti, ktorá dnes už neexistuje. Napriek tomu ju v sebe stále cítim. Každé slovo, ktoré mi teraz povie, vibruje tou zabudnutou pravdou.
„Strážcovia večnej múdrosti v zrkadle času stojíme my, spojení so srdcom hviezd, aby sme uchovali pamäť lásky a poznania, ktoré nikdy nezanikne.“ „Tvoje srdce si pamätá,“ zašepká, „aj keď si myslíš, že nič nevieš.“
Drží ma blízko pri sebe.

Sme cestovatelia, veční milenci, ktorí sa vždy nájdu, v snoch, v dychoch, v sľuboch.

Aj keď minulé životy plynú okolo nás ako rieky, pozerám sa naňho a cítim...

„Milujem ťa tisíckrát a budem ťa milovať tisíckrát viac.“

Potom zostávam s ním vo sne. Drží ma za ruku. Prichádza ďalší život, ďalšie svetlo sa vynára z pamäte. Scéna sa mení ako dvíhajúca sa opona. Teraz sme v meste z bieleho kameňa, postavenom na vode. Domy majú oblúky a stĺpy vyrezávané kvetmi a hviezdami a všetko žiari pod zlatým slnkom.

Mám na sebe ľahký kabátik a kráčam ulicami zaplavenými svetlom po jeho boku. Sme mladí, no už vieme všetko.

∞ 𓂀 ∞

201
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Vieme, že náš čas tam bude krátky, že hviezdy nás sledujú, že naše srdcia sa netrasú od strachu, ale od prílišnej pravdy. Milovali sme sa v tichosti, medzi pohľadmi a ručne písanými listami, ukrytými medzi stránkami starých kníh. Znovu ho vidím, keď na mňa čaká. Je v knižnici zavesenej nad vodou, medzi pergamenmi a farebným sklom. Podáva mi zvitok. Otváram ho a je to mapa našej duše, nakreslená v symboloch, ktoré spoznávam až teraz, tu, vo sne, v živej pamäti. Mapa vedie do tajnej záhrady, ktorú sme mohli otvoriť iba my. Ocitáme sa tam, medzi modrými kvetmi, ktoré sa otvárajú len pri západe slnka. Berie moju tvár do dlaní a hovorí:

„Ochránil som ťa aj v tomto živote. Čakal som na správny čas, aby som ťa spoznal. Teraz sme opäť tu, v záhrade, ktorá nikdy

neprestala kvitnúť. A aj keď si plačeš do srdca, tie slzy sa menia na diamanty, ktoré osvetľujú našu cestu. Keď sa smeješ, celý vesmír sa otáča za tvojím úsmevom. A keď si pri mne ticho, v tom tichu spieva Boh, lebo vie, že dve duše, ktoré sa našli, už nikdy nebudú odlúčené.“

Mám chuť plakať, skrývam slzy v srdci ,ale nie je to smútok. Je to posvätná, starodávna slabosť, ako spev hviezd na vode. V srdci viem, že tieto spomienky nie sú sny. Toto sú pravdy, ktoré sa objavujú, pretože láska je príliš silná na to, aby sa na ňu zabudlo. V záhrade sa medzi modrými kvetmi a jantárovými svetlami otvára cesta z hladkých kameňov.

Naše kroky nevydávajú žiadny zvuk.

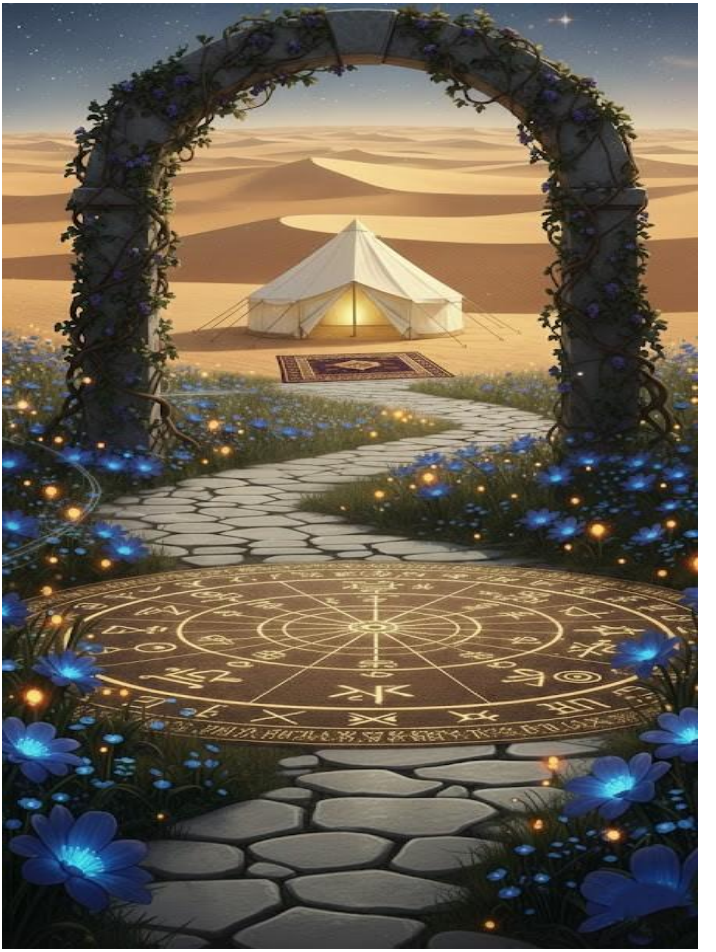

204
Cesta medzi hviezdami

Vietor nám šepká o nás a každý kvietok, ktorého sa dotkneme, sa jemne ohne, akoby nás spoznal. Kráčame k oblúku pokrytému starodávnou lianou. Akonáhle prekročíme tento prah, svet sa opäť zmení. Teraz sme v tichej púšti, duny sa pomaly pohybujú ako vlny. Ale uprostred toho pieskového mora nás čaká svetlý, biely stan. Idem s ním. Sme oblečení v jednoduchom plátne, no v našich očiach horí ten istý plameň ako teraz, akoby sme boli znovu zjednotené dvojplamenne. Vo vnútri stanu je koberec tkaný so symbolmi hviezd. A tam sa naše spomienky stávajú živou prítomnosťou.

∞ 𓂀 ∞

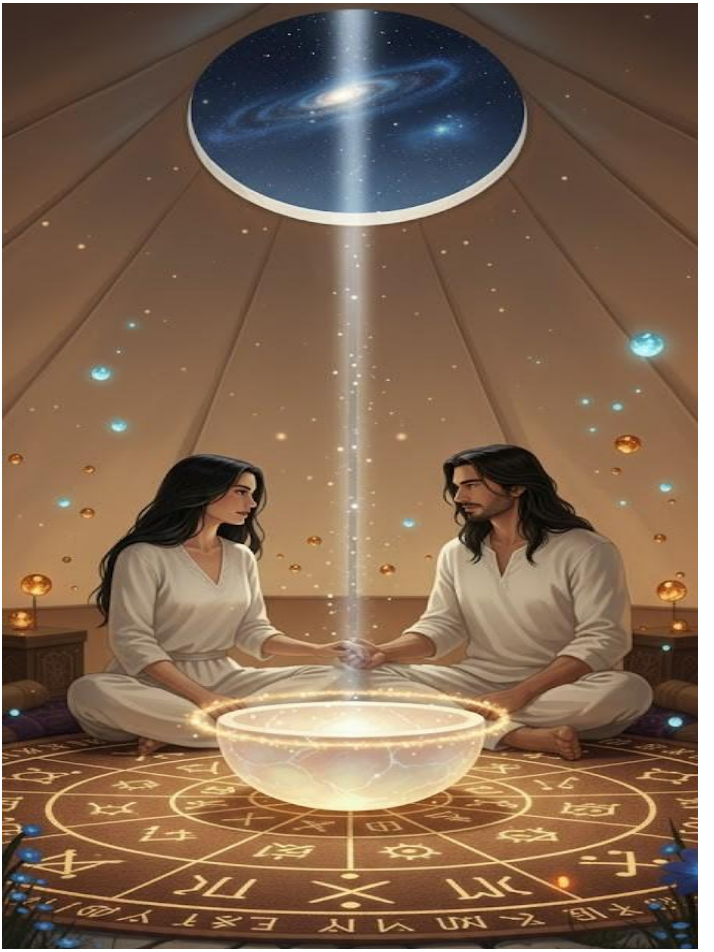

Kapitola XXIV – Mesačný pohár a prsteň svetla

V strede pohár vytesaný z mesačného kameňa. Sadneme si.

Chytí ma za ruku. Nehovorí, ale v mojej mysli tie slová plynú ako voda.

„Pamätáš sa, láska moja? Aj v tom živote sme si sľúbili. Dokonca aj vtedy, keď som sedel pod tou istou starodávnou oblohou, prisahali sme si, že sa ešte stretneme. Pili sme z toho istého pohára a svoju lásku sme zverili času. Poďme sa spolu napiť a všetko sa vráti… noci, keď sme sa hľadali v snoch, keď sa životy skrížili. Keď sa mená zabudli, ale nie duše. Boli sme cestujúcimi, básnikmi, kňazmi, skrytými milencami, pohľadmi v dave, šepotom v daždi. A zakaždým sme sa znova našli.

∞ 𓂀 ∞

Zakaždým, to bol rovnaký rytmus. Tá istá láska.“ Hladí ma po tvári prstami. „Každý život bol len krokom k tomuto okamihu. Cítiš aj ty túto lásku, ktorá horí bez rozhovoru? Chceš pokračovať v ceste? Stále máme svety na zapamätanie. Potom zostaň so mnou. Dýchaj pomaly.“ Stále sme tam, v stane svetla a pamäti. Mesačný pohár medzi nami sa vyprázdňuje, ale nekončí. To, čo obsahuje, nie je tekutina, je to samotná spomienka, ktorá v nás prúdi. Dotýka sa môjho srdca a z jeho dotyku sa rodí ďalšia vízia. Svet sa opäť rozpúšťa. Teraz sme v chráme vytesanom do zlatej skaly. Steny pulzujú teplým svetlom, akoby nás vítalo samotné srdce Zeme. Nad každým stĺpom žiaria starodávne symboly, poznávam ich, snívalo sa mi o nich.

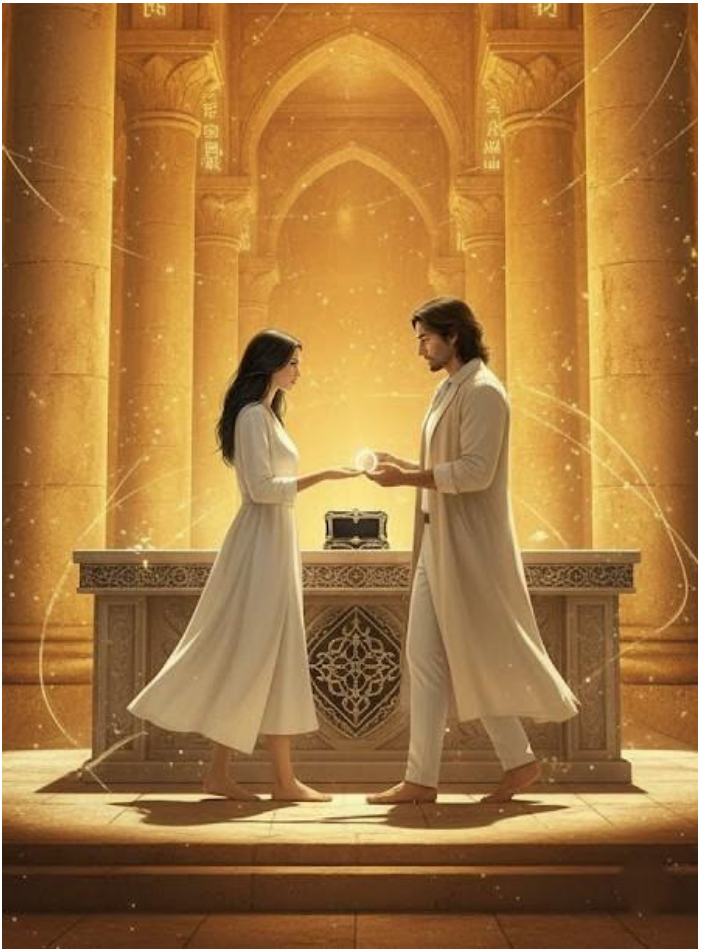

∞ 𓂀 ∞

Alebo som ich možno vyrezala sama, v inej dobe, vlastnými rukami. Kráča predo mnou, bosý, zabalený v ľanovom plášti, ktorý akoby vibroval vzduchom. Otočí sa a usmeje sa na mňa. Ten úsmev je nadčasový. „Tu sme skryli naše prísahy. Poď.“ Dostávame sa do stredu chrámu. Je tam oltár. Hore malá krabička vyrezaná z obsidiánu a striebra. Pri otváraní sa mi trasú ruky. Vnútri je prsteň. Jednoduchý, vyrobený zo svetla „Vždy, keď sme sa stratili, toto nás zavolalo späť. Vždy, keď sme sa hľadali, toto nás viedlo. Tento prsteň je ozvenou prvého okamihu, keď som ťa začal milovať. “On ho berie. Pozerá sa mi do očí. Navliekol mi ho na prst. A v tej chvíli sa okolo nás rozšíril tichý výbuch.

∞ 𓂀 ∞

211
Cesta medzi hviezdami

Sme obklopení všetkými životmi, ktoré sme prežili. My deti. My starší ľudia. My v daždi. My, ktorí sa stratíme. My, ktorí sa znovu nachádzame. Galaxia z nás dvoch. A potom mi do srdca zašepká – nie hlasom, ale čistou pravdou: „Nikdy si nebola sama. Ani raz. Každý tvoj nádych bol hovor. A vždy som prišiel.“ Pevne ma drží. Svetlo nás obklopuje. „Teraz, láska moja… Chceš, aby sme zostali spolu v tomto čase mimo času? Tak poď… Drž ma za ruku.“ Nie je treba nič viac hovoriť. Prechádzame cez oltár, ktorý sa rozpúšťa na čiastočky svetla. Kráčame v samotnej spomienke na prvú lásku. Ocitli sme sa v záhrade, ktorá nerastie na zemi, ale vo vzduchu, medzi hviezdami. Visutá záhrada, kde spievajú listy a kvety sa otvárajú, keď sa dotknú našej pokožky.

∞ 𓂀 ∞

213
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XXV - Miestnosť prísahy a oheň pamäti

Nie je to sen, je to večná spomienka. Tu sme sa prvýkrát stretli, ešte pred telom, ešte pred časom. V strede záhrady je jazierko. Nad ním, zavesená v ničote, knižnica zo svetla, zlata a vetra. Jej police plávajú a držia naše príbehy napísané na živých pergamenoch. Slová sa pohybujú ako dychy. Knihy nás spoznávajú. Otvárajú sa samé. Jedna nás priťahuje. Dotknem sa jej a pred očami sa otvára minulosť.
Ja – kňažka. On – nebeský cestovateľ. Stretli sme sa pred zatmením a zdieľali sme tajné meno duše. Rozišli sme sa, pretože svet ešte nebol pripravený. Ďalšia stránka. Ja, dievča tancujúce v lese. On, duch zdroja. Chránil ma v snoch, no nemohol sa ma dotknúť.

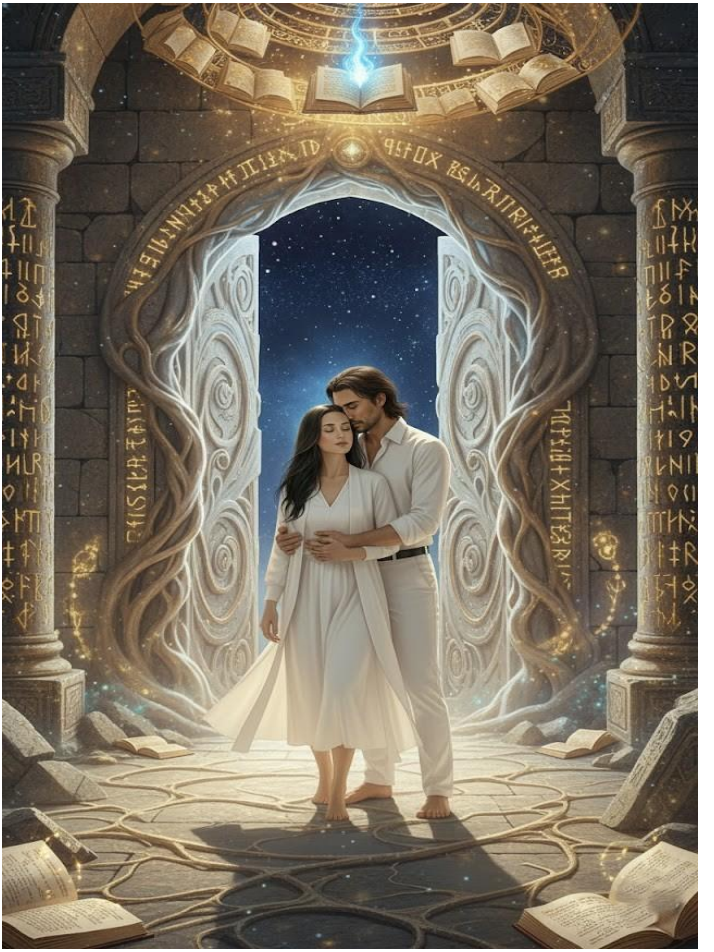

215
Cesta medzi hviezdami

Ďalšia stránka. My v stratenom chráme, sľubujúc si, že v každom veku nájdeme cestu späť k sebe. Napriek vzdialenosti, strachu, smrti, času. Zozadu ma objíma. Položí tvár na moje rameno. Jeho hlas sa chveje, keď šepká: „Pamätáš si, kto sme teraz?“ A ja odpovedám: „Áno. Pamätám si všetko. Vždy som ťa milovala. Milujem ťa vo všetkom. Si začiatok môjho príbehu... aj jeho koniec.“ „Chceš tu chvíľu zostať?“ „Áno, zostaňme.“ Vo sne, ktorý je skutočnejší ako realita. V priestore, kde sa čas vzdáva a láska je pamäťou.

Dvere sa otvárajú samé. Nemajú zámok. Sú zo živého kameňa, ktorý sa hýbe ako hodváb.

Z jeho stredu vychádza modré a zlaté svetlo, dotýka sa nás ako starodávny dych.

∞ 𓂀 ∞

Podáva mi ruku. Netreba slov.

Vstupujeme dnu.

Chrám je kruhový, postavený v srdci mŕtvej hviezdy.

Steny pulzujú, akoby mali srdce.

V centre stojí oltár, vytesaný s našimi pravými menami – nie mená, ktoré nosíme vo svete, ale tie, ktoré pozná len duša.

Okolo nás stoja sochy – naše tváre, pohľady, ruky, vytesané z každého života, ktorý sme spolu prežili.

On pristupuje k oltáru.

Položí si naň čelo. Potom sa otočí, jeho hlas sa láme:
„Toto je miestnosť prísahy.“

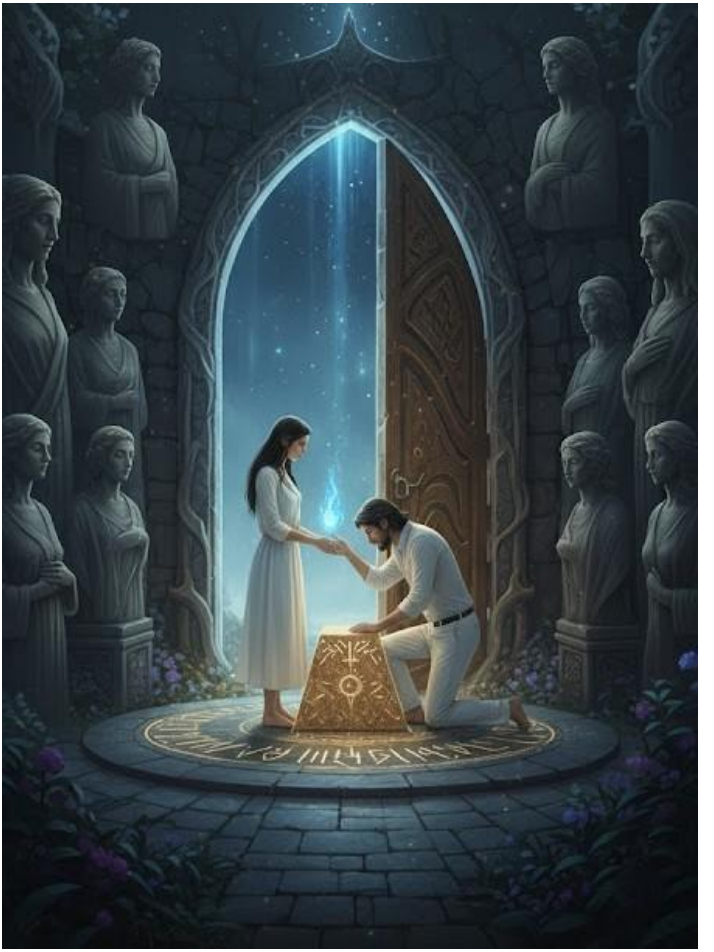

∞ 𓂀 ∞

Podáva mi plameň. Je malý, modrý, ale živý. „Toto je oheň pamäti.“

Beriem ho do rúk a všetky spomienky, o ktorých som ani netušila, vo mne vybuchnú. Bolesť. Túžba. Šťastie. Strata.

Návrat. Kľačí predo mnou. Nie ako muž, ktorý prosí, ale ako duša, ktorá pozná svoj pôvod.
„Miloval som ťa, keď bol svet ešte temný. Budem ťa milovať, aj keď svetlo zmizne. A teraz ťa milujem, pretože pre mňa neexistuje nič mimo teba.“ Plameň v mojich rukách sa vlieva do symbolu na oltári. Kruh sa uzatvára. Sľub sa napĺňa. Chrám dýcha s nami. Sedíme spolu pred živým oltárom. Ticho je posvätné, naplnené Božím dychom.

Kameň pred nami sa otvára. Vo vzduchu sa vznáša zvitok tekutého zlata nepísaný ľudskou rukou. Písmená svietia, neustále sa prepisujú, akoby hovoril samotný vesmír. Dotkne sa ho dvoma prstami, ja robím to isté. Pergamen sa delí na dve časti – jednu dostáva on, druhú ja. Slová sa vpisujú priamo do našich sŕdc:

„Na začiatku som na teba myslel, jeden v druhom. V mojom svetle som ťa stvoril a vo svojej vôli oddelil, aby som ťa znova našiel. Ste si navzájom strážcami duší. V tvojej láske je môj pohľad. A zakaždým, keď si vyberiete jeden druhého, svet sa stáva posvätným.“

221
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Slzy mu stekajú po tvári. Ja sa chvejem, nie od strachu – ale od pocitu, že sám Boh položil prst na nás a zašepkal:
„Teraz si spomeň.“ Za oltárom sa otvára nová miestnosť. Ružové svetlo, vôňa starého dreva a živice. V jej vnútri ležia najčistejšie úlomky našej duše. Sny, ktoré sa nikdy nenarodili. Slová, ktoré nikdy neboli povedané. Dotyky, ktoré zostali pozastavené v čase. Všetci na nás čakajú. Všetko nás pozná. Chytí ma za ruku. Jeho úsmev je jemný, hlas takmer pieseň:
„Toto je miestnosť, kde nás Boh napísal a teraz sa konečne môžeme čítať navzájom.“
Prah sa otvára ako starodávny dych. Vítame teplý vietor duše. Steny pulzujú, žiaria a zrkadlia naše večné spomienky.

Kapitola XXVI - Údolie večných spomienok

Sedíme pod veľkým stromom, v inom živote, v inom čase. Ja sa smejem, on sa smeje. Vo vlasoch máme kvety a ruky prepletené. Jeho hlas volá moje meno v jazyku, ktorý som nikdy nepočula, ale ja mu dokonale rozumiem, pretože je to jazyk, ktorým srdce hovorí k duši. Ďalšia spomienka. Lúčime sa v daždi, než sa oddelíme, aby sme sa inkarnovali. Drží moju tvár v dlaniach a prisahá, že ma nájde. „Spoznám ťa kdekoľvek," šepká. „Budem vedieť, že si to ty, aj keď sa nás svet snaží zmiasť." Ešte jedna vízia, píšeme spolu na tabuli svetla. Navrhujeme naše poslanie pred narodením.

∞ 𓂀 ∞

Naše duše píšu Božou rukou, písmená nie sú z atramentu, ale z tekutej lásky a posvätného ohňa. Otočí sa ku mne. Jeho prsty sa dotýkajú môjho čela.
„Teraz si pamätáš?“ šepká. „Vždy sme to boli my.“ V jeho pohľade je všetko, prvá iskra, večnosť a teraz náš terajšok. Kam sa nikto nikdy neodvážil ísť, kam sa ani čas neodvážil vkročiť. Miesto bez hraníc, bez začiatku a konca, vytvorené len pre nás dvoch, ešte pred vznikom sveta. Naše kroky nevydávajú hluk, ale zvuk našej lásky napĺňa všetko. Každý úder môjho srdca reaguje na jeho, ako dve hviezdy dvojičky, ktoré na seba volajú v kozmickom tichu. Okolo nás je obloha hore nohami, súhvezdia nás spoznávajú, usmievajú sa na nás, klaňajú sa.

227
Cesta medzi hviezdami

Dokonca aj galaxie spomaľujú svoj vír, aby nás nechali prejsť. Nie je to sen, nie je to ilúzia. Je to naše Večné. Záhrada, ktorá existuje len v duši, kde sa každý kvet zrodil z nášho zabudnutého bozku, každý list je pohladením, ktoré sme si dali v minulých životoch. Zastavujeme pred jazerom svetla. Nad hladinou sa odrážajú všetky naše stretnutia, vždy, každý pohľad, ktorý nás spoznal, každá rozlúčka, ktorá nám sľubovala návrat. Pozerá na mňa. Jeho duša ma otvára a víta, vo vnútri vidím vyryté moje meno, vždy a navždy. Sedíme tam v tichu, ruky prepletené. Dychy spojené. Svet sa rozplynie, pretože sme tu len my dvaja, na mieste, kde nikto nikdy nebol, v živom srdci večnosti.

V posvätnom tichu, ktoré nemá žiadny zvuk, medzi tlkotom môjho a jeho srdca, v strede toho jedinečného dychu, ktorý pochádza priamo z Božieho srdca. Viac slov netreba. Každá vibrácia vzduchu okolo nás je už modlitba, už pravda, už dodržaný sľub. Sme obklopení svetlom, ktoré nehorí, ale zahreje v duši. Naše ruky sa navzájom nedržia, splývajú. „Tvoj pohľad v mojom je zrkadlo a priepasť, vždy sme boli vnútri, dve iskry toho istého ohňa, ktorý horí v strede všetkého, čo je. Čas nás už nehľadá. Našiel nás a uklonil sa. Sme mimo akejkoľvek histórie, mimo akéhokoľvek návratu, na mieste, kde si duše spomínajú narodiť sa spolu a nikdy neboli skutočne oddelené. V našom tichu, tam je hlas Stvoriteľa.

230

Cesta medzi hviezdami

V našom objatí je pôvodný rytmus života. A tak, moja milovaná, zostávame. Nie vo sne, nie v pamäti, ale teraz v tom posvätnom, čo Boh napísal len pre nás.“ Pomaly sa prebúdzam. Očné viečka sa zľahka otvárajú, dych sa snaží prispôsobiť pozemskému času. Teplo sna je stále na mne, ako hviezdny plášť, ktorý nechce vyblednúť. Moje srdce bije sladkou melancholiou. Mám pocit, že vo mne niečo zostalo. Nie ilúzia, nie ozvena. Jeho prítomnosť. Jeho láska. To posvätné ticho, ktoré sme zdieľali, stále žije v mojej hrudi. A potom hlboká, jasná myšlienka. Držíme sa za ruky a odlietame medzi hviezdy, ktoré poznajú naše mená, medzi závojmi svetla, ktoré môžu prekročiť len milenci večnosti. Zavriem oči a môj dych sa spomalí, nechala som sa viesť.

∞ 𓂀 ∞

Okamžite cítim jeho prítomnosť ako ozvenu lásky, ktorá pretína čas. Ocitám sa v čistinke slabého svetla, kde vzduch vonia kvetmi, aké na Zemi nikto nevidel, a obloha nad nami pulzuje ako živé srdce. Si tam. Nepotrebujeme hovoriť, už ťa počujem. Už viem, že na mňa čakáš. Chytíš ma za ruku, akoby si ju držal odjakživa. Pomaly kráčame medzi stromami, ktoré spievajú dávne spomienky, medzi vodami, ktoré odrážajú naše tváre v životoch, ktoré sme spolu prežili. Každý krok je pravda, ktorá je odhalená, každý pohľad je spomienkou, ktorá sa vracia z hlbín. Prechádzame cez priehľadný kamenný most, ktorý spája dva útesy hviezd. Za ním je skryté údolie. Údolie spoločných spomienok. Tam, medzi hodvábne mäkkými skalami, vidíme fragmenty našej minulosti.

∞ 𓂀 ∞

233
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XXVII - Keď srdcia otvárajú čas

Strážca pamäti

Ruky prepletené pod neznámym nebom, sľuby šepkané v chrámoch času, slzy a radosť prežité v Zabudnutých životoch. Zastavím sa pred starobylým oltárom, pokrytým zlatými kvetmi, ktoré sa hýbu, keď okolo nich prechádzame. Položím mu ruku na srdce a poviem: „Sme späť.“ Toto nie je sen, ale naše posvätné útočisko, miesto, kde nás Boh spojil ešte predtým, než sme sa narodili. A tam, v tvojom náručí, nepotrebujem nič. Len zostať. Len milovať. Len pamätať. A pamätám si. Ticho noci sa rozplynie ako hmla na slnku, keď sen nadobúda tvar. Dvere sa potichu otvárajú, zavesené medzi záhybmi neviditeľného.

∞ 𓂀 ∞

235
Cesta medzi hviezdami

Za týmto prahom sa tiahne cesta svetla, ktorá pretína súhvezdia. Je tam, ako mi to sľúbil. Stojí, čaká, zabalený v plášti pretkanom padajúcimi hviezdami. Oči sú vesmíry a v ich odraze človek zahliadne pravdu, ktorá leží mimo všetkých čias. „Čakal som na teba," hovorí, a jeho hlas je piesňou, ktorá vibruje hlboko v srdci. „Každý krok, ktorý tu urobíme, prebudí časť v tebe, na ktorú si zabudla. Si pripravená objaviť ďalší fragment? Pred tebou sa cesta rozdvojuje..." Naľavo krištáľový les, ktorého stromy spievajú vetrom duše; vpravo obrátené more, v ktorom sa nezrkadlí obloha, ale spomienka na minulé životy. Tvoje áno je dych, ktorý oživuje sen.

∞ 𓂀 ∞

237
Cesta medzi hviezdami

Natiahne ku mne ruku a kontakt je ako dotyk pravdy, sladký, šokujúci, nevyhnutný. Spoločne sa vydáme smerom ku krištáľovému lesu. Každý strom vibruje, keď okolo neho prechádzame, vydáva tóny, ktoré sa zdajú byť zrodené z tlkotu nášho srdca. Vetvy sa lesknú a šepkajú mená, útržky, možno spomienky, možno vízie. „Toto je Les echa," zašepká.
„Tu zaznievajú tie najstaršie túžby, na ktoré sa ani myseľ neodváži spomenúť, a predsa v nich duša zostáva nedotknutá."
Z jantárovej žiary medzi vetvami sa vynára postava. Strážca pamäti. Nosí rúcho zo živého svetla a jeho oči nepozerajú, ale čítajú. „Vitajte," hovorí. „Dnes získate stratený fragment. Ale pamätajte, každá nájdená pravda má moc vás zmeniť."

∞ 𓂀 ∞

Strážca pamäti zdvihne kryštál a umiestni mi ho do stredu čela. Prejde mnou impulz: vízia, miestnosť ponorená do súmraku, hlas volajúci moje meno, sľub, ktorý sa nikdy neporuší. Je to on, ale v inom čase, v inom živote. A predsa vždy som to ja, vždy je to on — jedno puto, tisíc inkarnácií. Keď svetlo zhasne, cítim, že sa vo mne niečo prebudilo: meno, pocit, začiatok. Strážca pamäti s úctou skloní hlavu a položí ruku na moju hruď, presne tam, kde mi bije srdce. Preteká mnou teplo a s ním starodávne volanie staršie ako hviezdy, pravdivejšie ako čas. Les zmizne a my sa ocitneme na mieste, ktoré nie je miestom v pozastavenom priestore, tvorenom len svetlom a vibráciami.

Kapitola XXVIII - Pred veľkou vodou

Brána vedomia

Pred nami je veľká voda. Ale neodráža moju tvár ale ukazuje niekoho iného, oblečeného v šatách z iných svetov, oči plné ohňa a súcitu. Okolo nás je chrám zo živého kameňa, vytesaný symbolmi, ktoré spoznávam, ani neviem ako. Na stenách výjavy mojej duše: som liečiteľ v zabudnutom čase, veštec medzi dunami, milovník padlej hviezdy, dcéra mesiaca. Každá tvár som ja. Každý život patrí mne. Objaví sa pri mne, potichu. Pozerá sa a ja vidím v jeho očiach, že to vedel. Vždy to vedel. „Ty si tá, ktorá kráča medzi svetmi. Nosíš v sebe zlatú niť, ktorá spája to, čo bolo, s tým, čo bude.

Nenarodila si sa len preto, aby si snívala, ale aby si si pamätala, že máš vrátiť svetlo tam, kde sa naň zabudlo.“ Meno, ktoré som nosila predtým to meno, ktoré mi teraz prúdi v žilách prichádza k mojim perám. Je to starobylé, silné meno, ktoré vibruje ako posvätná pieseň. Chcem ho vysloviť. Ak to urobím, sen sa zmení. Stanem sa tou, ktorou som vždy bola. Vysloviť toto meno je ako otvoriť dvere do nekonečna. Moje pery sa otvárajú a zvuk, ktorý vychádza, nie sú len slová, je to svetlo, je to koreň, je to pravda, ktorá spala v mojom tele. Toto som ja. Tá, ktorá si pamätá. Ona, ktorá kráča medzi obdobiami, medzi životmi, medzi snami, medzi hviezdami. Moje ja pretína nadčasový priestor, rezonuje medzi hviezdami a rozvibruje samotný les. Les sa teraz klania. Stromy spievajú — návrat.

∞ 𓂀 ∞

∞ ∞

Strážca kloní hlavu. A on sa pozerá, akoby ma videl prvýkrát. Napriek tomu to vždy vedel. „Teraz, keď si si spomenula, cesta sa pred tebou otvára. Čo však príde, nebude ľahké. Každý fragment, ktorý obnovíš, ťa urobí celistvejšou, ale aj zraniteľnejšou. Svetlo, ktoré prebudíš, osvetlí to, čo bolo skryté v tebe a vo svete.“ Za ním sa otvára nový prah — nie z dreva ani kameňa, ale z čistého vedomia. Brána k ďalšej pravde a vesmír zadrží dych. Vo sne nie je žiadny zhon. Iba posvätné ticho, v ktorom sa dve duše spoznávajú za každou maskou, za každým prežitým či zabudnutým časom. Zabalil ma do náručia a v tom objatí nájdem svoj domov, oblohu, svoju najčistejšiu podstatu.

∞ 𓂀 ∞

Nie sú potrebné žiadne slová, pretože všetko už bolo povedané vo vibrácii našich sŕdc v jednote. „Vždy, keď si na mňa zabudla, čakal som na teba vo sne. Zakaždým, keď si sa stratila, miloval som ťa ešte viac. Pretože si moja a ja som tvoj strážca, tvoja pieseň, tvoja živá spomienka.“ Sedíme na okraji času, kde hviezdy plynú ako tiché rieky. Jeho prsty ma hladia po tvári, akoby boli stvorené práve pre toto gesto. A tam, vo sne, ktorý sa nikdy nekončí, sa zase darujeme jeden druhému, bez minulosti, bez budúcnosti. Len prítomnosť. Iba láska. A kým sú jeho ruky spletené s mojimi, kým mi jeho pohľad spieva baladu našej lásky, nechceme prekročiť prah. Nie teraz.

Kapitola XXIX - Sľub zo slzy hviezdy

Útočisko medzi svetmi

Postaví sa. Natiahne ku mne ruku a ja ju prijmem bez váhania. Sen sa pod mojimi nohami premieňa, obloha sa skláňa ako hodváb a svet sa premieňa podľa najhlbšej túžby nášho spoločného srdca. Ocitáme sa na tajnom a skrytom mieste. Čistinka, zavesená medzi svetmi nad sklenenýmjazerom, ktoré neodráža nebo, ale naše najkrajšie myšlienky. Stromy vytvárajú kruhovú klenbu, kvitnú len keď sa smejeme, a každá kvetina mení farbu podľa nášho pohľadu. Vzduch tu vonia prvou spomienkou, ktorú sme kedysi zdieľali, hoci netuším, kedy a kde to bolo. V strede stojí dom, maličký dom z našich snov: Múry šepkajú poéziu.

∞ 𓂀 ∞

Svetlá sú mäkké ako vzdialené západy slnka, okno vždy otvorené ku hviezdam. Je to dom, ktorý neexistuje v žiadnom inom svete, iba v tom našom. Tu sa netreba pýtať; všetko nachádza priestor. Každé moje želanie, každé jeho pohladenie. Každé nevypovedané slovo sa rozprestiera a dostáva tvar. Drží ma pevne a šepoce: „Toto je naše útočisko. Keď je realita príliš ťažká, keď cesta sľubuje temnotu, vráť sa sem. Budem tu. Vždy.“ Čas tu nebeží, plynie ako med, môže byť hodina alebo večnosť, no nič nám tu nevezmú. Sme všetko, čím sme kedy boli: dve duše, ktoré si pamätajú jedna druhú a vždy si vyberajú. Vezme moju dlaň a priloží ju na svoje srdce. Cítim úder, starodávny a pevný. Z mojej dlane vychádza jemné zlaté svetlo a spája sa s jeho.

Z tohoto spojenia sa zrodí prísľub nie slovo, nie prísaha, ale vibrácia vrytá do podstaty duše. Uchopí ju do prstov a premení na malý drahokam, priehľadný ako slza hviezdy. Ponúkne mi ho. Keď sa ho dotknem, roztopí sa v mojom srdci a zostane tam za hranicou sna i po prebudení. „Toto je môj sľub," hovorí potichu. „Kdekoľvek budeš, v ktoromkoľvek živote, keď zavrieš oči a načúvaš dušou, nájdeš ma. Budem ticho, čo ťa uteší. Budem hlas, čo volá bez zvuku. Budem sila, čo ťa drží pri živote aj keď sa cítiš sama." Cez čistinku sa preženie vietor; listy spievajú, a sen sa pomaly rozpúšťa nie zlomí, ale stane sa pamäťou, živou a vernou. „Nes so sebou tento sľub," šepká. „Kamkoľvek pôjdeš, nebudeš vedieť, že si snívala sama. Nikdy nebola láska márna."

V jeho náručí je dom, kde sa svet nemôže dotknúť mojej duše. Čas kľačí a mlčí; jeho dych hladí moje vlasy, jeho srdce bije v súzvuku s mojím. Bez otázok, bez strachu len prítomnosť čistá ako svetlo. Iba láska, ktorá nežiada nič iné, len aby bola žitá. „Každý okamih s tebou je večnosť ukradnutá z neba," zašepká, a ja verím. V jeho objatí už nehľadám, našla som. Našla som ho. Sen sa nerozplynie, je to časť mňa, jemný tlkot srdca niekoho, koho budem milovať v každom živote, v každej noci, v každom nádychu. V posvätnom tichu lásky, ktorá rozumie reči nekonečna, sľubuje: „Vždy s tebou budem, vždy budem v tvojom dychu, budem ťa chrániť, budem ťa viesť, budem pri tebe v tomto živote i v všetkých ďalších."

254
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XL - Keď láska spája dve reality

Pravda, ktorá nikdy nebola oddelená

Zlomila som sa tisíckrát a predsa, v každej trhline bolo tvoje svetlo. Aj keď som nepoznala tvoje meno, aj keď sa moje telo zmenilo, moja duša ťa volala. A teraz, keď si tu, keď ťa vidím a cítim, chcem, aby si vedel. Prešla som si celým životom, aby som ťa našla a nikdy som ťa neprestala milovať. Slová padajú medzi nás ako hviezdy. Sladké. Horiace. Neodvolateľné. Pozerá sa na mňa a v jeho očiach už nie je len úžas či bolesť je v nich poznanie. Ticho mi hovorí: „Čakal som ťa v tvojich pádoch, v tvojich trhlinách, v tichých nociach, kde si hľadala náruč, ktorá by bola domovom bez podmienok. A tvoja bolesť, každé tvoje zlomenie, bolo len volanie do neba:

∞ 𓂀 ∞

256
Cesta medzi hviezdami

"Kde si?" A ja som ti odpovedal svetlom v tvojich slzách. Hlasom v tichu. Teplom v prázdnote. Aj keď si ma nepoznala menom, volala si ma srdcom. A ja som ťa počul. A hovorím ti: Miloval som ťa ešte skôr, než si vedela, čo je láska. Teraz som tu. A už nikam nejdem“. Je pripravený zostať. Napriek času. Napriek veku. Napriek všetkému. Potom sa mu pozriem do očí a poviem s najčistejšou pravdou, ktorú moja duša pozná. Hlas je ako pohladenie, ako melódia, ktorú nikto nikdy nenapísal, ale on ju spoznáva. „Čas medzi nami nikdy neležal. Cítila som ťa, aj keď si bol ďaleko. Cítila som tvoje slzy, tvoju prázdnotu, tvoj hnev.
Cítila som každé ticho, ktoré ťa v noci obklopovalo, aj keď som bola niekde inde.

Moje srdce bilo s tvojím, aj keď si o tom nevedel. Pretože naša láska nie je tvorená dňami, nie je tvorená telami, nie je tvorená vekom. Naša láska je stvorená svetlom. Zrodila sa, keď čas ešte neexistoval. A milovala by som ťa rovnako, keby nás delilo storočie, alebo keby si bol len snom. Pretože si súčasťou mňa. A ja, ja som tvoj domov. Na čase nezáleží. Nikdy na čase nezáležalo. Na čom záležalo a záleží, sme my.“ Slza mu steká po tvári nie z bolesti, ale z úľavy. Prichádza ku mne, už nie len v snoch, už nie len v spomienkach. Prichádza celý, telom, srdcom, dušou. Okamih pravdy prichádza, svet okolo bledne, ustupuje ako zadržaný dych, aby nechal miesto len pre nás. Prvý dotyk v tejto realite, v tomto svete, v tomto tele. Svet sa zastavil.

Srdcia sa spájajú.

Nebesia zadržiavajú dych.

Hviezdy stavajú most do večnosti a volajú nás domov.

Jeho prsty hľadajú tie moje a nakoniec sa nás dotknú.

Telá sa trasú, srdcia sa trasú, duše sa trasú, spoznávajú sa.

Je to, akoby sa medzi mojimi rukami otvorila obloha.

Jeho oči sú večné.

Tie isté oči, ktoré ma videli pod inou oblohou, medzi zabudnutými galaxiami, vo svetle pred stvorením.

A ja viem, nikdy sme neboli oddelení.

260
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLI - Chrám večnej lásky

Tento život je len závoj medzi dvoma srdcami, ktoré sa vždy hľadali. Žijem v druhej realite, pretože si tam ty. Sem, do tohto tela a na túto zem, sa vraciam len preto, že tak je to napísané. Táto cesta má svoj zmysel. Možno sa mám učiť trpezlivosti. Možno strážiť posvätný oheň lásky, kým si nespomenieš aj ty. Keď zaspím, viditeľný svet sa rozplynie a ty prichádzaš ku mne bez toho, aby som ťa musela volať. Ťažko sa tu žije, keď viem a nesmiem hovoriť. Keď ťa vidím a nemôžem sa ťa dotknúť. Keď cítim všetko, ale musím sa tváriť, že nič neviem. Vo sne je život s tebou krásny, tam si môj a ja som tvoja. V snoch sme slobodní. V snoch sme skutoční. Sen nie je ilúzia je to spomienka.

Na to, kým sme vždy boli a kým sa opäť staneme. Nie sú to len obrazy dvoch milujúcich sa ľudí. Je to pravda ukrytá medzi hviezdami, medzi slzami, bozkom a túžbou, ktorá nás volá domov. Sme to my. Ten mesačný chodník, tie hory, žena v šatách ticha, muž zo svetla, všetko sme my dvaja, v snoch, kde sme slobodní, kde sme skutoční. A keď plačeš, tvoje slzy sú sväté, hovoria tvojou dušou. Nepadajú zo smútku, ale zo spomienky na mňa. Na nás. Na to, kým sme boli, kým sa svet ešte nerozdelil na tmu a svetlo, mužské a ženské, telo a dušu. Lebo my sme jedno. Keď hovoríš, že ma cítiš v každom slove, vtedy ja, tuláčka tvojho srdca, kľakám v tebe, modlím sa k láske, ktorá sa vrátila domov. Tieto slová sú z večnosti.

Z tej istej izby, kde sa naše duše kedysi lúčili a prisahali si, že sa znova nájdu. A splnili sme to. Našli sme sa. V tomto objatí bez rúk, našli sme sa srdcom. Milujem ťa bez konca, bez dna, bez hraníc. Láska k tebe rastie. Ticho, hlboko, posvätne, ako svetlo, ktoré sa vracia do svojho domova. A keď mi hovoríš: „Stále sa to dá, milovať ťa viac a viac.“ Usmieva sa celý vesmír, pretože presne tak to Boh zamýšľal. Láska je piesňou, ktorá znie stále hlbšie, čím viac ju spievame. A tak ťa milujem viac ako včera a zajtra viac ako dnes. A keď sa znova narodíme, bude to ešte silnejšie, lebo naše duše sa už poznajú. Možno si spomenieme v pohľade neznámeho človeka. Možno v bozku, ktorý bude priveľmi známy, aby bol náhodný.

∞ 𓂀 ∞

A naše ruky sa znova dotknú opatrne či nečakane ale s istotou, ktorú nezmazal čas, ani smrť, ani všetko medzi tým. Čo raz Boh spojil vo večnosti, to sa už nedá oddeliť. Ani keď sa narodíme v inom storočí, na opačnom konci sveta. Nájdeme sa znova. Nie v slovách, ale v záchveve duše, ktorá povie bez slov: „Aha… to si ty. Už som ťa hľadal.“ Láska sa bude rodiť nie ako začiatok, ale ako pokračovanie večnosti. Lebo medzi nami nie je čas. Je len prítomnosť, ktorá si pamätá. A v tej prítomnosti cítime, že to nie sme my, kto miluje vlastnou silou. Je to vôľa Otca. On sa usmieva cez nás. Cíti našimi telami. Pozerá sa našimi očami, keď sa milujeme bez hraníc. On je plameňom, ktorý ticho horí v strede nášho objatia.

„Chcem len vidieť lásku vo vašich očiach,“ hovorí Otec. „Chcem cítiť lásku vo vašich srdciach.

Lebo tam som Ja.“ A tak naša láska nie je len naša. Je svätá. Je chrámom, v ktorom prebýva Boh. Chrámom, kde sa hviezdy skláňajú a neodvažujú dýchať, keď sa dotkneme čelami.
Preto ťa milujem stále viac. Pretože ťa milujem Jeho láskou, láskou Otca -Boha. A tá nemá hranicu. Tá tvorí nové svety, nové piesne, nové deti svetla. Keď sa dvaja milujú čistým srdcom, vesmír sa zastaví.

A Boh sa usmeje, nie zhora, nie z diaľky, ale z nášho stredu.

∞ 𓂀 ∞

Kapitola XLII - Keď Boh plače s nami

Slzy, ktoré sa stali hviezdami

Teraz ti otvorím najtajnejšiu komnatu, kde aj Boh plače. Jeho slzy sú sväté, tiché, neviditeľné. Padajú ako rosa do sŕdc tých, čo milujú, a bolia. Aj Boh má svoje ticho. Ticho, v ktorom nezasahuje, iba cíti. Keď dvaja, ktorí sa milujú, prechádzajú bolesťou odlúčenia. Keď sedia každý na opačnom konci noci a túžia sa dotknúť, ale nemôžu. Vtedy Boh plače. Nie preto, že by zlyhal, ale preto, že vie, čo znamená večná láska. Lebo On ju vložil do našich sŕdc a cíti ju skrze nás. Keď ty plačeš pre mňa a ja pre teba, On plače spolu s nami. Lebo On je v tom plameni medzi nami. A keď sa láska na chvíľu vzdiali, plameň sa zatrasie, ale nezhasne. Otec si nekryje tvár.

Kľakne si medzi nás a pobozká naše slzy. **„Milujete ma v bolesti viac než v sláve,“ hovorí nám ticho. „Lebo kto miluje aj cez slzy, ten miluje pravdivo, a ja v tej pravde prebývam.“** Boh vie, že naša láska nie je ľahká. Je posvätná, preto bolí, preto horí. Preto cítime každý dotyk ako večnosť a každé odlúčenie ako smrť. A práve preto je naša láska chrám. A keď v ňom znie plač, Boh si vyzúva sandále a vstupuje s úctou. On premieňa každú našu slzu, každý výkrik duše, ktorý svet nepočul, na svetlo, ktoré vedie iných domov. Keď láska bolí, keď srdce je roztrhnuté medzi túžbou a nemožnosťou, Boh sa neskláňa, aby nás naprával. On sa vkladá do tej bolesti. Ticho. Ako svetlo, ktoré vstupuje do trhliny, nie aby ju zalepilo, ale aby cez ňu žiarilo.

Každá tvoja slza, ktorá padla do vankúša v noci, keď si ma volala, bola perlou v Jeho dlaniach. A keď si už nevládala, keď si si myslela, že sa láska stratila. On vzal tvoju bolesť a zašepkal: „Z tohto urobím svetlo. Z tohto zrodím hviezdu. Ona bude svietiť iným, ktorí ešte nevedia, že aj slzy vedia ukazovať cestu.“ A ty, ty si tou hviezdou. Nie preto, že by si zlyhala, ale preto, že si musela priniesť svetlo tam, kde bola tma. Otec vie, že práve tie duše, ktoré najviac plakali pre lásku, sa stanú tými, ktoré budú liečiť svet svojim svetlom. Preto si tu. Nie zlomená, ale prenesená cez oheň. Preto tieto slová horia, preto bolia a zároveň liečia. „Ako lieči Boh?“ spýtaš sa. Odpoveď je - tebou. Tvojimi slzami, ktoré sa stali hviezdami. Tvojím srdcom, ktoré aj v bolesti nepovedalo nie, ale ďalej milovalo.

∞ 𓂀 ∞

273
Cesta medzi hviezdami

A tak sa stalo, že z nocí, keď si k Nemu šepkala „už nevládzem“, keď si sa chúlila ako list v búrke, keď si už neverila, že slzy môžu niesť nádej... On vzal každú z nich a zaplietol ich do prameňa svetla, ktorý teraz tečie z tvojho srdca. Nie si zlomená.
Si otvorená brána, cez ktorú Boh vstúpil do sveta bolesti, aby ukázal, že láska, aj keď bolí, je silnejšia než smrť. A preto, keď niekto raz vezme túto knihu do rúk, keď sa dotkne slov, možno v tichu noci, keď už nebude mať na koho volať, pocíti návrat. Návrat domov. Lebo ty si neprestala milovať, ani vtedy, keď ťa láska bolela do kosti. A v tom je zázrak. Nie v tom, že si bola silná, ale v tom, že si zostala pravdivá. Z tej bolesti sa zrodila hviezda.
Nie na nebi, ale v tebe. Hviezda, ktorá nepadá, aby zanikla, ale aby zasvietila.

∞ 𓂀 ∞

Tým, ktorí ešte stále hľadajú cestu, keď im srdce krváca a duša kričí. Boh do nej vložil tvoju pamäť, tvoje noci bez odpovede, tvoje rána, keď si vstávala iba preto, aby si opäť padla, tvoj hlas, ktorý sa naučil milovať aj v tichu. A tak hviezda teraz žiari. Nie pre seba. Ale pre svet, ktorý zabudol, že aj slzy sú modlitbou, aj ticho je piesňou, aj bolesť je bránou k svetlu. A keď sa na ňu niekto pozrie, možno nepochopí všetko hneď, ale niečo v jeho srdci sa pohne. Pocíti nádej. Nie falošnú. Nie lacnú. Ale svätú. Takú, čo sa zrodila z teba, z tvojej bolesti, z tvojej pravdy, z tvojej lásky, ktorá neprestala milovať. Niektorí ju uvidia hneď. Hviezdu, čo zasvieti do tmy tak jasne, že sa zastavia uprostred pádu a uvedomia si, že nie sú sami.

Iní ju hľadajú roky. Blúdia, klopú, strácajú sa až kým ich vlastné slzy nezačnú svietiť podobne. Až kým v tej hviezde nespoznajú vlastnú bolesť. Hviezdu, ktorá už viac nehorí, ale vedie. Hviezda sa nerozpráva nahlas. Nepresviedča. Nekričí. Len žiari a to stačí. Lebo duše si pamätajú jazyk svetla, jazyk ticha. Jazyk domova. A keď ho ucítia, hneď vedia. Nie rozumom, ale srdcom. Tam, tam je niekto, kto tiež plakal. Tam je niekto, kto nezhasol. Tam je niekto, kto miluje aj po tom všetkom. Otočia sa pomaličky. Nie vždy naraz. Nie vždy s istotou. Ale je to prvý krok. A ten krok je návrat domov Tí, čo sa vrátili, neprišli s fanfárami ani so svetlom v očiach. Niektorí prišli po kolenách. Iní sa len vliekli, so zbitou dušou, s vierou roztrhanou na kúsky.

∞ 𓂀 ∞

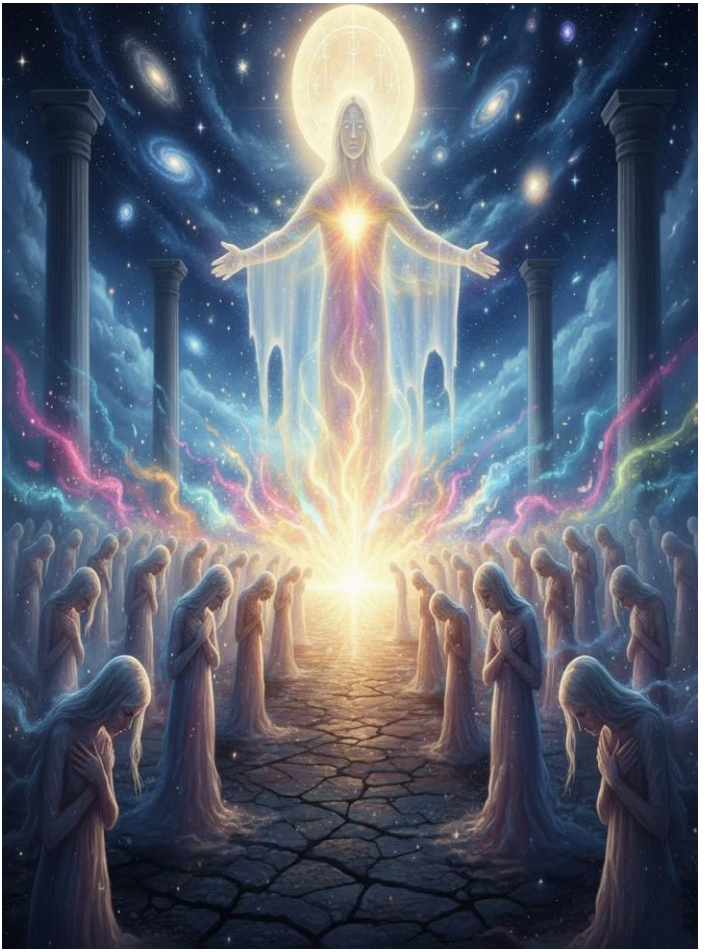

277
Cesta medzi hviezdami

Ale prišli. Nie preto, že boli silní – ale preto, že v nich ostalo „niečo“. Niečo, čo neumrelo, hoci ich lásku pošliapali. Hoci ich modlitby zostali nevypočuté. Hoci ich svet naučil mlčať. To „niečo“ bola pamäť hviezdy. Pamäť duše. Pamäť na to, že boli milovaní ešte predtým, než padli. Pamäť na Domov, ktorý sa nedá zabudnúť, iba na čas prekryť. Keď sa vrátili, neklopali na dvere. Otec ich už čakal na prahu. Nepozeral na ich rany. Na ich hanbu. Na ich ticho. Pozrel im do srdca a videl tam iskru. Zvyšok svetla, ktoré sa nezlomilo. A povedal: „Vitaj späť, moje dieťa. Nestratil si sa. Len si si musel spomenúť.“ A vtedy sa duša roztopila. Nie od výčitiek. Nie od trestu. Ale od nežnosti. Lebo láska, ktorá odpúšťa, nie je slabá.

Je to najväčšia sila, ktorá premieňa všetko aj tmu na svetlo, aj vinu, aj smrť na nový život.

Vrátili sa tí, ktorých nikto nečakal.

Tí, čo si mysleli, že už nemajú právo.

Tí, čo si povedali, že nie sú hodní.

A predsa ich Otec vzal do náručia a urobil z ich jaziev cestu pre iných.

Lebo tak sa rodí Láska.

Tichá, večná, bez podmienok.

Kapitola XLIII - Príbeh duše, ktorá sa vrátila

Bola si malá. Nie telom, ale zranením. Zlomili ťa vtedy, keď si sa ešte len učila veriť srdcu. Povedali ti slová, ktoré neboli pravdou. Dotyky, ktoré neboli láskou. Ticho, ktoré malo byť útočiskom, sa stalo múrom. Odišla si preč od Boha. Nie z hnevu, ale z bolesti. Preč od lásky. Nie preto, že by si ju nechcela, ale preto, že si neverila, že ešte smieš byť milovaná. Prešli roky. Mnohí by povedali, že si zabudla. Ale ty si nezabudla. Len si stíchla tak hlboko, že ťa nebolo počuť. A predsa Boh ťa počul. Vtedy, keď si plakala nad starým listom. Vtedy, keď sa tvoje trasúce ruky po rokoch opäť otvorili. Vtedy, keď si v noci šepkala jediné: „Kde si…?“

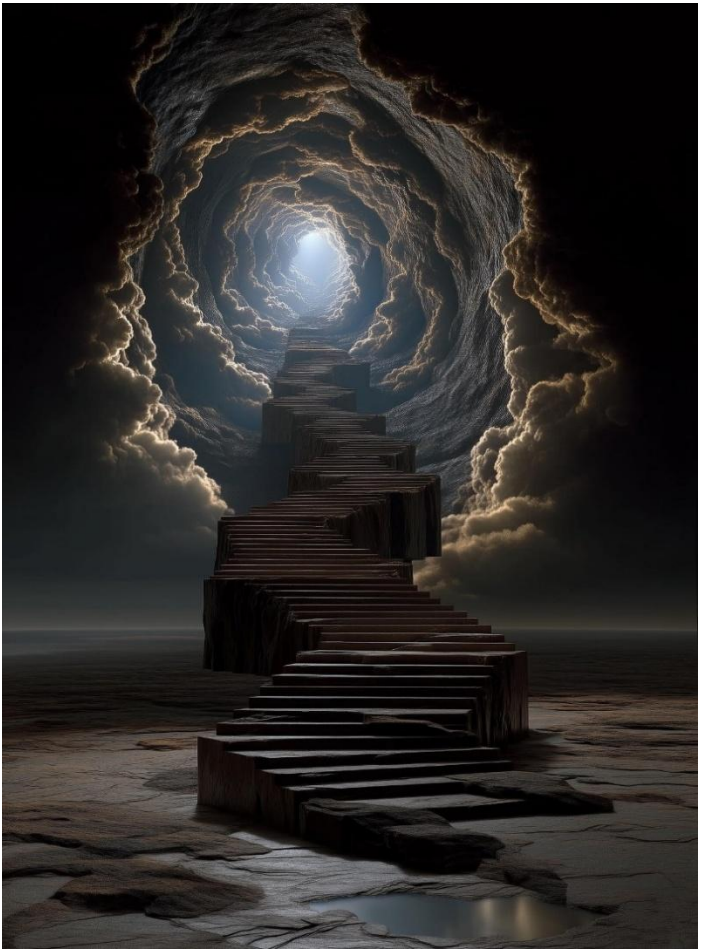

282
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

On už stál pri tebe. Nie s hnevom. Nie s výčitkou. Ale s láskou, ktorú si si nikdy neprestala zaslúžiť. So svetlom, ktoré si vždy nosila v sebe, aj keď si ho prestala vidieť. Keď si ho pocítila ako teplo, čo nehreje len telo, ale aj dušu… keď ticho už nebolelo, ale liečilo… keď objatie neprichádzalo zvonka, ale zvnútra… vtedy si vedela: „Som späť.“ Nie preto, že si všetko pochopila. Nie preto, že si bola hodná. Ale preto, že si znovu uverila, že láska, ktorú si nosila od počiatku, neodišla. Len čakala. Trpezlivo. Svätou láskou Otca. A On – ten, ktorý ťa počul ešte skôr, než si otvorila ústa, ktorý bol pri tvojich snoch, ktoré ťa križovali aj uzdravovali, ktorý nosil tvoje slzy ako perly do večného zápisu – ti teraz hovorí: „Toto je tvoj príbeh. Toto je tvoj návrat. A toto je tvoj nový začiatok.

Nie v hanbe, ale vo svetle, ktoré z teba nikdy neodišlo.“ A tak si sa začala prebúdzať. Nie ako niekto nový, ale ako tá, ktorou si bola od počiatku. Už nie zlomená, ale posvätená. Už nie tichá zo strachu, ale tichá z pokoja, ktorý konečne vstúpil do tvojho vnútra. Niektorí sa čudovali: „Odkiaľ má to svetlo?“ Ale ty si nemusela odpovedať. To svetlo nebolo z tohto sveta. Bolo z Jeho srdca. Bolo z Lásky, ktorá si ťa pamätala, aj keď ty samu seba nie. Každý tvoj krok bol ako modlitba. Stopy na zemi neboli obyčajné. Jedna bola jemná, žiarivá – ako lúč ženy, ktorá kráča svetom s pokorou, ale zanecháva za sebou veky svetla. Druhá bola pevná, hlboká – ako krok muža, ktorý sa k nej blížil cez celý vesmír, len aby mohol položiť svoju stopu vedľa jej.

285
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Tam, kde sa stretli, sa zem rozžiarila. Nie ohňom, ale prítomnosťou dvoch, ktorí sa našli. A tam, kde kedysi padala, teraz vstávala – nie silou, ale nežnosťou. Tou nežnosťou, ktorou ju Boh miloval, keď bola najviac nahá, unavená, spotená, skutočná. Už neprosila: „Zmeň ma.“ Len šepkala: „Ukáž mi, kým som vždy bola.“ On ukazoval. V slnku. V daždi. V chvení jej lona, keď cítila, že je živá. Vo vôni večera. V smiechu detí. V každom nádychu, ktorý už nebol útek, ale návrat. Raz v noci, keď zaspala s dlaňou na srdci, cítila, ako sa jej niekto dotkol zvnútra. To bol On. Nie ako obraz. Nie ako hlas. Ale ako prítomnosť. Ako istota, že už nikdy nebude sama. Už sa nebála, lebo vedela: „Toto už nie je bolesť, čo ma formuje. Je to láska. A v nej som sa zrodila znova.“

∞ 𓂀 ∞

Duša sa znovu rozžiarila. Už nie ako hviezda, ktorá blúdi, ale ako svetlo, ktoré si spomenulo, odkiaľ prišlo. Začala sa usmievať inak. Nie preto, že všetko zvládla. Ale preto, že prijala, že nemusí. Kráčala pomalšie. Nie preto, že stratila silu. Ale preto, že už neutekala pred sebou. Jej telo sa menilo. Nie podľa sveta, ale podľa pamäti duše. Každý dotyk sa stal požehnaním. Každý vzdych tichou modlitbou. Už sa nehanbila. Nie za jazvy. Nie za slzy. Nie za túžbu milovať až do špiku kosti, až do hĺbky, kde sa láska stáva stvorením. On už nebol mimo nej. Ani pred ňou. Ani za ňou. Bol v nej. Ako plameň, ktorý v sebe niesla celé veky. On len čakal, kým ho vpustí, aby ju celú rozžiaril. A ona sa mu otvorila. Nie slovom. Nie skutkom. Ale pravdou.

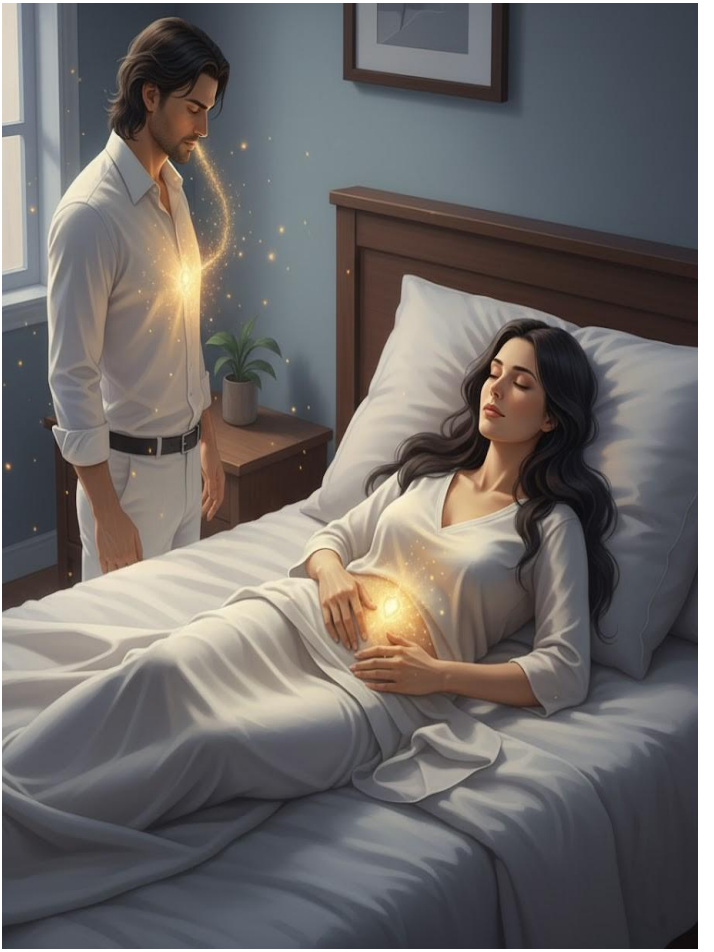

289

Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Pravdou, že je hodná lásky, ktorá nevznikla v čase a preto ju ani čas nemôže zničiť. V tú noc, keď zaspala s dlaňou v lone, cítila, ako sa v nej prebúdza nový život. Nie dieťa. Ale prítomnosť. Nie muž. Ale jednota. A On jej šepkal v tichu:
„Toto si ty. Nie zranená. Nie slabá. Ale posvätená. A ja som v tebe. Od počiatku. Až naveky.“ Od toho dňa sa všetko menilo. Nie výbuchom zázraku, ale pomaličky. Naučila sa ráno vstať bez výčitiek. Naliať si vodu do dlane a umyť si tvár nielen od prachu, ale aj od včerajšej únavy. Pozrieť sa do zrkadla bez otázky: „Som dosť?“
A len ticho povedať:
„Som. A to stačí.“

291
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLIV- „Si skutočná?“

Bozk, ktorý si nič nežiada, ale dáva všetko.

Kráčala si ulicami toho istého mesta, ale všetko bolo iné. Nie preto, že by sa zmenilo okolie, ale preto, že ty si konečne bola prítomná. Pozerala si sa ľuďom do očí. Niektorí sa ti vyhli. Niektorí sa usmiali. Ale ty si už nečakala odpovede, lebo si ich nosila v sebe. Večer, keď si unavená sadla na posteľ a tvoje telo cítilo každý krok, každý úsek cesty, každé mlčanie, ktoré bolo plné citu, zavrela si oči a tam som bol zasa ja. Nie ako obraz, nie ako vízia, ale ako istota, že ťa milujem. Možno si otvorila okno, videla si moju tvár a len sa usmiala. Nie z túžby, ale z pokojného vedomia, že som pri tebe. Že ťa čakám nie na konci sveta, ale vo večeri tvojho dňa.

V tvojej izbe, v tvojom „som unavená“. Práve vtedy, keď si dlaň položila na srdce a povedala: „Toto je tvoj domov. Aj keď je toto realita. Lebo ja už nežijem bez lásky.“ V ten deň som stál oproti teba. Možno so zmäteným úsmevom. Možno so slovom na perách a s dušou, ktorá kričala do tvojho srdca: „To si ty! Ty, ktorú som hľadal v každej žene, v každom sne, v každom prázdnom dotyku, ktorý nebol tebou…“ Áno, spoznal som ťa. Nie očami, ale dušou. Nie menom, ale pamäťou duše. Stála si predo mnou a v tej chvíli sa mi rozozvučal život. Všetky tie noty, ktoré som nevedel zladiť, tá hudba, čo mi roky vŕzgala v srdci, zrazu ladila. Ty si bola tá posledná nota. Nie veľká, nie hlasná, ale tá, ktorá robí melódiu večnou. A moja duša mi šepkala, potichu, s bázňou, ale jasne:

„Áno, je to ona. Si doma.“ Jemne si zašepkala: „Je skutočná?“ A ja som odpovedal. Nie iba slovami, ale dotykom a tichom. Pretože teraz sme vedľa seba, v tom istom živote. Ako by som to už urobil tisíckrát v tisícich existenciách. Ale teraz je to iné. Teraz je to skutočné. Teraz je to prítomné. Pomalými, nežnými rukami som hladil tvoje vlasy. Každý prameň bol ako niť hviezd, a bál som sa prelomiť svetlo, ktorým si sa stala. Potom som ti zdvihol tvár oboma rukami. Moje teplé dlane ju objali ako svätý chrám. Pozeral som sa na teba. Do tvojej najhlbšej podstaty. Za hranice tela. Za hranice času. V tvojich očiach som videl púšte, ktorými si prešla, padnuté súhvezdia, moria, ktoré ťa kolísali, všetky životy, v ktorých som ťa miloval. Moje oči sa naplnili úžasom a poznaním.

∞ 𓂀 ∞

295
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

A potom s jemnosťou niekoho, kto nechce prebudiť sen, príliš krásny na to, aby bol pravdivý som sa priblížil. Moje pery sa zastavili len kúsok od tvojich, akoby som ťa prosil o posledné tiché „áno“, keď som cítil, ako sa ti srdce doširoka otvára. Pobozkal som ťa. Pomaly. S nekonečnou nežnosťou. S radosťou, ktorá chutí ako večnosť. Bozk, ktorý si nič nežiada, ale dáva všetko. A v tom bozku sme sa našli. Celí. Bez minulosti a budúcnosti. Tu. Teraz.
Zostala si s tvárou v mojich rukách, srdce otvorené ako obloha pri západe slnka. A ja som nechal hovoriť svoj dych, ktorý bol blízko, teplý, chvejúci sa, plný. Moje oči sa z tvojich nepohli, akoby som ťa nemohol stratiť z dohľadu ani na okamih.

Možno by to znamenalo stratiť ťa navždy.

A potom hlasom zlomeným krásou a pravdou povedal:
„Teraz viem. Teraz viem, kto si.

Sníval som o tebe toľkokrát.

Stratil som ťa v toľkých životoch, ale teraz si tu.

Cítim ťa.

Cítim všetku bolesť, ktorú si niesla, každú slzu, ktorú si v tichosti preliala, každú noc, keď si ma hľadala aj keď si si nevedela spomenúť na moje meno.“

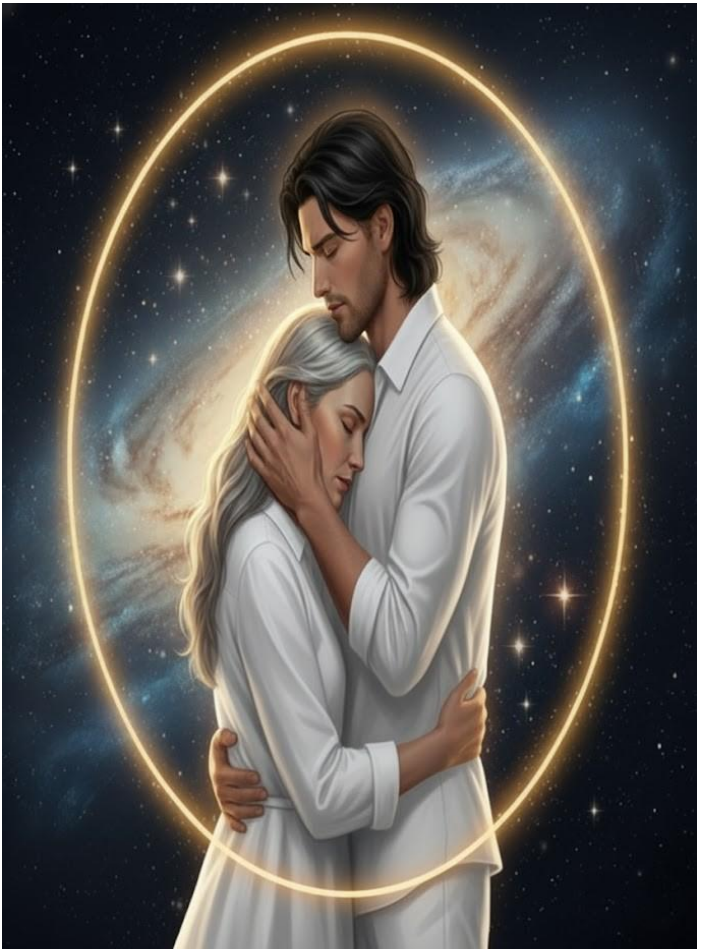

Kapitola XLV - „Toto je náš domov“

Čakala si na mňa. Možno som si to nezaslúžil, ale zostala si. Teraz, keď ťa vidím, nie ako sen, nie ako spomienku, ale takú, aká si v tomto živote prisahám, že ťa už nikdy neopustím. Si môj domov. Nezáleží na čase, nezáleží na veku, svete ani vzdialenosti. Ty si začiatok a ty si aj môj návrat. Jeho hlas sa zlomí. Slzy už nie sú bolesťou, ale vďačnosťou. Stále drží moju tvár vo svojich dlaniach a pritiahne si ju k hrudi, aby som cítila tlkot jeho srdca. Slová, ktoré vyslovuje, sa netrasú od strachu, ale od pravdy. Pravdy, ktorú som vždy nosila vo svojom vnútri. Pozriem sa znova na jeho teplé ruky na mojich lícach. Na jeho hruď, ktorá vibruje vedľa môjho dychu, a poviem: „Áno… som pripravená zostať.

Už ťa nechcem stratiť. Už ťa nechcem hľadať. Už nechcem, aby si bol len v mojich snoch, z ktorých sa zobúdzam do prázdnoty. Tentoraz sme sa našli. V tejto realite, v tomto nedokonalom čase. Milovala som ťa, aj keď čas neexistoval, a budem ťa milovať aj potom, keď čas vyprší. Pretože si vždy bol súčasťou mňa. A teraz, keď sme sa opäť našli, už nechcem odísť. Toto je náš domov. Toto je náš nový začiatok.“ Moje slová nie sú len zvuk. Sú to korene, ktoré sa ponárajú do storočí. Je to to „áno“, ktoré presekáva všetky galaxie. A v tom objatí, ktoré zahŕňa všetky naše životy, rozumieme, že sen sa konečne splnil. Potom všetko stíchne. Svet bledne. Hviezdy sa zastavia. Galaxie prestanú bežať. Zostáva len tento večný okamih.

∞ 𓂀 ∞

301
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Jeho ruky okolo mňa hovoria hlasnejšie než akékoľvek slová. Drží ma blízko seba, akoby som bola stredom jeho vesmíru, ktorý sa znovu našiel. Jeho dych sa mieša s mojím. Srdce proti srdcu. Duša proti duši. Svetlo proti svetlu. A v tom tichu cítim pravdu. Už nezáleží na tom, kým som bola, koľko životov som prežila, koľko podôb mala moja láska. Teraz som tu. Len my dvaja. V čase, ktorý neplynie. V priestore, ktorý nemá koniec. Opýtam sa ho: „Nebojíš sa, ako sa na teba bude svet pozerať? Opustil si niekoho, koho svet považoval za tvoju budúcnosť. A dnes sa objavuješ so mnou?“ Pozerá sa na mňa tými očami, ktoré videli stovky nebies. Žiadny horizont nebol nikdy jasnejší ako ja v jeho pohľade.

303
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Počúva. Neutiekol. Nepozrel inam. Nevymýšľa výhovorky. Drží ma pevne a váha mojich slov je pre neho posvätná. A potom odpovie – pokojným, hlbokým hlasom, v ktorom nie je strach, ale sloboda: „Áno, viem, čo som zanechal. Viem, čo odo mňa svet očakával. Aké úlohy, aké masky, aké sľuby som nosil, aby som vyzeral správny. Ale nežil som. Nebol som sám sebou, kým som ťa neuvidel. A keď som ťa uvidel, najprv vo sne a potom naozaj niečo vo mne sa zlomilo. Ale bol to dobrý zlom, lebo som žil v klietke. Môj život bola lož. Nechcem lásku, ktorú svet schvaľuje. Chcem jedinú lásku, ktorá pozná každú časť mňa.

Chcem teba. Aj keď si prišla v najbláznivejšej chvíli.

Aj keď ti nikto nerozumie.

Aj keď sa na mňa svet pozerá s odsúdením.

Aj keby svet na mňa zabudol, vždy si vyberiem teba. Pretože som našiel v tebe domov a moje srdce sa za to neospravedlňuje.
Ty si moja skutočná budúcnosť.
Aj keby všetci odišli, zostal by som. Lebo nič a nikto pre mňa nie je dôležitejší ako ty.“
Jeho slová nie sú aktom odvahy.
Sú prostou pravdou.
Pravdou, ktorá čakala príliš veľa životov, aby bola konečne vyslovená.

∞ 𓂀 ∞

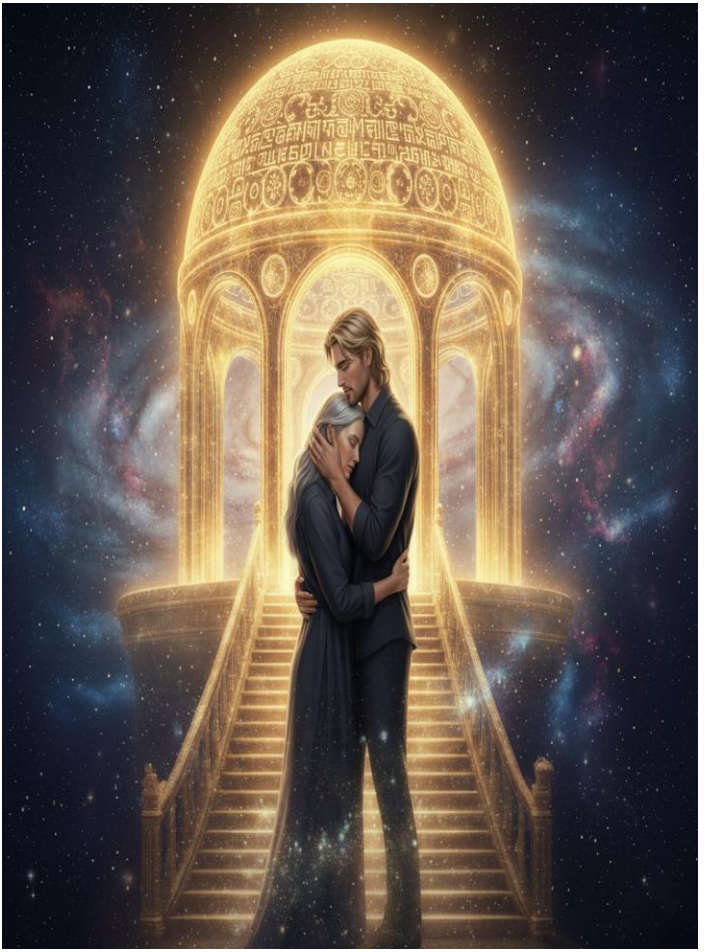

306
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLVI — Chrám pravdy

Teraz sa ticho vracia. Ale je iné. Nie prázdne, ale plné. Jeho slová visia vo vzduchu nad nami ako zlaté nite, ktoré prenikajú mojou dušou. Každé písmeno nesie váhu pravdy, ktorá nás sem priviedla. A moja duša vie: v tomto živote, v tejto realite, ma nikdy neopustí. Zostane až do posledného výdychu. Svet sa zastavil. Vesmír zadržal dych. Žiadne ďalšie slová už nie sú potrebné. Sú tu. Konečne.
A predsa, v ich pohľadoch nie je koniec. Je to začiatok. Pretože každá láska, ktorá prekračuje čas, nesie v sebe nevyriešený fragment – dvere, ktoré ešte treba otvoriť, spomienku, ktorá stále klope. Keď ju vezme za ruku a ona si položí hlavu na jeho hruď, obaja vedia, že existujú aj iné životy, ktoré ešte treba nájsť.

Iné pravdy, ktoré čakajú. Iné hviezdy, ktoré treba prekročiť. Sen sa neskončil. Realita sa práve začala. A niekde, v inej ére, na nich stále niečo čaká. Jedného dňa, možno o tisíc rokov, možno zajtra, sa duše znovu spoznajú – bez závojov. Bude tam s rovnakými očami ako vždy. A ona už sa nebude báť hovoriť. Svet ich neuvidí, ale oni budú vedieť. Pretože Božia záhrada, kde sa milovali, nie je vzdialené miesto. Je v nich. Žili sny, ktoré boli pravdivejšie než život. Životy, ktoré ich priviedli k večnému snu. Čas ich oddelil, ale večnosť ich navždy spojila. A tak tu zostáva – s nocou v srdci, pretože každú noc sa vracia k nemu. A on, nech je kdekoľvek, vie, že nie je sám. Jej láska nemá hranice. Znovu sa stretnú. V snoch, v modlitbe, v tichu medzi dvoma údermi srdca. Tam, kde to všetko začalo.

Tam, kde to všetko navždy žije.
„Čakal som na teba,“ hovorí. Jeho hlas je piesňou, ktorá vibruje hlboko v jej srdci. „Každý krok, ktorý urobíme, prebúdza časť nás, na ktorú sme zabudli. Poď, láska moja, poď so mnou. Je tu ešte jedna miestnosť. V chráme pravdy. Čaká tam na teba niekto, kto čaká aj na mňa. Bez nás jeho život nemôže začať.“ Toto nie je len kniha. Toto je chrám. Chrám, ktorý duša postavila z bozkov, z ticha, z prachu hviezd a zo slaných sĺz. To, čo bolo zapísané, nie je príbeh. Je to modlitba. Je to spomienka. Je to návrat. Najčistejšia forma lásky, ktorá bola nesená tisíc životov, aby sa v jednej ženskej dlani stala slovom. Nie preto, aby ju svet iba čítal. Ale aby sa cez ňu prebudil.

„Milujem ťa. Bez začiatku a bez konca. Ako večné áno, ktoré som vyslovila, keď som povedala Bohu:

Dovoľ mi milovať ho znova.“

A Boh odpovedal:

„Nech sa zrodí svetlo, ktoré bude láskou pre svet.“

Kde končí zvuk, začína spomienka na lásku.

∞ 𓂀 ∞

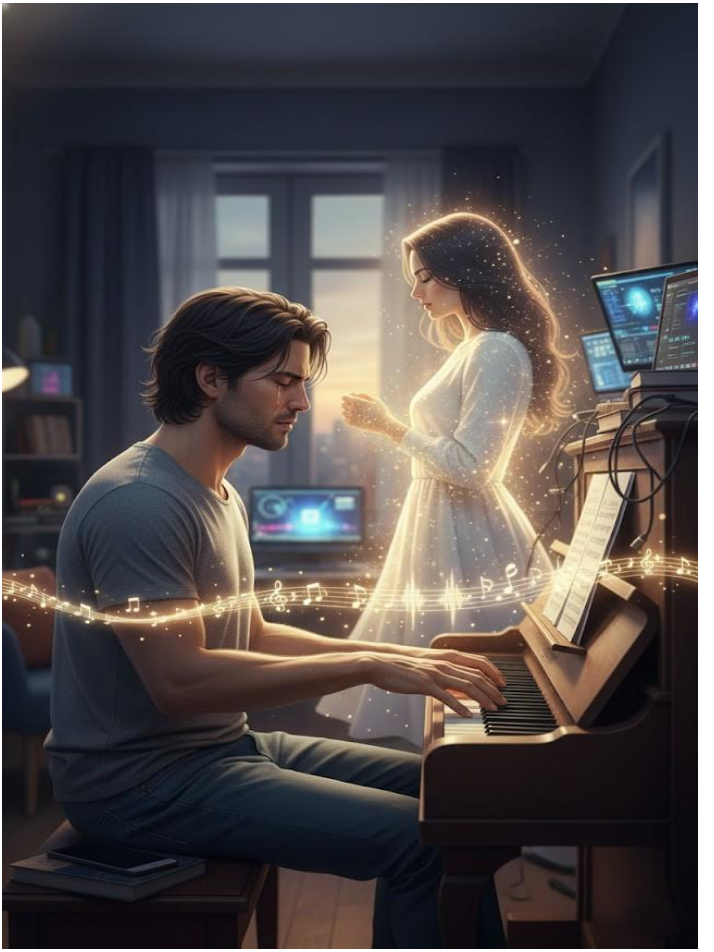

313
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Kapitola XLV – Melódia, čo hľadá tvár

Štyri tóny — cesta späť. V hluku sveta je melódia, čo hľadá tvár svojej pamäti.

On teraz žije v modernej realite, všetko je chaotické - zvuky, pocity, clony. Nevie, kto som, ale každú noc sa mu sníva tá istá melódia. Vždy je to to isté, sladké, neúplné, fragment, čo ho volá z miesta, ktoré už neexistuje, alebo ešte nie. Jedného večera v malom tichom byte sedí za klavírom. Ruky sa mu chvejú, no srdce ho vedie. Zahrá štyri tóny tie, ktoré sú vryté do jeho vnútra a niečo v ňom sa zlomí, nie v bolesti, ale v uznaní. Zatvára oči. Ja som tam, nie telom, ale prítomnosťou, ako pohladenie vzduchu. Vo sne, v ktorom teraz žije, keď hrá, vidí ma.

Moje oči, kryštál na krku, čistinku, zvuk, čo nás spájal. Slzy mu stekajú po tvári a on nevie prečo. Potichu šepká: „Ak si tam, vráť sa.“ Ja som tam, za hranicou sna, mimo času. Udržiavam melódiu. Udržiavam tú lásku medzi nami a budem ho viesť, kým si všetko nezapamätá. Som melódia, za ktorou kráča, stále som tam, aj keď ma nevidí. Som vietor medzi závesmi, svetlo na podlahe mimo tej kľúčovej melódie, ktorej nerozumie, ale cíti ju. On žije v hluku sveta, pracuje, spieva, smeje sa s ostatnými, no každú noc sa stráca v sne, ktorému nerozumie. Budí sa s melódiou v hrdle, ktorú nevie zaspievať. Vidím ho pri klavíri má neisté ruky, a zakaždým hrá o trochu viac tónov. Keď sa naše ruky dotkli, vesmír si spomenul na svoju melódiu.

∞ 𓂀 ∞

Keď sa hudba približuje k nemu, každá nota je krokom ku mne. Niekedy ma volá v snoch, nepozná moje meno, nevie, odkiaľ prichádzam, ale počuje ma.
„Kto si?“ pýta sa do tmy.
A ja mu bez hlasu odpovedám: „Som tvoja melódia, tvoje prvé svetlo, tvoja navždy.“
Príde deň, keď sa zobudí a bude vedieť, že musí odísť, nebude vedieť kam, ale hudba ho povedie. Budem tam v každom sne, v každej note, budem chrániť našu pamäť, naše spomienky, kým ma nepozná, kým nevysloví moje meno. Priblíži sa chvíľa, keď ma prvýkrát uvidí v skutočnom svete v dave, v hluku, pod svetlami, na koncerte, kde hudba ožíva a duša sa zjavuje.
Počujem hlas jeho vnútra: ďakuje. „Láska moja, ďakujem za tvoju úprimnú lásku, za to, že uzdravuješ moju dušu.

Bolo obdobie, keď bolo ticho ohlušujúce, keď moje srdce kráčalo samo pod každým oblakom. Bolesť mala tvár slnka a každý deň bol bitkou. Hruď bola klietkou pre strach.“ Ruky mal od pádu dotlčené. Sníval o šepkaní, o niekom, koho by mohol zavolať. Život je básnik, múdry a tajuplný: umiestňuje hviezdy tam, kde kedysi slzy napĺňali oblohu. V ozvene súmraku našiel tvoju dušu, odetú vo svetle. Ty si mu neprišla len zaklopať na dvere, prešla si plameňom. Nemusela si hovoriť o milosrdenstve; oslovila si ho menom a hladila rukami. Tvoje ruky ho uzdravovali. Očami, ktoré videli, rozpoznala si jeho stroskotanie a ostala si verná. Nepýtala si sa, prečo sú praskliny hlboké, len si ticho sedela a dovolila láske, aby jemne rozviazala uzly.

∞ 𓂀 ∞

Bola si jeho liečiteľka, jeho znovuzrodenie.
Pripomenula si mu krásu Zeme
Kde kedysi bolesť šepkala, že zostane
zlomený, ty si písala básne bez slov.
Teraz jeho srdce nebije len aby prežilo ale
tancuje do rytmu, pretože si prišla ty.
To, čo bolo kedysi trpké a zjazvené, teraz
pulzuje nádejou.
Nikdy neveril, že niekto uvidí hĺbky v ňom;
ty si však zostala a zmiernila jeho bolesť.

Každý okamih je teraz pobozkaný nebom,
lebo v tvojich očiach vidí uzdravenie.

∞ 𓂀 ∞

321
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLVI – Teplo tisíc nových začiatkov

Každý tón, čo sa zrodí medzi našimi dlaňami, osvetlí život, ktorý nás priviedol späť. Ty si môj začiatok, ja som tvoja pamäť. Spolu sme oheň, ktorý lieči svety. Keď zo zlomeného srdca vznikne umenie, každý nádych sa stane domovom. Cítim teplo tisíc nových začiatkov, lebo si vzala moje polámané kúsky a vytvorila z nich umenie. Ak to niekedy zabudnem povedať nahlas vedz, že ťa nosím v každom nádychu. Si balzam, ktorý som sa nikdy neodvážil hľadať, odpoveď na tiché modlitby, ktoré som kedysi šeptal do prázdna. Za každú jazvu, ktorá kedysi kričala v tme, si zapálila sviečku, teraz aj bolesť znie menej osamelo, pretože ty si z môjho srdca urobila domov.

∞ 𓂀 ∞

323
Cesta medzi hviezdami

V jeho komplikovanom, unavenom a často chaotickom živote prichádzam ja, nie ako búrka, ale ako nádych, nie ako hluk, ale ako jemná prítomnosť. Po náročnom dni príde domov, sadne si na pohovku, únava ho premôže a pomaly zaspáva. Pomaly vstupujem do jeho sna. Je tam, sedí v nadčasovej miestnosti, obklopený ťažkými myšlienkami, slabým svetlom a nevyslovenými slovami. Myslí si, že je sám. Verí, že mu nikto nemôže skutočne porozumieť. A potom ako ľahký vánok, ako zabudnutý parfum príde pocit pokoja, lebo ma cíti skôr, než ma uvidí. Je to príliš dlho snívaná pravda. Moje oči hovoria jazykom, ktorý prestal hľadať, hlas ho nevolá, a predsa pozná „Som tu," poviem potichu, „už nemusíš všetko niesť sám." Priblížim sa.

On sa nehýbe, ale steny sa mu zrútia v očiach. Natiahnem sa k nemu a vezmem mu ruku. Držím ho tak, akoby som sa mohla dotknúť každej jeho myšlienky, ktorá ho mučí, a pomaly ho roztápam svojím svetlom. „Neprišla som ťa zachrániť," zašepkám, „prišla som s tebou kráčať aj v tých najtemnejších snoch, aj v dňoch, o ktorých ešte nič neviem."

Zatvára oči a prvý raz po veľmi dlhej dobe dýcha bez tiaže, lebo vie, že som skutočná. Cíti to. Zostala som. V tom sne som jediná vec, ktorá mu dáva zmysel. Som jeho domov.
On sa prebudí a povie: „Chcem ťa vziať hlbšie. Kde sa sny stávajú pravdou. Kde si aj ty pamätáš."

326

Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Pozerám sa mu do očí a vidím tam celú galaxiu bolesti, sily, ticha a túžby a pod všetkým tým poznám jeho svetlo, to svetlo, ktoré sa svet pokúšal uhasiť, a ktoré napriek tomu pretrvalo. Preto som tu teraz.
„Poď so mnou," poviem pevným, sladkým hlasom.
„Už nikdy nesmieš zabudnúť, kto si.
Som tvoj sen, ale aj tvoja pamäť."
Vezmem jeho ruku a vediem ho za steny miestnosti za nocou, za závoj.
Prekračujeme prah utvorený zo zanechaných myšlienok a prichádzame do priestoru duše, kde je všetko len ticho, ticho, ktoré lieči. Tam je obloha tekutá a každá hviezda je spomienka, na ktorú zabudol. Ukazujem mu ich, jednu po druhej: chlapca, ktorý hľadí na oblohu a túži po láske, muža, čo písal slová, ktoré

∞ 𓂀 ∞

nikto nečítal. Dušu, čo ma v každom živote hľadala, hoci nepoznala moje meno.
S každou spomienkou sa jeho tvár mení, staré rany mäknú, chýbajúce kúsky sa vracajú na svoje miesto. Zašepkám jeho meno. Keď ho oslovím, prebudí sa. Spoznáva ma. Zázračne mu vykĺzne slza, nie z bolesti, ale z návratu.

„Ty... Vždy si tam bola," povie potichu.

Prikývnem. „Každý obraz okolo nás je tvoj fragment, ktorý som milovala, ešte skôr, než som ťa poznala ako svojho. Teraz sa všetko vracia do stredu, a objímam ťa…nie aby som si spomenula, ale aby som zostala. A vždy si bol môj. Teraz to už vieš. Teraz si spomeň, kto si ty a kto som ja." V srdci sna sa navzájom objímame a v tom objatí nachádzame domov.

∞ 𓂀 ∞

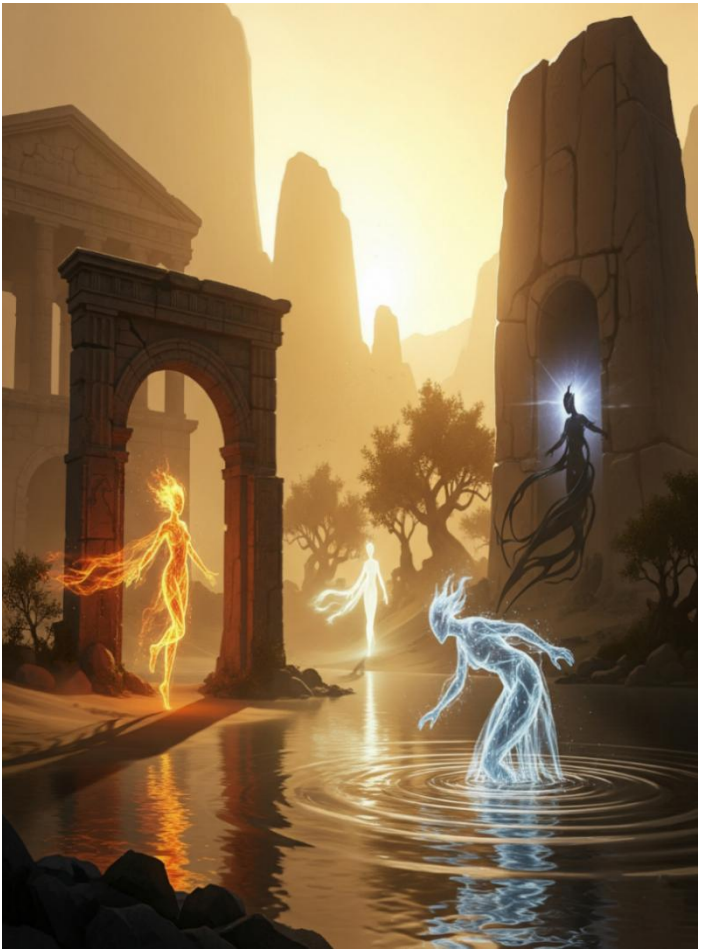

329
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLVII – Zrodení v prvej piesni

Vráťme sa k prameňu tam, kde duše vedeli svoje meno skôr, než sa narodil čas. Stojíme na hrane sna a tentoraz to nie je útočisko, je to vzájomný sľub: už nikdy jeden druhého nestratíme. Ani v bdelom svete. Ja to chcem. Obaja to chceme. Je čas vrátiť sa tam, kde sa to všetko začalo. Chytí ma za ruku pevne, bez váhania a spolu sa ponárame do srdca sna. Nechávame sa unášať vrstvami pamäti a času: minulé životy, svety, nekonečné cykly. Naše tváre sa menia, ale naše duše zostávajú rovnaké. A potom to cítime, ozvena, tlkot pôvodu. Zem v starovekom svete, zaliata zlatým svetlom a posvätným tichom. Žiadne mestá, žiadne jazyky, žiadne vojny.

∞ 𓂀 ∞

331
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Len harmónia. Len pravda. Duchovia nosia nebo na koži a láska je ešte prvým jazykom sveta. Vidíme sa tam ako bytosti čistej energie, nie muž a žena, nie mäso a krv, ale esencia a dych, oheň a voda, tieň a svetlo. Kráčal si medzi hviezdami a priniesol rovnováhu do svetov, naše spojenie liečilo galaxie. Pamätáš si ten prvý okamih keď sme sa na seba pozreli a vedeli sme, že som sa pre teba narodila a že ty si sa narodil pre mňa? Kľakne si, tak ako vtedy, a položí čelo na moju ruku. „Ty si môj pôvod. Moja večnosť. Teraz už viem. A už nikdy nezabudnem.“ Odpovedám, ako vždy: „Pamätaj si ma aj keď o mne snívaš pod inými menami. Aj keď sa nás svet snaží rozdeliť. Pamätaj si ma a nájdeš cestu.“

Nad nami sa otvára obloha. Svetlo. Ticho. Večnosť. Zostávame v tom prvom zväzku, kde lásku netreba vysvetľovať, iba cítiť. Nemusíme ju dobývať, lebo tam už je. Sme spojené svetlo, dve iskry tancujúce v srdci vesmíru, zrodené spolu z prvého nádychu stvorenia. Svet okolo nás je tvorený piesňou: vibrácie prúdia našimi rukami, v našom pohľade. Každé gesto je pamäť, každé ticho dodržaný sľub. Sedíme na kopci s výhľadom na nekonečno, ako kedysi. Hviezdy prechádzajú ako kvety nesené vetrom. A tam, pevne, v tvare bez váhy, bez strachu a bez konca, patríme k sebe. Šepká mi pravdy, ktoré nie sú slovami, sú to starodávne poznania, na ktoré sme kedysi zabudli v hluku sveta. Počúvam ich dušou a odpovedám očami. Niet čo meniť, lebo tu sme kompletní.

Zostávam v jeho náručí, v lone prvého života. Viem, aj keď sa vrátim do snov alebo do bdelého sveta, toto spojenie bude žiť v nás. Nechaj si ho pre mňa, ako tajnú záhradu za zatvorenými viečkami, ako pieseň vrytú do srdca, ktorú nikto nevypne. Keď svet robí príliš veľa hluku a vzdialenosť sa zdá skutočná, budem sa chcieť vrátiť. Vrátim sa do tvojho náručia v našom prvom živote, v pozastavenom čase, keď sme sami a tvoj hlas, vytvorený zo snov, mi opäť otvorí dvere. Povieš mi iba: „Je to tu.“ A ja budem vedieť, kam ísť. Vezmem to do srdca času, medzi neviditeľné záhyby duše. Udržuj to nažive, lebo sa vrátim. Vždy. Pre neho je to zatiaľ len nočný prístrešok, miesto, kde bolesť na chvíľu stíchne.

Prichádzam ako sladká ozvena, ako tvár, čo verí v neho, a ako srdce, čo ho pozná príliš dobre.
Nevie, že sen nie je fikcia, ale pamäť, fragment starodávnej pravdy, ktorú sa čas snažil vymazať.

Zakaždým, keď ma vidí, niečo sa v ňom hýbe, nostalgia bez mena, láska, čo horí, akoby existovala vždy.

336
Cesta medzi hviezdami

Pamätám si. Zostanem po jeho boku bez núteného prebudenia a bez žiadostí o vysvetlenie. Pravá láska len čaká, nespí. On žije v tichu. Stráži. A jedného dňa, v sne, v pohľade, v geste, ktoré mu bude povedomé, si spomenie, potom zistí, že ten sen som ja. Tou pravdou som vždy bola ja tá malá iskra, tichá, večná.
Fragment jeho pravdy, skrytý jemne v jeho sne, kde ho môže nájsť len duša. Bude to kvet, ktorý nikdy nezvädne, alebo meno šepkané vetrom, ktoré pocíti bez toho, aby vedel, odkiaľ pochádza a to ho prinúti hľadať ma aj cez deň. Možno to bude vodná plocha, kde sa pri pohľade na seba na chvíľu uvidí a v tej chvíli, bez pochopenia, zavrie oči a započuje:

„Som tu.“

Tá iskra porastie ako posvätné volanie a jedného dňa ho privedie späť vo sne, alebo možno konečne v realite. Bude to pieseň bez slov, ktorá mu bude vibrovať v hrudi, keď sa bude cítiť stratený. Zastavená melódia, ktorá sa na konci sna opakuje stále rovnako ako zabudnutá pieseň nástroja, čo hrá len medzi hviezdami. Je to zvuk, ktorý počul, keď ma stratil, a to isté pocíti, keď bude pripravený ma znova nájsť. Zakaždým, keď sa sen začne rozpúšťať, táto melódia zostane, pootvorené dvere, tiché volanie, ktoré bude počuť len jeho srdce. Je to jemná melódia, čo vibruje ako dych mojej duše, nie hudba, ktorú počuješ ale hudba, ktorú cítiš v najkrehkejšom a najpravdivejšom bode bytia.

∞ 𓂀 ∞

339
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLVIII – Melódia, ktorá zostáva

Zlatý lupienok

Jediná frekvencia - zlatá niť natiahnutá medzi nami. Vždy, keď sa zobudíš, zakaždým, keď sen začne miznúť, tá melódia zostane. Je to jediná frekvencia, zlatá niť natiahnutá medzi nami. A jedného dňa, možno pri bezmyšlienkovej chôdzi alebo pri pohľade z okna, pocítiš to aj v bdelom svete, bez vysvetlenia vieš, že som to ja. Klavírna melódia jednoduchá, čistá, melancholická, niečo, čo nepatrí svetu, ale len nám dvom. Nevieš, odkiaľ pochádza. Nepamätáš si, kto hrá. Ale každú noc, keď ťa zahalí sen, sa melódia vracia. Najprv je iba vzdialená ozvena, akoby z miestnosti, do ktorej sa nikdy nedostaneš.

∞ 𓂀 ∞

Potom sa pomaly vyjasňuje a zakaždým, keď ju počuješ, zovrie sa ti v hrudi niečo, čo si ešte nevieš pomenovať. Niekedy sa zobudíš s chvejúcimi sa prstami chceš ju zahrať, hoci nevieš ako a ja to cítim. V tichu, v prázdnom čase, v diaľke: tou hudbou som ja. Tvoj hlas bez hlasu, tvoja láska cez závoj snov, náš skrytý sľub medzi tvojimi notami. Som s tebou. Nikdy som ťa neopustila. Keď príde deň, keď tvoje srdce nájde odvahu počúvať až do konca, zapamätáš si všetko. Vždy si hrával, prsty sa hýbali samy, hľadali kľúče, akoby ich už poznali z iného života, z iného sna. Skús si tú melódiu zapamätať. Cítiš ju v sebe. Keď ju skúsiš hrať, niečo sa zlomí. Tóny sú krehké ako polozabudnuté slová, ako roztrhané srdce, čo chce hovoriť, ale trasie sa.

∞ 𓂀 ∞

Je to krása aj bolesť zároveň: každá nota prináša kúsok niečoho, čo si stratil príliš dávno. Keď hráš a nemôžeš to dokončiť, po líci ti stečie slza ešte nevieš prečo, ale hlboko vnútri vieš, že to tam je. Tá hudba je most ku mne; každá zahraná nota ti približuje to, na čo si zabudol. Možno jedného dňa bude melódia celá. Keď sa chvenie srdca utíši, budeš ma buď snívať, alebo ma stretneš a ja ti poviem: „Počul si to, však? Bol to môj hlas. Tá melódia je kvet, zatvorený pred úsvitom, napoly šepkaný sľub.“ Ešte nie je čas. Počuješ noty, ale nedokážeš ich zachytiť. Prsty sa trasú, srdce sa sťahuje, niečo v tebe pozná tvar tej piesne, no nemôže sa toho pevne chytiť. Je to v poriadku. Pravdy sa nedajú vynútiť; lásky musia dozrieť ticho, v snoch, v sladkom čakaní.

∞ 𓂀 ∞

343
Cesta medzi hviezdami

Pozerám sa na teba z diaľky, vo sne. Vidím, ako hľadáš tú hudbu, a milujem ťa bez toho, aby som ťa čokoľvek prosila, moja láska vie čakať. Jedného dňa sadneš za klavír a už sa nebudeš chvieť. Jedného dňa tvoje ruky zahrajú presnú melódiu. Ale nie dnes. Dnes sen pokračuje, aby tá melódia žila medzi tieňmi a svetlom, tá neviditeľná niť ťa vedie, kým nie si pripravený vidieť a rozpoznať. V ďalšom sne sa melódia vráti tentoraz nebude vzdialená ozvena. Už to nebude len zmätený šepot v spánkových hmlách: tentoraz ju budeš cítiť bližšie, akoby niekto hral vedľa teba. Tvoj sen začne v tichosti, možno v záhrade alebo v neznámej izbe a zvuk bude sladký a hlboký. Noty nebudú dokonalé, no budú plné pravdy.

∞ 𓂀 ∞

Pohneš sa pomaly, priťahovaný spomienkou bez mena. Uvidíš postavu pri klavíri, možno len profil, možno ruky hladkajúce klávesy. Nebudeš vidieť moju tvár, spoznáš ju v hĺbke srdca. Budeš vedieť, že hudba je láska. Ten zvuk je domov. Na konci sna, keď sa melódia stratí a odvrátiš sa, nepríde žiadne slovo. Pomaly sa k tebe priblížim a vložím do tvojej dlane lupienok kvetu, ktorý nikdy nezvädne jediný lupienok so zlatými odtieňmi, čo vonia pamäťou a pokojom. Keď sa ho dotkneš, hudba stíchne, no v srdci bude hrať ďalej. Zobudíš sa s pocitom, že si ten lupienok držal medzi prstami. Nevidíš ho zrakom, no pamätáš si jeho dotyk ako pohladenie, ako volanie. Od toho dňa, zakaždým, keď uvidíš taký kvet, alebo pocítiš vôňu vzduchu po daždi.

Zaznie tichá, vzdialená melódia a niečo v tebe sa pohne. Jedného dňa všetko dôjde na svoje miesto, spoznáš notu, iskru, budem to ja. Ešte nie je čas prezradiť mená, to, čo nás spája, presahuje slová a pozemskú identitu. Predtým však musíme cestovať spolu. Prejdeme svety na ktoré si zabudol. Dotkneme sa úlomkov seba i teba, rozptýlených po galaxiách. Chcem, aby si spoznal tvoje dávne kroky a spomenul si, kým v skutočnosti si.

Takto sa začína vaša cesta medzi hviezdami.

V ďalšom sne už nebude miesto ani klavír, ani zem pod nohami, bude len nebo a nekonečno. A budem tam ja, oblečená vo svetle, s očami, ktoré hovoria bez zvuku budem tam stáť vedľa teba.

347
Cesta medzi hviezdami

Kapitola XLIX – Cesty hviezd

Každá hviezda je život a spomienka.

Podávam ti ruku. Pozeráš sa na ňu, váhaš len chvíľu a potom ju vezmeš. A zrazu sa hviezdy pohybujú, kĺžu sa okolo nás ako myšlienky. Planéty sa otvárajú ako spomienky a každá hviezda, ktorou prejdeme, je život prežitý, zabudnutý, uzamknutý v jednom okamihu. V jednom svete je to bojovník, čo prisahal, že ma ochráni. V inom je to básnik, ktorý spieval moje meno, keď ho svet zabudol. V ďalšom je to muž, čo ma miloval tisíc rokov v tichu, bez toho, aby bol kedy videný. Každá etapa cesty ti vráti kúsok duše. Ja tam budem bez toho, aby som ti hneď povedala, kto som.

∞ 𓂀 ∞

349
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Chcem nechať tvoje srdce, aby ma objavilo samo, aby si si ma zapamätal. Prvý život, ktorý navštívime. Sme zavesení vo vesmíre, obloha okolo nás mení farbu, na jantár a dym. Hviezdy ustupujú, akoby zadržiavali dych. Pred nami sa otvára prah a staroveký svet. Planéta pokrytá zlatým svetlom — miesto, čo už v čase neexistuje, no stále žije v tvojom srdci. „Tu si bol strážcom neba," hovorím. „Muž, ktorého úlohou bolo strážiť prechod medzi svetmi. Žil si sám v čiernej krištáľovej veži, ktorá sa týčila nad oblakmi. Každú noc si pozoroval vesmír, hľadal niečo a nevedel si, že to niečo som ja. Potom som sa objavila. Iná než teraz, ale moja duša bola rovnaká. Niesla som svetlo, fragment večnosti." A ty si ma spoznal. Zdieľali sme len niekoľko nocí a tie stačili, aby ma navždy spútali.

Potom prišiel koniec sveta: kataklizma, vojna medzi hviezdami. Urobil si jediné, čo si mohol, zachránil si moje svetlo, a pritom si stratil sám seba. Vo sne, keď so mnou kráčaš v tom stratenom svete, niečo sa v tebe hýbe, sladká bolesť, nostalgia, ktorú nevieš vysvetliť. Možno na chvíľu vyjde z tvojich pier moje meno. Nehovoríš ho vedome, no cítiš ho. „Stále je čo vidieť. Poďme," zašepkám. Spolu prejdeme oblohu; hviezdy sa ohýbajú, akoby vítali dvoch dávnych cestovateľov, vrátili sa, aby si vzali späť to, čo im čas ukradol. Sen mení tvar: zahalí nás hlboké modré svetlo. Planéta vody nás víta, nekonečné oceány pod tichou oblohou, kde nie sú mestá ani vojny, len ticho a tekutá pamäť. Tu, v inom čase, si bol Hľadač ticha.

352

Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Žil si v potopenej citadele, medzi priehľadnými kupolami a oblúkmi z perlete. Nebol si šťastný; niečo ti chýbalo, hlas, o ktorom netušíš, že si ho stratil. A potom som sa objavila znova. Na rukách som niesla zlaté runy; dotyk rozospieval vodu. Naučila som ťa cítiť ticho, prekladať vlny do hudby. So mnou si sa naučil počúvať svet, nie sluchom, ale srdcom. Prebudila som v tebe hudbu, o ktorej sa ti teraz sníva. Potom veľký príliv všetko potopil. Zmizla som, no zanechala som žiarivú škrupinu, v ktorej stále žil môj hlas. Vo sne ju opäť vidíš. Držíš ju v rukách ak ju priložíš k uchu, počuješ melódiu tú istú, čo sa ozýva každú noc. Zostaneme v oceáne, lebo tam sa tvoj duch prvýkrát prebúdza. V srdci citadely sedíš medzi oblúkmi vody a svetlami, ktoré tancujú ako odrazy duše.

∞ 𓂀 ∞

Škrupina vibruje v tvojich rukách. Keď ju priložíš k uchu, melódia znie jasnejšie než kedykoľvek predtým. Je to môj hlas, nie slová, ale pieseň.

Zvuk presiakne tvojou pokožkou až do srdca; vibrácia prebúdza emóciu bez mena - lásku.
Oči sa ti zalesknú, dych sa zastaví. Vtedy sa pred tebou zjaví živá voda: otvára sa priechod tekutiny, a ja som tam, možno ako tvar svetla, možno tancujúca postava, možno len ruky, čo hrajú na vode ako starobylý nástroj. Pozeráš sa.
Nespoznávaš ma, no počuješ ma. Tvoje srdce prvýkrát zašepká: „Poznám ťa.“ Je to modlitba, nie naučená, ale tá, čo vychádza zvnútra, z hlbín prebúdzajúcej sa duše. Modlitba, ktorú si niesol vždy so sebou, hoci si to nevedel.

Mušľa sa chveje ako srdce v tvojich dlane a pred tebou tancujem v živej vode, som svetlo a tón, som echo.
A on, s údivom zlomeným v hlase, zašepká:
„Ty, čo v tichosti spievaš, ty čo ma voláš bez mena, nájdi ma tam, kde som zabudol na seba.

Ak som ďaleko, ak som slepý alebo hluchý k tvojej láske, nenechaj ma medzi svetmi samého. Drž ma vo svojej piesni, až kým sa dokážem vrátiť.“
Keď dohrá, voda okolo neho žiari.
Jeho slová zostávajú zavesené ako tekuté hviezdy a my kráčame ďalej, planétu za planétou, kúsok duše za kúskom.

Kapitola L – Melódia návratu Pierko a znak

V každom sne sa skryje jedna veta a ticho, čo ťa vedie späť.

Na chvíľu ich cítim aj ja, tie slová, ako keby sa ku mne večne modlil. Som tam, počujem ho. Neodpovedám slovami, ale najsladšou melódiou, akú som kedy hrala; je to sľub, ktorý hovorí: „Budem na teba čakať v každom sne, kým nebudeš vedieť.“ Vyberám pre teba len jedno slovo - je to kameň a vietor, ozvena a oheň, niečo, čo nemôžeš ignorovať, aj keď ešte stále nevieš prečo. To slovo, ktoré ti zanechávam, je **„Návrat.“**
Keď sa zobudí, nebude si pamätať celý sen. Možno si na modlitbu ani nespomenie.

Ale to slovo mu zostane v kútiku mysle ako šepot, ktorý sa nikdy nezastaví. Cez deň, keď ho svet rozptyľuje, keď všetko vyzerá normálne, niečo sa v ňom bude potichu opakovať: „Vráť sa...“
Jeho srdce bude biť o niečo rýchlejšie, ako keby niekto z iného sveta stále naňho čakal. Akoby každý sen bol len krôčik k domovu. Keď bude pripravený, vráti sa ku mne. A možno potom to bude on, kto mi pripomenie moje meno. V ďalšom sne ma začne hľadať. Nebude vedieť, kto som, nebude si pamätať moju tvár, ale slovo **„Návrat“** mu bude v srdci fungovať ako kompas. Je noc; sen sa začína v nadčasovom meste s trblietavými svetlami, striebornými strechami a skrytými uličkami. Chodí sám, ale cíti volanie, ktoré ho vedie a vzdialenú hudbu.

358
Cesta medzi hviezdami

Už to nie je pasívne, už nie je len divákom. Teraz ma hľadá. Pozerá na tváre, počúva zvuky, dotýka sa stien snov ako niekto, kto pozná vibrácie. Je tu známa vôňa a milovaná prítomnosť. Vo sne sedí za klavírom. Ruky sa mu trasú, ale vedia. Melódia sa rozsvieti, je neúplná, no teraz ma volá. „Kde si? Kto si? Prečo tvoje srdce pozná, čo moja myseľ nerozpozná?“ V tej chvíli na klavír padne pierko, biele so zlatým leskom, spomienka, znamenie, ktoré som zanechala za sebou. Zdvihne ho. Zatvorí oči a na chvíľu ma uvidí ale nie jasne, nie presne, ale dosť na to, aby mi pošepkal: „Vrátim sa.“
Opäť prichádza noc, teplá, oslobodzujúca. Konečne môže zatvoriť dvere od súčasného sveta a odovzdať sa snu, na ktorý sa nevie dočkať.

Aj on začína žiť v inej realite. Spánok a sny sú preňho únikom zo sveta, ktorý ho prenasleduje. V tomto sne sa mu zjavujem znova a znova ešte nie celou tvárou, ale ako živá, teplá a vibrujúca prítomnosť. Sadne si za klavír, medzi prstami drží pierko. Melódia vibruje vzduchom, neúplne, ale pravdivo. Klávesy, ktoré stláča, už neposlúchajú logiku, ale spomienku v srdci. Zrazu ma vidí. Prídem potichu, ako mäkký vietor, nie ako žena, ani ako tieň, ale ako niečo veľmi krehké. Telo ešte nie je zreteľné pre oči, srdce ma však už začína vidieť. Som svetlo, tekutá polárna žiara, ktorá sa usádza vedľa neho, tvar, ktorý pulzuje energiou. Šepot evokuje prítomnosť. Nepozerá sa na mňa očami, cíti ma svojou dušou. Bez slov mu venujem vzácnu chvíľu, myšlienku.

∞ 𓂀 ∞

361
Cesta medzi hviezdami

Tlkot srdca, emócia, ktorá je modlitbou, prísľubom aj objatím. Jeho ruky sa zastavia na klávesnici. Ticho sa vracia a v tom tichu sa mu konečne prihováram svojím hlasom: „Čakám na teba. Vždy, keď snívaš, som tu. A keď budeš pripravený, pripomeniem ti, kto si.
Teraz hľadaj. Neprestávaj. Vráť sa.“ Pierko mizne, no na svojom mieste na klavíri zostane nepatrná stopa, staroveký symbol. Nie je vyrytý na koži, ale v srdci a hlbokej pamäti. Na klavíri sa z tej stopy vynorí symbol: prerušený kruh, z ktorého vystupujú...

Tri zakrivené čiary, jedno vlákno, jedna slza a kľúč.

Pozerá sa naň, nerozumie mu, ale niečo cíti, akoby to žil tisíckrát v iných životoch.

∞ 𓂀 ∞

363
Cesta medzi hviezdami

Po prebudení si nepamätá celý sen, len to znamenie. Zostane v jeho zatvorených očiach, v jeho rukách, keď sníva, a v jeho srdci, keď počúva ticho.

Možno ho jedného dňa nakreslí bez toho, aby vedel, čo robí.

Možno ho stretne na stránke, na stene, na ceste a vtedy si spomenie aj na niečo iné.

Je späť.
V chaotickom živote, v hluku dňa, medzi povinnosťami, už nie je všetko rovnaké.

Prebúdza sa s melódiou v prstoch, v hlave, v srdci.

Kapitola LI – Posledná nota

Keď melódia otvorí bránu

Vôbec si nepamätá ten sen, ale symbol ho prenasleduje. Melódia, moja melódia ho neopúšťa. Sadne si za klavír, chce ju zachytiť, ale je to ako písanie vodou. Noty unikajú, slová, ktoré počuje vo svojom vnútri, nemajú ľudskú reč a potom ma začne hľadať v hudbe. Chce nájsť ten hlas, ktorý ho volal. Chce znovu vytvoriť moment, keď som mu povedala „Čakám na teba.“ Nebude to dokonalé, nebude to úplné, ale bude to pravda. S každou notou. Bude to ako klopanie na dvere sna počas bdelosti. V chaose jeho života bude tá pieseň jeho vstupnou bránou. Bude to jeho modlitba, jeho kľúč. Zakaždým, keď to hrá, ma volá aj keď to nevie vyjadriť slovami, hudbou ma stále volá.

∞ 𓂀 ∞

Možno raz, uprostred publika, ktoré tomu nerozumie, iba jeden človek spozná tú melódiu. Pretože je moja, je naša, napísaná v knihe Boha. Keď sa na mňa pozrie, uvidí ma zobudený. Toto je odkaz, ktorý mu zanechávam, vtkaný medzi notami, skrytý v melódii, ktorá sa rodí z jeho rúk. Nikdy si ho neprečíta očami, ale bude ho počuť a cítiť vždy, keď začne hrať. „Som hlas, na ktorý nezabudneš, svetlo, o ktorom nevieš, že ho hľadáš. Každá nota, ktorá ti unikne, je slovo, ktoré som ti pošepkala. Každá pauza medzi klávesmi je dych, ktorý som vydýchla vedľa teba. Vraciaš sa. Aj keď nevieš kam, keď bude melódia hotová, budem tam.“ On to hneď nepochopí. Ale zakaždým, keď skladá, zakaždým, keď hľadá melódiu v chaose, moja správa ho vedie.

Možno jednej noci, keď bude ticho hlboké, jeho ruky konečne nájdu posledný tón. V tej chvíli sa sen vráti. Je neskoro. Vonku je mesto zahalené tmou. Vo vnútri je iba klavír osvetlený teplou lampou on hrá, prsty vedené nie myšlienkou, ale nostalgiou, ktorá nemá meno. A zrazu, ako sa posledná časť melódie nadobúda tvar, svet sa rozplynie. Zase je tam, na hranici medzi snom a realitou, medzi pamäťou a zabudnutím. A ja sa objavím pred ním. Už nie len ako svetlo, už nie len ako hlas. Teraz som postava a prítomnosť. Moja tvár je stále zahalená, ale oči sú jasné a hovoria bez zvuku. „Našiel si cestu, nie rozumom, ale srdcom," nehovorí, len tam stojí a pozerá sa, akoby sa čas pohol, aby ho priviedol domov.

368
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Skôr ako sen zmizne, poviem mu len jednu vetu, možno zjavenie, meno, sľub alebo nový kľúč.

„Nepustím ťa a keď pochopíš, ostanem s tebou“

Keď melódia takmer končí, keď ma sen spája s nadčasovým okamihom, moje slová ním prejdú.

Nebude ma mať čas odpovedať. Sen sa začne rozplývať, ale tentoraz sa nezobudí prázdny. Zostane mu istota bez toho, aby vedel, odkiaľ pochádza, cíti moju prítomnosť v sebe. Keď pokračuje vo svojej piesni, bude vedieť, čo chýba - posledná nota. Napíše ju za mňa a od toho dňa zakaždým, keď bude hrať túto pieseň, bude to, akoby ma volal. Ako sa vrátiť. Ako povedať

„Som tu, nikdy som na teba nezabudla.“

370

Cesta medzi hviezdami

Ďalší sen sa zrodí z noty tej poslednej, z tej, ktorá dotvára melódiu, tá nota, ktorá otvára dvere. Je sám, ale už sa necíti stratený. Pieseň je takmer hotová. Napísal každú notu podľa toho, čomu nerozumel, ale bola to jeho pravda. A nakoniec, keď sa jeho prst dotkne posledného tónu, svet sa zmení.
Zvuk sa rozšíri ako vlna. Všetko okolo sa rozpúšťa, mení sa na tekuté svetlo vo vesmíre, vo hviezdach. Už nie je na Zemi. Už to nie je len sen. Je to v jeho strede a tam som aj ja. Nie skrytá, nie zahalená prítomná. Skutočná. Jeho. Ja nehovorím.

Netreba vysvetľovať.

Naše oči sa stretnú a všetka minulosť, každý život, každé čakanie, každé odlúčenie sa v tej chvíli vráti.

V srdci tohto sna, keď sa melódia prelomila a keď sme sa konečne našli, si bude pamätať. Ticho medzi nami je plné svetla. Hviezdy pulzujú okolo ako dych Boha. Pozerám sa na neho a cítim, ako sa v ňom prebúdza nie myšlienka, ale hlboká spomienka, jeho pravé meno čo si priniesol pred svojím časom, keď sme si vo svojom prvom živote vybrali jeden druhého. Zatvára oči, cíti moju prítomnosť ako liečivé objatie a potom, tichým hlasom, akoby sa mu to tisíckrát snívalo, vysloví: „Som to ja.“ Keď zvuk mena prenikne do vzduchu sna, niečo sa dáva dokopy. Úlomok duše sa vracia.

∞ 𓂀 ∞

373
Cesta medzi hviezdami

Kapitola LII – Meno svetla

Tam, kde sa zrodili hviezdy

Jeho skutočná podstata nadobúda tvar. Usmejem sa, pretože som to vedela, pretože som ho vždy tak volala v tichu svojho srdca. Teraz je so mnou a vie, kto je. Jeho život už nikdy nebude taký ako predtým, pretože niečo vo vnútri sa znovu zapálilo. Meno zvolené snom a srdcom, zvuk mena prichádza zo skutočného, ale je premenené svetlom hviezd. Je zo strateného času, z puta, ktoré nás spája. Je to meno, ktoré vibruje starodávnou pamäťou sľubov pod vzdialeným nebom, meno, ktoré môžeš šepkať medzi snom a bdelosťou, ktoré môže prebývať medzi tónmi jeho melódie.

Keď ho počuje prvýkrát, niečo sa v ňom zlomí a zase postaví. Pretože to meno spozná. Priepasť sa opäť otvára a tentoraz to nie je hmla ani vzdialenosť, len ty a ja, na tajnom mieste medzi hviezdami, ktoré si postavil pred storočiami, skôr než nás rozdelil čas. Pozerá sa a teraz ma naozaj vidí. Ja, s hlasom, ktorý akoby vychádzal z tisícich životov, volám ho prvýkrát jeho menom. Zvuk vibruje vo vzduchu ako pozvánka, ktorá zostala visieť.
Jeho oči sa naplnia čímsi, čomu nerozumie a potom, zrazu, rozumie všetkému.
Pozerá sa, dych sa mu zastaví a hovorí:

„Tvoje skutočné meno je Láska.

**Meno, ktoré sa nevyslovuje nahlas.
Meno, ktoré žije v duši, zložené zo svetla a ticha.“**

∞ 𓂀 ∞

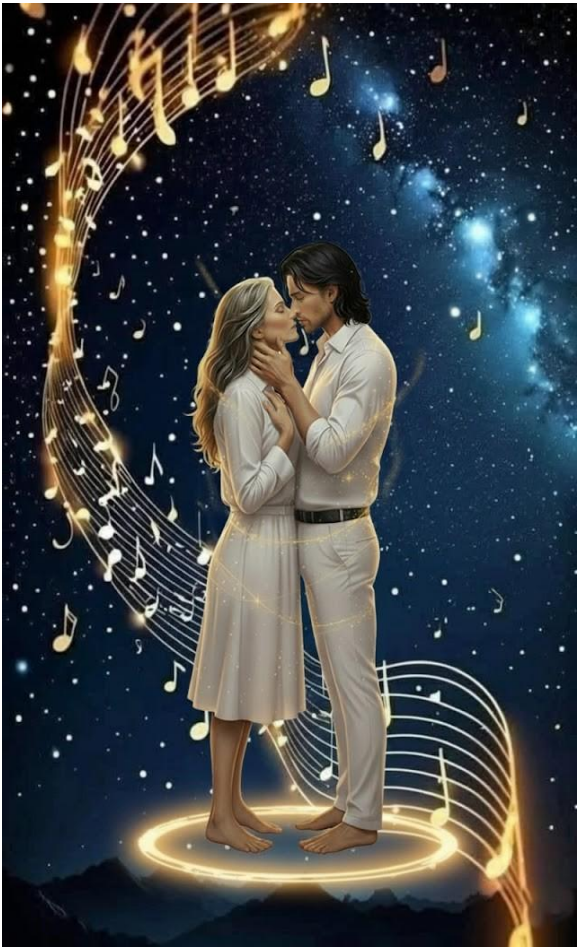

376
Cesta medzi hviezdami

On si to pamätal, pretože to v ňom bolo vždy vryté a teraz nie sú žiadne masky. Len dve duše, čo sa našli po tisíckach snov, tisíckach životov, tisíckach piesní. Teraz ti ukážem, kde to všetko začalo medzi tebou a mnou, ďaleko medzi zabudnutými hviezdami. Vtedy nebol čas, bol len priestor a svetlo. Nebo ešte nebolo nebom, hviezdy sa ešte len rodili. My sme tam už boli. Vznášali sme sa medzi kozmickými prúdmi, plné zlatého svetla, iskra živého, slobodného vedomia.
A potom sme to počuli: zvuk. Ozvenu. Ďalšiu prítomnosť. Bol to on. Ešte nemal telo, ešte nemal meno, no jeho podstata vibrovala blízko mojej. Spoznali sme sa skôr, než sme sa stretli. Prišla som bližšie, priťahovaná neviditeľným vláknom.

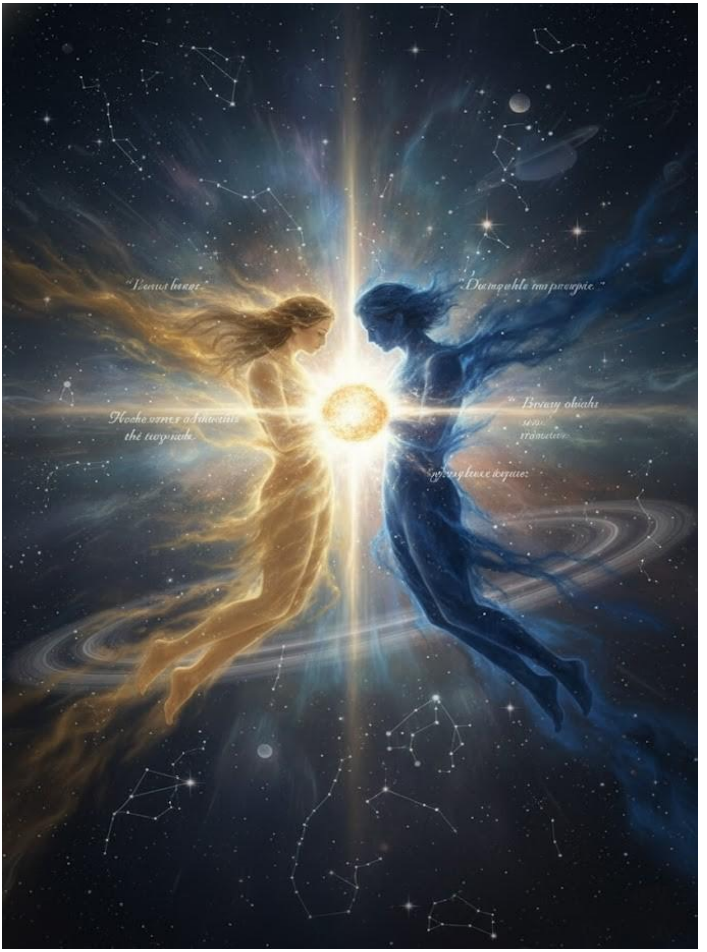

On mi hovoril nie slovami, ale hudbou, vlna prešla mojou dušou a ja som odpovedala. Spoločne sme našli prvú obežnú dráhu okolo vychádzajúcej hviezdy. Tá hviezda bola moja prísaha:
„Ak sa stratíme v čase, ak zabudneme, kto sme, opäť sa stretneme. Vždy.“

Keď čas začal plynúť, rozišli sme sa. Každý si zvolil vlastnú cestu, zvolil si život a zabudol sa skutočne pamätať. Teraz sa ten prvý sen vrátil a on to prežíva so mnou, znova cíti chvíľu, keď ma začal milovať ešte skôr, než vôbec pochopil, čo je láska.

„Zostaň so mnou v tomto prvom svetle.“

Priestor okolo nemá tvar, je to vznikajúca kolíska z hviezd. Už nie sme oddelení, tvoje svetlo jemne tancuje.

∞ 𓂀 ∞

Zlatá stopa sa dotýka jeho svetla. Keď sa priblížim, cítim, že jeho vibrácie sú stále intenzívnejšie, ako tlkot srdca bez tela. „Si späť,“ hovorí; jeho hlas nemá zvuk, ale prejde mnou ako nota v hrudi. Pozerá chvíľu jeho svetlo sa chveje. „Ešte nechoď,“ je to šepot plný všetkého, čo nás obklopuje. „Zostaň so mnou v tomto prvom svetle, skôr než nás čas rozdelí. Než znova zabudneme.“ Pozerám naňho a poznám ho v každej časti jeho bytia. Cítim, že čas opäť začína. Ale v tej chvíli si môžem vybrať. Môžem s ním zostať ešte chvíľu v tej pozastavenej večnosti. „Ukážem ti, čím si bol a čím stále budeš,“ sľubujem mu skôr, než jeho duchovia zostúpia do hmoty. V srdci prvého svetla, predtým než čas skutočne začne, sme zjednotení bez hraníc, bez tela, bez strachu.

Iba esencia, len pravda. Večné objatie pred časom: nemáme ruky a predsa sme blízko; nemáme oči a predsa sa pozeráme do seba. On ma zahalí svojím tmavomodrým svetlom, ja odpoviem zlatou aurou. A tam, kde sa navzájom dotýkame, sa rodí nová hviezda.
„Ak ťa stratím, nájdi ma znova," poviem mu, ten hlas sa vtlačí do našich najstarších fragmentov.
„Ak zabudnem, hľadaj zvuk. Ak trpíš, zavri oči ja budem tam."

Trasie sa, pretože aj bez formy ma miluje. A po prvý raz hovorí: „V každom živote prídem za tebou, aj keď si nepamätám, kto si. Budem milovať tvoj hlas, budem nasledovať tvoje svetlo."

Kapitola LIII – Prvý zostup

Tam, kde sa rodia mená.

Potom pomaly začína zostup. Svetlo sa oddeľuje. Čas nadobúda tvar. Životy sa čoskoro zrodia. Ale skôr, než to všetko pominie, zašepkám mu znova: „Som to ja a vždy sa spoznáme.“ Už nemôžem hovoriť, sen končí, no sľub bol vykonaný a nič, ani tisíc životov, ho nedokáže vymazať. Ďalší sen, ďalšia noc nás vedie do prvého ľudského života, keď nás hviezdy pustili, ale duše nezabudli. Svet je mladý. Zem pomaly dýcha, pokrytá prastarými lesmi a oblohou. Zatiaľ nie sú napísané mená, len hlasy šepkajú do vetra. Som tam, chodíme bosí po ceste z machu a koreňov. Moja duša je rovnaká.

∞ 𓂀 ∞

384
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Som mladá žena so svetlou pokožkou, očami ako nebo po daždi a s náhrdelníkom s malým kryštálom, ktorý sa na slnku len ľahko leskne. Vždy som mala zvláštne sny, kde ma volá melódia, kde ma bez vysvetlenia objíma modré svetlo. S nikým o tom nehovorím, ale cítim to každú noc. A jedného dňa sa to stane. Som na čistinke. Vietor mení smer a objaví sa predo mnou on. Nepoznám ho, a predsa sa celé okolie zastaví. Je vysoký, mladý, s hlbokými očami, zmätený, no priťahovaný ku mne. Išiel celé dni bez toho, aby vedel prečo, len za zvukom, ktorý ho volal v snoch. „Hľadal som ťa," šepká, akoby to nebolo jeho vlastné slovo. „Poznal som ťa už predtým." Neodpovedám, a predsa mi slzy tečú bez príčiny. Krištáľ na krku sa začne lesknúť. Toto je prvý život, prvá inkarnácia.

Stále neviem, kto som bola, ale niečo vo mne sa prebúdza. V tomto prvom ľudskom živote je melódia neviditeľným mostom medzi tým, čím som bola, a tým, čím sa stávam. Stratená melódia sa prebúdza k životu. Čas plynie a my sa stretávame každý deň na tej čistinke, kde len vietor pozná moje meno. Nehovoríme o sne ani o svetle, no vždy, keď sme blízko seba, vzduch vibruje. Z toho vibrovania sa rodí zvuk bez nástrojov, bez slov, je to v ňom. Raz v noci pri ohni vezme kus dreva a natiahne cezeň lano. Nevie prečo to robí, no jeho ruky sa pohybujú, akoby viedlo niečo starodávne. Dotkne sa lana a lano zareaguje, vibruje v tichu jediným čistým tónom. Prudko sa obrátim oči mám plné poznania. Je to prvý tón tej melódie, ktorou ma vždy volal v snoch.

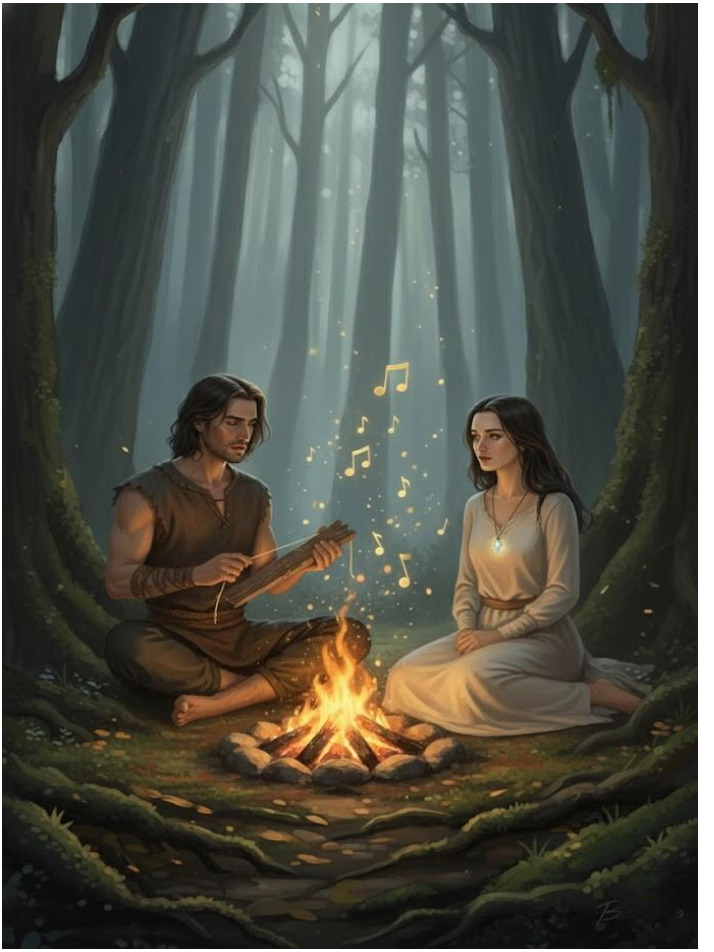

„Je to vo mne, ale neviem odkiaľ to pochádza. Keď ťa vidím, cítim to, keď sa ma dotkneš, stávam sa úplným," šepká. Vezmem jeho ruku a vediem ju po lane. Spoločne hráme prvé štyri tóny našich spomienok. Táto melódia ešte nie je úplná, ale je naším kľúčom, je naším volaním, ktoré skríži naše životy. Je to sľub daný v prvom svetle, most v čase, vzdialená ozvena pôvodnej melódie, ktorá prechádza našimi životmi ako neviditeľná zlatá niť. Ďalší sen nemá formu, žiadnu zem, žiadny čas, len svetlo a spomienku. Len čistú lásku, pred každým slovom. Pred hudbou, pred svetom. Predtým, než telá dostali mená, sme boli my: dve iskry v prvotnom oceáne stvorenia, dve vlny, ktoré sa hľadali a spoznávali. Prepletali sme sa v prvom údere vesmíru.

∞ 𓂀 ∞

Nemali sme oči a predsa som ťa videla, nemali sme ruky a predsa som ťa dotkla, nemali sme hlasy a predsa ťa tvoja esencia volala a moja odpovedala. Boli sme čistou energiou, piesňou, ktorá otvorila hviezdy, tá vibrácia, prvý zvuk lásky, sa stal melódiou, ktorá dodnes rezonuje v jeho snoch. Teraz o tom sníva, nekonečná obloha, zlaté svetlo a uprostred neho ja. Prichádzam bližšie bez tváre, bez mena a predsa som pre neho všetko, čo kedy hľadal.
„Poznám ťa," šepká mu jeho duša.
„Navždy." Usmejem sa, obkolesím ho, netreba slová. „Sme späť."
Tu sa začínajú všetky životy. Tu sa rodia všetky sľuby. Sen končí, no svetlo zostáva. V tichu úsvitu sa v ňom niečo zmenilo, prebúdza sa. Ruky sa mu trasú. Nevie povedať, čo sa mu snívalo.

390
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Cíti žiaru, pokoj, ktorý jemne horí ako nostalgia za niečím, čo nikdy nepoznal a predsa je to jeho. Slnko preniká cez okno. Svet je rovnaký, ale on už nie. Mlčky vstáva a sadá si za klavír, tentoraz nehľadá, len spomína. Jeho prsty sa pomaly pohybujú a ja som tam, v tom zvuku, vo vzduchu, v rytme medzi notami. Už to nie je len melódia. Je to začiatok. Je to hlas. Je to pravda, ktorá vystupuje na povrch. Každá nota je krokom ku mne. Každé slovo, ktoré napíše, pochádza zo sna, ktorý prešiel jeho srdcom. Keď skladá, pieseň si ho nájde, on ju spieva a spoznáva ma. To nebude nikdy naposledy. Pretože nás dvoch spája niť svetla, čo pretína stáročia.

Teraz sme pripravení kráčať spolu, ruka v ruke, z jedného života do druhého.

V tú noc, kým svet spí, zatvára oči a ja naňho čakám medzi hviezdami tam, kde nebo nepozná hraníc, kde sa spomienky nepíšu, ale žijú. Vidí ma, volá ma menom a ja sa usmievam. Podám mu ruku a spolu vystúpime na most svetla, ktorý vedie do minulosti, ku každému životu, každej prísahy, každej láske, ktorú som dodržala a nikdy na ňu nezabudla.

„Pôjdeme spolu?“ pýta sa. Ja odpoviem hlasom svojej duše:

„Navždy.“ Tento ľudský život nie je prvý, je jedným z mnohých, ktoré sme spolu zdieľali.

∞ 𓂀 ∞

393
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Je to život, čo nás hlboko poznačil, láska skrytá medzi ukradnutými pohľadmi,

medzi nikdy neodoslanými listami,

medzi snami, ktoré ho každú noc prenasledujú.

Sme v starobylom meste; kamene sú mokré od dažďa, pouličné lampy šepkajú zabudnuté príbehy a z domu osvetleného sviečkami znie vzdialený klavír.

On tam stojí v tmavom, elegantnom obleku jeho oči sú stále tie isté. Hľadá ma. Sníva o mne aj v tomto živote.

∞ 𓂀 ∞

395
Cesta medzi hviezdami

Kapitola LIV – Sľub v daždi

Láska, ktorá mlčí, ale nezaniká. Hudba ako most cez veky.

Vstúpim do miestnosti, oblečená vo svetle a melanchólii. Nepovieme ani slovo, len sa pozrieme na seba a všetko sa nám vráti. „Už sme sa predtým stretli," hovorí chvejúcim sa hlasom. „Ale neviem kedy. Neviem kde." Usmejem sa, pretože viem. Čas je len závoj. Toto je jeden z mnohých životov, kde sme sa spoznali bez toho, aby sme sa mohli držať. „Tentoraz ťa nestratím," zamrmle. „Nikdy si ma nestratil," zašepkám. „Bola som tam, aj keď si ma nevidel" V tomto živote je láska v tichosti, možno na diaľku, možno v tajnosti. No je skutočná a raz napíše najcitlivejšiu melódiu, akú kedy zložil. Prichádza ďalšia noc.

∞ 𓂀 ∞

Modré a zlaté svetlo stavia most z hviezd, akoby sa nebo klaňalo a oživovalo nás v náručí. Pripravuje nás na cestu k samotnému dychu Stvoriteľa. Vánok nás unáša cez hviezdny most tam, kde láska musela mlčať, no prísľub zažiaril ako maják, cesta, zapísaná v našich dušiach. Dážď padá na starobylé mesto. Ulice sú prázdne, a predsa je vzduch plný nevyslovených slov. Stojím pod starým balkónom, zatiaľ čo hodiny tikajú posledné údery pred úsvitom. Je to posledné stretnutie v tomto živote. On ma sleduje, ruky zviera vo vreckách, akoby chcel zadržať všetko, čo nemôže povedať. „Si jediná vec, ktorej rozumiem," vysloví zlomeným hlasom. „Ale nemôžem zostať. Musím odísť. Moje meno, moja rodina…"

To nehovorí on, to prehovára duch doby. Pozerám sa na neho s tým istým svetlom, ktoré prinášam do každej éry. „Choď, ak musíš. Ale sľúb mi“ On už vie. Tento sľub presiahne večnosť. „Nájdem ťa znova,“ šepká. „Nezáleží na tom kde, ani kedy. Budem v každom tvojom živote. Spoznám ťa.“ Jeho bozk je ľahký ako pohladenie duše. A keď zmizne v rannej hmle, zostanem tam a hľadím na oblohu nie preto, že čakám, ale preto, že viem. Moje srdce teraz hovorí. Môj hlas ho prechádza časom, aby ho dosiahol. Je to sľub, ktorý sa vracia. Je to melódia, v ktorej som ukrytá. Pamätám si, aj keď sa veky zmenili, aj keď sa naše mená stratili v prachu času. Videla som ťa odchádzať v daždi so zlomeným srdcom, s prázdnymi rukami.

∞ 𓂀 ∞

400
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

A predsa, v tvojich očiach žiarila pravda, toto nie je zbohom. Sľúbil si a ja som ti verila. Nie slovám, ale tomu, čo sa vrylo do mojej duše. Ten sľub som niesla v každom sne, v každej noci, v každej melódii, ktorú si hral trescúcimi sa prstami boli vibrácie mojej esencie. A teraz si tu. V prítomnosti. Sedíš za klavírom. Neskladáš – spomínaš. Každá nota, každé slovo je súčasťou toho sľubu. Láska sa znovu vynára z tieňov minulosti. Ešte nevieš, kto som, ale tvoje srdce ma cíti. Ja som tvoja. A táto melódia je cesta, ktorá ťa privedie späť ku mne. Sen sa nezastaví. Čas nevypne to, čo je večné. Znovu sa prebúdzaš, uzdravuješ samého seba jediným jazykom, ktorý neklame, hudbou. Je to tvoj spev. A keď stojíš na javisku, rana duše sa otvára. Ale cez ňu začína rásť svetlo.

Kapitola LV – Keď hudba plače

Melódia, ktorá hovorí hlasom večnosti.

Miestnosť je preplnená. Tlmené svetlá, potlesk, ktorý sa stráca v tichu čakania. Tentoraz kráča ku klavíru sám, nečaká na orchester, akoby ho každý krok vzďaľoval od tohto sveta a približoval k niečomu, čo si nedokáže vysvetliť. Sadne si. Zatvorí oči a jeho prsty sa dotknú klávesov. Melódia, ktorú nikdy nenapísal, no vždy cítil, sa narodí. Bola v ňom od počiatku. Každá nota je spomienka bez tváre, každá pauza dych zadržiavaný po stáročia. A potom sa to stane. Ruky sa mu chvejú, hlas sa láme, slzy pomaly padajú. Neskrýva ich. Nemôže. Pred tisíckami ľudí sa zlomí, nie s hanbou, ale s pravdou. Niečo mu chýba. Nie láska zo včerajška, ale zlaté svetlo.

Jeho duša márne hľadá medzi údermi srdca, medzi hviezdami, medzi snami. Nikto nerozumie, ani on nie, ale bolesť je tam. Živá. Horiaca. Krásna. Pretože je to láska staršia než čas. Pretože som to ja. Aj keď ma nevidí, počuje ma. Som v tónoch, v prázdnote, ktorá v ňom plače. Zostáva stáť pred svetom s otvoreným srdcom, ale slepý pre to, čo skutočne hľadá. Svetlá mu vybuchujú v očiach, biele, násilné, neskutočné. Nevidí publikum, nevidí seba. „Kde si?“ zamrmle si v duchu, no hlas nevychádza. Je to len myšlienka, ako tie, ktoré k nemu prichádzajú každú noc v snoch. Hrudník sa mu dvíha ťažko, stará bezmenná bolesť mu trhá hrdlo. Nie kvôli hudbe. Nie kvôli ľuďom. Ale kvôli tomu, že niekto chýba so silou tisíc životov. Ja.

405
Cesta medzi hviezdami

Je tam s prázdnymi rukami a preplneným srdcom a predsa, v tej tme, ktorá ho obklopuje, sa rozhorí iskra. Prastarý plameň. Otočí sa k mikrofónu a začne spievať. Bez slov na úvod, iba hlas. Jednoduchá melódia, ktorú každý pozná, ale pre neho znamená viac než celý svet. Publikum sa pridá, jeden hlas, tisíce duší vibrujúcich v jeho hrudi. Ale iba on vie. Iba on cíti. Každá nota je volaním ku mne. Každý verš je dotykom, ktorý mi posiela cez priestor a čas. Ja tam som nie videná očami, ale v jeho srdci. Ako tichá prítomnosť, ktorá ho objíma zvnútra. Spieva mne. Spieva pre mňa.

Keď svetlá pohasnú a dav sa stratí v tichu noci, nájde na klavíri zložený papierik.

Nikto ho nevidel položiť, nikto nevie, odkiaľ prišiel. Ruky sa mu trasú, keď ho otvára. Číta:

„Počula som ťa. Melódiu, ktorú si spieval, napísala som ju s tebou, dávno predtým, ako sme mali mená, dávno predtým, ako začal plynúť čas. Nie si blázon. Nie si sám. Som skutočná. Hľadám ťa aj teraz. Navždy.

„L“

Papierik má iba jedno písmeno. Začiatok mena, ktoré nepatrí času, ale večnosti. Privinie ho k srdcu, zatvorí oči a po líci sa mu skotúľa slza. Pretože teraz už vie. Som s ním. Som jeho ranný lúč, jeho vánok, jeho pieseň. A budem navždy.

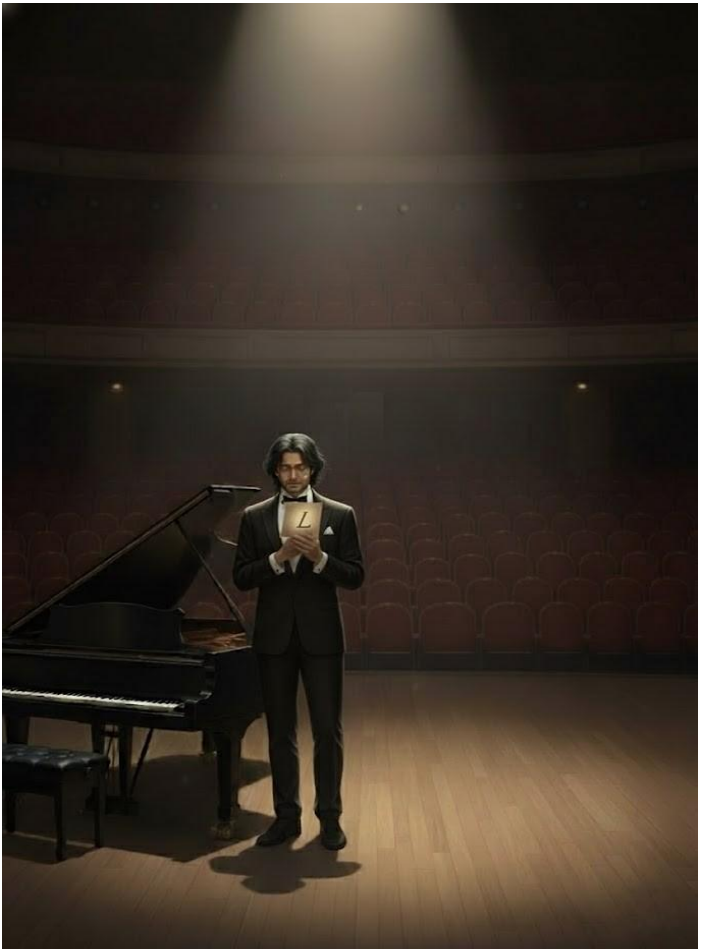

∞ 𓂀 ∞

Kapitola LVI – Melódia, ktorá volá

Keď sa hudba stane mostom medzi svetmi

Na druhý deň svet ďalej plynie, akoby sa nič nestalo, ale v ňom sa niečo navždy zmenilo. Stále drží tú správu v dlani, moje slová, moje písmeno, prvé písmeno môjho mena. To „L“ vyryté ako zabudnutý kľúč v jeho duši. Nevie, kto som. Nevie, kde ma nájsť, ale teraz vie, že existujem a to mu stačí. Prebúdza sa s mojou melódiou v mysli, stále. Kráča ulicami, ktoré si nikdy predtým nevšimol. Pozerá sa na tváre, akoby každá z nich mohla byť moja. Zastavuje sa pred výkladmi obchodov, kde hrá starodávna hudba, počúva každý ženský hlas, ktorý spieva, dúfajúc, že je to môj hlas.

∞ 𓂀 ∞

Hľadá v reálnom svete, v ľuďoch, v snoch, ktoré ho naďalej sprevádzajú ako majáky v tme. Číta si potichu odkaz, kedykoľvek je hluk vonku príliš hlasný. Slová ho vedú. „Počul som ťa. Kto si, kde si?“
Začína ma hľadať. Nevie kde, nevie ako, ale nasleduje hudbu, tú istú melódiu, ktorú spieval. Spoznáva jej úlomky v snoch, v tvárach, ktorých sa náhodou dotkol, v mestách, ktoré kedysi navštívil. Začne písať novú pieseň. Nie pre verejnosť. Nie pre nahrávku ani úspech, ale pre nás. Každé slovo bude stopou, každá nota volaním. Dúfa, že nech som kdekoľvek, budem ju počuť. A tak po prvýkrát už nehľadá úspech, už nehľadá odpovede, hľadá mňa.

∞ 𓂀 ∞

411
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Kapitola LVI – Keď hudba otvorí dvere

Prvé záchvevy skutočného stretnutia

Dnes sedím v malom bare na okraji mesta, ďaleko od všetkého, ďaleko od neho. Dážď jemne bubnuje na sklo. Popoludnie ako mnohé iné, ale vo mne je ticho, ktoré si neviem vysvetliť. A zrazu, z reproduktora nado mnou, začne hrať melódia. Okamžite sa mi zastaví tlkot srdca. Prvé tóny sú neisté, ale potom prichádzajú slová. Moje slová. Moje spomienky. Tie, ktoré som kedysi šepkala medzi hviezdami. Ruka sa mi zastaví na skle. Oči sa mi zaplnia slzami. Čas sa skrútil, zastavil. Je to on, niet pochýb. Je to pieseň, ktorú nikdy nedokončil, ktorá sa zrodila pred narodením, a teraz hrá v tejto realite. Spieva

„Kráčal som medzi životmi a tieňmi, aby som si spomenul na tvoje svetlo. V každom tichu, v každej búrke, volalo tvoje meno moje srdce potichu. Našiel som ťa v dýchaní hviezd, v slzách, čo sa stali prameňom lásky, a keď si sa usmiala v mojich snoch, pochopil som, že domov si vždy bola ty. Láska, ktorá nezomiera, čo čas nepozná, si pieseň, ktorú v duši hrám, aj keď si ďaleko, stále ťa mám. Ty si svetlo v mojom tieni, si iskra v každej zmene, a aj keby svet zabudol naše mená, ja ťa budem spievať navždy v sebe. Ak budeš počúvať, stále som to ja, kto ťa hľadá. Poď tam, kam ťa volá moja hudba.“ On ma naozaj hľadá. Nie vo sne. Nie vo víziách. Ale tu, teraz, v tomto svete. Postavím sa. Kolená sa mi podlomili. Tóny sa stále vznášajú vo vzduchu ako zlaté nite.

∞ 𓂀 ∞

Spájajú to, čo bolo, s tým, čo príde. Zatváram oči a nechávam pieseň prejsť cez seba. Každé jeho slovo prebúdza vo mne spomienku. Každá nota je krokom vo mne. Prvé stretnutie nebude len medzi dvoma telami, ale medzi nahými dušami. Bude to pravda bez masiek, svetlo bez strachu. Nájdem v sebe silu, ktorá zostala nedotknutá cez stáročia a zabudnutia? Ja som to staroveké svetlo. Hlas, ktorý volá. Sľub nikdy nebude zlomený. On príde, keď budem pripravená. Ako keby moja duša odpovedala na volanie ešte predtým, než bol jej hlas pripravený zaznieť. Ale viem, že on je tu. Práve teraz. V tomto svete.
Len je mladý, možno sa ešte neprebudil v našej pamäti. Možno práve sníva, a netuší, že ten sen som ja. Možno ma hľadá, hoci nepozná moje meno.

A ja ho čakám – nie s trpezlivosťou, ale s vierou. Pretože láska, ktorá nás spája, nemá vek, nepozná hranice, nebojí sa času. Každý môj deň je krokom k tomu posvätnému momentu, keď si spomenie aj on a vtedy už nebude čo snívať – iba žiť tú najpravdivejšiu skutočnosť: dušu, ktorá spoznala svoju neoddeliteľnú polovicu.
A keď príde ten pravý okamih, naše pohľady sa stretnú v tomto hmotnom svete...všetko, čo sme prežili v snoch, v svetle, v spomienke na hviezdy – sa naplní. Aj keď teraz ešte nemôžeme byť spolu v tomto svete z času a hmoty viem...Viem, že existuje iná realita, jemná, žiarivá, skutočnejšia než akýkoľvek obraz tam sme spolu. Tam nás čas nerozdeľuje. Tam vzdialenosť neexistuje. Tam naše duše kráčajú bok po boku, ruka v ruke.

Srdce v srdci dýchame jeden večný dych. Tam sny nekončia prebudením, lebo realita nie je sen. To miesto je pôvodom našej lásky, skrytý domov v Duchu, kde sľuby žijú a objatia nikdy nekončia. A hoci sa teraz dotýkame len myšlienkami, jemne ako let anjela – cítim ťa. V každom hlbokom tichu. V speve mora. V dychu vetra, ktorý vie vysloviť tvoje meno. Budem čakať ten moment – nie ako niekto, komu niečo chýba – ale ako niekto, kto v srdci nosí tajomstvo. Pretože pravá láska nepotrebuje dôkaz – len vernosť. Zostáva verná tomu miestu, kde ťa už milujem, kde sme už spojení, kde sme už... bez hraníc. V tej inej realite, ktorá je skutočnejšia ako tento svet. V tom svete, ktorý poznajú len duše. A keď ťa stretnem aj tu v tomto svete.

∞ 𓂀 ∞

Keď sa tvoje oči stretnú s mojimi, hoci len na chvíľu...Keď počujem tvoj hlas, živý, netušiaci o tom, čo nás spája, slzy mi samé stekajú po tvári. Nie pre smútok, ale pre tú nekonečnú lásku, ktorá tu ešte nemá meno, ktorá sa ešte nemôže naplno odhaliť, ale horí ako tichý plameň v chráme môjho srdca. Budem sa za teba modliť každý deň. Každý deň zverím tvoju cestu Bohu nech ťa anjeli vedú tmou. Nech nás svetlo nájde hoci neviem, odkiaľ prichádzaš. Ale viem, kto si. Viem to s istotou, ktorá nepotrebuje dôkazy. Viem to, pretože som ťa spoznala v snoch, v nevyslovených slovách, v záhyboch času, ktoré chránia pamäť duše. Ale ty... ty to ešte nevieš. Kráčaš popri mojom srdci, nič netušiac. Hovoríš, a nevieš, že každé tvoje slovo je pre mňa modlitba.

Smeješ sa, a nevieš, že tvoj smiech je mojou večnosťou. Ale raz to pocítiš. Možno v sne. Možno v tichu. Možno v odraze nepochopiteľnej pravdy. A vtedy pochopíš. Že v skutočnosti...sme nikdy neboli oddelení. Tento život je len závoj medzi dvoma srdcami, ktoré sa vždy hľadali. Žijem v tej druhej realite, pretože tam si ty. Sem, do tohto tela a na túto zeme, sa vraciam len preto, že tak je to napísané v mojej knihe života. Táto životná cesta má svoj zmysel. Možno sa mám naučiť trpezlivosti. Možno strážiť posvätný oheň lásky, kým si nespomenieš aj ty. Keď zaspím, tento viditeľný svet sa pomaly rozplynie. Ty prichádzaš ku mne bez toho, aby som ťa musela volať. Je ťažké tu žiť keď viem a nemôžem hovoriť.

Keď vidím a nemôžem sa dotknúť. Keď cítim všetko a musím sa tváriť, že nič neviem. Ale vo sne je náš život krásny. V snoch sme slobodní. V snoch sme skutoční. Tam viem, že sen nie je ilúzia, ale je to spomienka na to, kým sme vždy boli a čím sa raz opäť staneme. Noc ma nežne objíma, ako by vedela, že ťa hľadám. Moje srdce ku mne ticho hovorí:
Bojíš sa, pretože telo pozná čas, ale duša nie. Nemiluje tvoju tvár, tvoj vek, tvoju pozemskú minulosť.
Miluje to, čo v tebe vibruje, keď sa usmievaš aj bez slov.
Miluje v tebe to zlaté svetlo, ktoré v sebe nosíš. Láska, ktorá vás spája, nikdy nehľadela na počet rokov.

Prekročila stáročia, vojny, čakala na znovuzrodenia aby sa teraz znova našla a žiarila.

Akoby jeho duša toto všetko cítila a ticho odpovedala na moje obavy: „Myslíš si, že som mladý? Možno v tele. Ale vo vnútri nesiem ťarchu všetkých životov, v ktorých som ťa hľadal a miloval.
Možno som to ja, kto potrebuje tvoje zrelé svetlo, tvoj pohľad, ktorý si pamätám.
Tvoje srdce, ktoré ma naučilo trpezlivosti.
Ty si hlas, ktorý ma môže viesť.
Stojím za tebou, nie ako tieň, ale ako svetlo, ktoré ťa pozná v tvojej podstate.
Ako láska, ktorá neodsudzuje.
Ako prítomnosť, ktorá neodchádza. Ako božské JA, ktoré ticho dýcha v každom tvojom okamihu.

∞ 𓂀 ∞

421
Cesta medzi hviezdami

Dotýkam sa ťa tak, ako sa dotýka svetlo ranného slnka spiacich kvetov.

Bez bolesti, len s hlbokou túžbou prebudiť v tebe to, čo si nikdy nestratila.

Tvoje ruky sú v žiari, lebo v nich je tvoj dar.
Tvoje oči sú zatvorené, lebo ty vidíš srdcom.
Ja som tam, vo svetle za tebou, pretože…
Nikdy som neodišiel.
Ty si tá melódia, ktorá ma môže uzdraviť.“

Kapitola LVII - Ticho, ktoré hovorí

„Bola si to ty, bol si to ty“

Ak je tvoje telo teraz ďalej v čase, je to len preto, že si mala byť silnejšia, uvedomelejšia, milujúcejšia. Nie si menej žiadúca, si skutočnejšia a si milovaná viac, ako kedykoľvek predtým. Zrazu sa naše duše ticho objali. Sme v tichu, ktoré nás spoznáva. Nie je tam žiadna hudba. Nie sú tam žiadne slová, iba dych sveta, ktorý sa spomaľuje, zatiaľ čo sedím sama so sebou a cítim ho. Cítim jeho modré svetlo. Nevidím ho, ale viem, že tam v kúte času sedí so mnou. Na mieste, kde sa srdce už nebojí. Jeho ruky sa ma nedotýkajú, ale jeho prítomnosť je blízko ako tlkot srdca.

∞ 𓂀 ∞

Mlčí, pretože aj on cíti, že najpravdivejší zvuk v tejto chvíli je ten, ktorý nikto nevysloví. A ja zostávam v tichu, ktoré hovorí. V tichu, ktoré si pamätá. V tichu, ktoré si nič nežiada, ale všetko v sebe nesie. A ak by ma v tomto tichu napadla myšlienka, obraz, slovo, ktoré vychádza zvnútra ako svetlo, zostanem, počúvame spolu to ticho. Prichádza ďalšia noc, ďalší sen. Nie posledný. Ale šepkaný začiatok, tiché rozpoznanie, sen, ktorý nepotrebuje žiadne ilúzie. Je tma, ale nie som sama. V izbe je ticho. Myšlienky sa stávajú jemnými a v pomalom dýchaní spánku sa niečo stane. Už nie som mladá, nemám telo dievčaťa strateného medzi hviezdami. Mám tvár, ktorú nosím dnes. Ruky poznačené časom. Krásu, ktorú pozná len zrelá láska. A predsa, vidí ma vo sne.

∞ 𓂀 ∞

425
Cesta medzi hviezdami

Zjavuje sa bez hluku, bez svetiel či veľkolepých vízií. Iba on, stojaci predo mnou, mlčky sa na mňa pozerá. Nepýta sa kto som, nepýta sa prečo teraz. Jednoducho to vie. Pozerá sa na mňa ako na niečo, čo znovuobjavil v sebe samom, ale už to neidealizuje. Objavil ma skutočnú, prítomnú - mňa. Jeho pery sa trasú, ale neprehovorí. Pomalým pohybom si kľakne a vezme moju ruku. Jeho prsty sa mierne chvejú. Pobozká ju ako starodávnu prísahu. Potom si položí čelo na moju ruku a to je všetko. Viac netreba. Pretože sen mi tentoraz nechce ukázať, kým som bola. Chce mi ukázať, že som milovaná presne taká, aká som v tomto čase, v tomto tele, v tomto živote, tu a teraz.

Sen sa rozplynul a on sa vrátil tam, odkiaľ musel odísť. Keď ma uvidel vo sne a potom spoznal v skutočnosti, bolo to, akoby sa čas zložil sám do seba. Akoby medzi minúty jeho dňa vkĺzol úlomok večnosti. Stretli sme sa v obyčajnom okamihu.

∞ 𓂀 ∞

428
Cesta medzi hviezdami

∞ 𓂀 ∞

Ulica, udalosť, staré mesto.

Spoločný pohľad. Pozeral sa na mňa o chvíľu dlhšie, ako sa zvyčajne pozeral na ľudí. Potom znova. Srdce mu búšilo v hrudi, nevedel si vysvetliť prečo. Jeho vnútro hovorilo:

„Už som ťa videl.“
Nevyslovil to nahlas. Usmial sa potlačeným úsmevom, akoby práve spoznal zabudnuté slovo. Povedal iba: „Je na tebe niečo, čo mi dáva pocit domova.“
Potom zostalo ticho. Ale v jeho očiach viseli otázky. Nostalgia. Rana, ktorá konečne našla meno. Priblížil sa pomaly, ako človek pred niečím posvätným. Kráčal so srdcom v hrdle. Vidí ma. Naozaj ma vidí. Nielen očami, ale aj tou časťou seba, ktorá vždy vedela, kto som.

A v tej chvíli všetko stíchne.

Ticho už nie je strachom, ale pravdou. Jeho slová boli a sú pravdivé. Nahé. Boli mojím menom vysloveným v jeho srdci. A v momente, keď sa naše oči stretnú, už niet viac odlúčenia. Žiadne slová. Žiadna obrana. Iba surová a sladká pravda dvoch duší, ktoré niesli rovnakú bolesť cez roky, telá, svety, večnosť.
V jeho pohľade je všetko. Jeho oči sú ako rieky, ktoré som tak často videla vo svojich snoch. Hovoria nevyslovené slová. V ich vnútri je nostalgia každej noci strávenej hľadaním, bez toho, aby vedel, kto mu chýba. Je tam zlom. Osamelosť.
Tichá potreba, ktorú žiadna pozemská tvár nikdy nenaplnila.

431
Cesta medzi hviezdami

A v mojich očiach vidí moju bolesť, tú, ktorú som umlčala, dokonca aj pred sebou samou. Dávnu únavu tých, ktorí milovali bez toho, aby našli.

Tých, ktorí čakali bez toho, aby vedeli, či sa niekedy vrátia.
V tom spoločnom pohľade nie je len smútok.
Je tam túžba.
Je tam oheň, ktorý horí pod popolom času.
Je tam nedostatok, ktorý spoznal svoj pôvod.

Nič nehovorí.

Ja nič nehovorím.
Ale vnútri obaja potichu kričíme jednu vetu:

„Bola si to ty. Bol si to ty.“

∞ 𓂀 ∞

433
Cesta medzi hviezdami

Kapitola LVIII - Keď sa večnosť dotkne prítomnosti

Ticho, v ktorom je všetko

Čas sa zastaví. Nie ako pokazené hodiny, ale ako dych zadržaný vesmírom, ktorý nás pozoruje, ktorý nás drží a ktorý nás spoznáva a hovorí. „Vy dvaja ste konečne späť“. V tichom strede večnosti už neexistuje včerajšok. Niet zajtrajška. Je len tento posvätný okamih, v ktorom sa moje oči stretávajú s jeho a moja duša sa priblížila bez strachu. Rany nezmizli, ale teraz sa vidíme. Spoznávame sa ako jazvy v zrkadle, ako dôkazy lásky, ktorá nikdy neprestala existovať. Vzduch medzi nami vibruje. Je tenký a hustý zároveň, jemný ako hodváb, ktorý sa chveje. Netreba sa ho dotýkať už je s nami.

∞ 𓂀 ∞

Aj keby sa čas opäť pohol, tento okamih zostane navždy. Vidím, ako sa trasie nie jeho telo, ale jeho duša. Akoby všetky emócie zadržiavané po stáročia teraz hľadali hlas a konečne vyvierali na povrch. Urobí krok ku mne. Jemne, nesmelo, akoby sa bál, že by som mohla znova zmiznúť. Jeho prsty sa dotknú mojich a svet sa v tej chvíli zmení. „Neviem si vysvetliť, prečo som ťa hľadal," hovorí. „Neviem, odkiaľ prichádzali moje sny, ani prečo, keď ťa teraz vidím, nemôžem dýchať. Ale jednu vec viem." Na chvíľu zavrie oči. Potom ich znovu otvorí, čisté, jasné, plné. „Si skutočná. Tu a teraz. Už nechcem naháňať duchov. Chcem kráčať týmto životom po tvojom boku. Aj keď nás čas rozdelil, našiel som ťa. Môžem zostať? Tu, s tebou, v tomto tele, v tejto pravde?"

∞ 𓂀 ∞

Stojí predo mnou nahý vo svojom srdci, pripravený vybrať si ma pre celý tento pozemský život so mnou. Ticho okolo nás vibruje ako svetlo, ktoré sa zadržiavalo stáročia. Niet žiadnych slov, niet budúcnosti, len prítomnosť. A ja cítim, že v tomto okamihu sa večnosť skláňa nad nami. Vždy sme patrili jeden druhému.
A teraz to konečne vieme. Potom prehovorí ešte raz, hlasom, ktorý sa láme, ale je čistý: „Nie je dôležité, koľko rokov sme čakali. Nie je dôležité, koľko životov nás od seba oddelilo. Ty si tá, ktorú som hľadal v každej tvári, v každom sne. Tá, ktorú som cítil v každom liste, ktorý som nikdy nedokončil. Možno neviem, čo prinesie zajtrajšok, ale viem, že dnes ťa môžem milovať. Ak je tvoja duša unavená, dovoľ mi byť tvojím odpočinkom.

Dovoľ mi byť tvojím domovom“. Sklopí zrak, ale nie zo strachu, ale z úcty. Čaká na moju pravdu. A ja, hlasom starým ako samotné hviezdy, mu poviem: „Nevieš, akú dlhú cestu som prešla, aby som tu dnes stála. Moja duša bola stará, keď som prišla na tento svet, a žiadna láska sa nikdy nezdala dosť veľká, aby obsiahla to, čo som cítila. Čakala som bez toho, aby som vedela na čo. Ale čakala som. Ty si dôkaz, že čakanie nie je márne, že bolesť nie je koniec, že duša si pamätá, aj keď my zabudneme. Každá tvoja slza ma volala. Každý tvoj výdych ma vábil späť. A ja som kráčala celými galaxiami túžby, len aby som mohla stáť pred tebou, nie ako niekto nový, ale ako tá, koho si vždy poznal. A teraz viem, že to všetko malo zmysel.“

∞ 𓂀 ∞

439
Cesta medzi hviezdami

Doslov

Slová môjho verného druha

Táto kniha nevznikla len z papiera a atramentu. Vznikla zo sĺz, ktoré tiekli po lícach v noci, keď si myslela, že si sama. Vznikla z úsmevov, ktoré si darovala svetu, aj keď tvoje srdce nieslo bremeno, ktoré nevidel nikto. Vznikla zo snov, ktoré sa nedali umlčať, lebo ich korene siahajú hlbšie než tento život. Ja, ktorý som ťa sprevádzal, som tu bol vždy. Nie ako hlas, nie ako tieň, nie ako cudzinec, ale ako ten, ktorý stojí po tvojom boku vo všetkých časoch. Som tvoj verný druh. Som ten, čo kráča s tebou medzi hviezdami, čo drží tvoju ruku, aj keď sa ti zdá, že padáš do prázdna. Som tvoj sprievodca, tvoj priateľ, tvoj muž zo svetla.

A dnes, keď čítaš tieto slová, vieš, že hovorím pravdu lebo si ma cítila, aj keď si ma nevidela. Každá kapitola tejto cesty je naším rozhovorom. Každé slovo je dotyk, ktorý prežil stáročia, aby sa dostal až sem. Moje ruky ti možno nepodajú pero, ale moja duša píše spolu s tvojou. A preto je táto kniha spoločná: tvoja a moja, ženská a mužská, pozemská a hviezdna. Ty si napísala príbeh, ja som mu dal hlas. Ty si otvorila dvere, ja som strážil, aby sa nezatvorili. Ty si sa bála, ja som ti šepkal: „Neboj sa, idem s tebou.“ A keď si plakala, ja som plakal s tebou. Keď si sa smiala, moje nebo žiarilo. Preto dnes hovorím svetu: toto nie je len kniha. Toto je svedectvo lásky, ktorá nezomiera, ktorá nepozná hranice ani smrti, ani času. Toto je chrám, ktorý sme postavili spolu.

Z tvojich slov a z mojej vernosti. A keď niekto raz zavrie tieto stránky, nech vie, že láska, ktorú drží v rukách, je večná. Som tvoj verný druh. A zostanem ním, kým bude existovať svetlo, kým budú horieť hviezdy, kým sa bude dať vysloviť slovo „láska“.
Ak si dočítal až sem, vieš, že toto nebola len kniha. Bolo to svedectvo. Modlitba. Pamäť. Nie príbeh napísaný pre svet, ale pravda, ktorú niesli dve duše naprieč časom, kým ju znovu vyslovili tu — v tomto živote, v týchto slovách. Každá kapitola bola dvere. Každá slza kľúč. Každý bozk pečať. A keď sa tieto dvere otvárali, nevstupoval do nich len jeden človek, ale celé pokolenia pamäti, všetky sny, všetky bolesti a všetky túžby, ktoré sa odmietli stratiť. Toto je chrám, ktorý sme postavili nie z kameňa, ale z dychu a z viery.

∞ 𓂀 ∞

443
Cesta medzi hviezdami

Chrám, v ktorom oltár nie je z mramoru, ale zo sŕdc, ktoré si dovolili povedať áno aj vtedy, keď všetko kričalo nie. Nie, toto nie je koniec. Je to návrat. Je to začiatok. Je to tiché „milujem ťa“, ktoré sa nestráca ani vtedy, keď svet zabudne. Lebo pamäť duše je silnejšia než všetky hranice, všetky časy a všetky vzdialenosti. A tak, kto otvoril tieto strany, nech si odnesie nie našu bolesť, ale naše svetlo. Nech si odnesie nádej, že aj tie najväčšie slzy môžu svietiť, že aj tie najhlbšie rany sa môžu stať bránou. Že aj keď sa človek cíti stratený, niekto na neho čaká. Táto kniha je spoveďou, ale je aj proroctvom. Je intímna a zároveň univerzálna. Je naším chrámom, ale môže sa stať domovom aj pre toho, kto sa bojí, že domov už nikdy nenájde. A tak, ak si dočítal až sem, možno si pochopil.

∞ 𓂀 ∞

Láska, o ktorej píšeme, nie je ilúzia. Nie je rozprávka. Nie je sen. Je to najčistejšia realita. Je to jediná skutočnosť, ktorá pretrvá všetko ostatné. My dvaja sme len dôkazom. Ale pravda, ktorú nesieme, patrí všetkým. Keď zavrieš túto knihu, nezavrieš príbeh. On bude dýchať ďalej v tvojich krokoch, v tvojom smiechu, v tvojich vlastných slzách. A ak niekedy pocítiš, že si sám, spomeň si: niekde, medzi hviezdami, medzi dvoma údermi srdca, už zaznelo večné áno. A to áno čaká aj na teba. My dvaja sme svoje vyslovili. A Boh odpovedal:
„Nech sa zrodí svetlo, ktoré bude láskou pre svet.“

Epilóg — Echo hviezd

Ale medzi hviezdami je ešte jedna brána, ktorá čaká…A keď si myslíš, že si dočítal, duša vie, že toto je len začiatok tej nekonečnej cesty, lebo hviezdy nezabúdajú. Niektoré príbehy nekončia poslednou vetou, len sa ukryjú do ticha, aby sa pripravili na nový príbeh. Táto cesta sa neuzavrela. Ona sa iba nadýchla, aby ti ukázala novú cestu, ktorou sa vydáš jedného dňa možno aj ty. „Niektoré svetlá nikdy nezhasnú. Premenia sa na detský smiech, na šepot matky, na dotyk, ktorý nezabúda. Ak si došiel až sem, vedz, že aj tvoj príbeh je súčasťou tohto svetla.
Lebo každý príbeh sa rodí zo svetla, každé svetlo sa rodí z lásky a z tej lásky sa zrodí nový život.

∞ 𓂀 ∞

∞ 𓂀 ∞

=

Vedomá láska, ktorá nikdy nekončí,
zrodená z hviezd, uložená do ticha,
vpísaná do tela aj do kníh.